

Giới thiệu Nguyên Huyết Thần Tọa

Trong một lần vô tình gặp tao ngộ làm cho đôi mắt của Tô Trầm bị mù. Dù gặp phải chuyện bi thảm đến thế nhưng Tô Trầm vẫn không nản lòng, kiên quyết phấn đấu. Hắn muốn dùng sự cố gắng của mình để khai sáng ra một tương lai mới cho bản thân mình cũng như nhân loại.

Các bậc: Đoán thể cảnh, Dẫn khí cảnh, Phí Huyết cảnh, Khai Dương cảnh, Điều Quang cảnh... mỗi cảnh có chín tầng (chín trọng thiên)

Đôi lời về tác giả: Duyên Phận - Tác giả đã khá có tiếng trong giới độc giả với hai tác phẩm Tiên Lộ Tranh Phong và Vô Tận Võ Trang. Với lối hành văn đầy logic cùng các tình huống đấu tranh hay và hấp dẫn, Duyên Phận đã khiến nhiều người say mê, Nguyên Huyết Thần Tọa, hứa hẹn là một tác phẩm kế thừa những tinh túy đó và sẽ hay hơn nữa, mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mù (1)

Chương 1: Mù

Dịch bởi Athox

Bông tuyết từ không trung nhẹ nhàng hạ xuống, mang theo hơi lạnh của mùa đông phủ một làn sương trắng lên mặt đất thành Lâm Bắc.

Lại một mùa đông tới.

Người trên đường vì vậy mà trở nên thưa thớt, mặt đường cũng dần tiêu điều. Trong mùa đông khắc nghiệt này, không ai muốn ra ngoài đi lại.

Trong trường dạy trẻ của thành Lạc Phủ không khí vẫn hết sức ấm áp. Vài viên Noãn Dương Thạch đặt trên đất trông trong phòng học tỏa ra ánh sáng và hơi nóng, cự tuyệt tất cả hàn khí sương giá tiến vào, tọa thành một khung cảnh ấm áp như mùa xuân trong phòng.

Một bầy trẻ mười một mười hai tuổi ngồi đó, lắng nghe một thầy giáo giảng giải:

“Hoàng đế cuối cùng của Quang Huy thần triều là Diệu Đế, tại vị sáu trăm năm. Người này ngu ngốc vô năng, tính tình lại ngang ngược lăng phí. Trong thời gian tại vị, xây mới một trăm hai mươi tư hành cung, chiêu mộ dân nữ phạm vi cả nước ba mươi hai lần, còn có sở thích tự tay giết người. Nghe nói, chỉ riêng được ghi trong sách sử, số quan viên bị hắn hạ lệnh giết chết lên đến hơn ba ngàn người, số dân chúng liên lụy nhiều không đếm xuể...”

Thầy giáo giảng giải rất nhập tâm, có điều bọn nhỏ bên dưới rõ ràng không chút hào hứng, ai nấy vừa nghe vừa ngáp.

Thầy giáo kia thấy vậy cũng chẳng biết nói gì, chỉ cần cuốn sách trên tay vờ vờ lên bàn.

Âm thanh vỗ bàn đó khiến lũ trẻ khó khăn lắm mới xóc lại chút tinh thần, trợn tròn hai mắt mông lung nhìn thầy giáo.

Thầy giáo vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nói: “Sao vậy? Học được rồi à?”

Bọn nhỏ cùng cúi đầu, không nói gì.

Thiên tính ham chơi khiến bọn trẻ không hứng thú gì với chương trình học khô khan. Lịch sử rõ ràng không thú vị bằng lớp Đoán Thể, một số đứa trẻ to gan thậm chí giờ còn đang âm thầm độ sức.

Thầy giáo có phần tức giận, lấy tay chỉ một đứa trẻ: “Hà Tử Niên, con đứng lên, nói lại biến cố Phù Loan là sao?”

Một cậu bé mũi ưng đứng dậy, lắp bắp nửa ngày vẫn nói không nên lời.

“Không biết thì đứng đấy. Nhạc Dương, con đứng lên nói.” thầy giáo lại chỉ một người.

Đứa bé tên Nhạc Dương hiển nhiên cũng không biết chỉ có thể cùng đứng với Hà Tử Niên, gương mặt còn mang nụ cười coi thường.

Hỏi liền vài người không ai trả lời được, thầy giáo tức giận vỗ bàn: “Thật không thể tin nổi, ta vừa giảng xong cơ mà! Tô Trầm, con đứng lên nói.

Lúc nhắc tới cái tên phía sau, giọng điệu thầy giáo thay đổi thành hiền lành hơn nhiều.

Một thiếu niên dung mạo tuấn tú đứng lên, dùng giọng trong trẻo tự tin trả lời: “Năm hai vạn ba ngàn kỷ Tân Tinh, Đại Tư Không Trình Hoài Ân dâng tấu báo quốc khố trống rỗng, thỉnh cầu tạm hoãn xây bốn hành cung. Diệu Đế tức giận, tự tay chém chết Đại Tư Không ngay trên triều. Chuyện này

khuyến chiều chính chấn động, người người cảm thấy bất an. Cuối cùng có bảy đại quý tộc liên thủ cùng đối phó với Diệu Đế, hủy diệt Quang Huy thần triều. Khi tru sát Diệu Đế, sát thủ Tả Thành Thụ lấy tên là Phù Loan tiếp cận nên sử sách xưng là loạn Phù Loan. Sau chuyện đó Quang Huy thần triều diệt vong, bảy đại tộc phân chia đất đai, cắt cứ thần triều, thành lập bảy nước.”

“Nói hay lắm!” thầy giáo vỗ tay cười lớn: “Nghe đi nghe đi, thế mới là đi học chứ. Nếu không có Tô Trầm ở đây ta còn chẳng thèm tới dạy đám lũ biếng các con đâu! Quả nhiên gia học uyên thâm, con cái đại gia tộc, quả thật khác biệt...”

Tiếp đó là một tràng khen ngợi.

Tô gia là một trong tứ đại gia tộc tại thành Lâm Bắc, địa vị hiển hách. Tô Trầm là một trong những dòng chính đời thứ ba của Tô gia.

Mặc dù mới là đứa trẻ mười hai tuổi, Tô Trầm đã thể hiện vẻ trầm ổn ít có trong bạn bè cùng lứa, chăm chỉ hiếu học, cũng bởi vậy được thầy giáo cực kỳ yêu thích.

Đối mặt với lời tán dương của thầy giáo, Tô Trầm lại rất bình tĩnh.

Loại an tĩnh này trong mắt thầy giáo lại là trong lồng ngực có giang sơn, là phong thái biểu hiện của đại tướng. Còn trong mắt ‘lũ quây’ kia, rõ ràng là ‘ra vẻ’.

“Thôi đi, có gì lạ đâu, có giỏi thì tới lớp Đoán Thế độ sức.” Hà Tư Nhiên mũi Ưng nói nhỏ.

“Tư Nhiên, hôm qua Tô Trầm đã thắng lên Đoán Thế tứ trọng.” Nhạc Dương bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Sắc mặt Hà Tư Nhiên lập tức trở nên khó coi.

Hiển nhiên, đối thủ trong suy nghĩ không chỉ học hành xuất sắc, cho dù là tu hành võ đạo cũng nhanh hơn mình.

Đoán Thế tứ trọng mang ý nghĩa Tô Trầm đã có lực lượng tứ mã, mặc dù lực lượng như vậy so với người trưởng thành vẫn rất yếu, nhưng đối phó với Hà Tư Nhiên đã có thể gọi là nghiền ép rồi.

Ý định chiến đấu lại tắt, Hà Tư Nhiên bĩu môi, cuối cùng mới phun một lời khò miệng: “Thế thì sao, rốt cuộc vẫn chỉ là gia tộc tạp huyết mà thôi.”

Lần này rốt cuộc Hà Tư Nhiên cũng chọc đúng chỗ.

Thế giới này gọi là Nguyên Hoang, mọi người thông qua tu luyện nguyên năng để thu nhận lực lượng. Nghe nói loại năng lượng này là khởi nguồn của mọi thứ, sinh ra khi thế giới vừa được sáng tạo, cho nên có thể ảnh hưởng tới vạn vật, khống chế vạn vật. Cách nói này được quảng bá và mọi người tán thành, cũng là lý do năng lượng đó được gọi là nguyên năng. Người có thể vận dụng thuần thục nguyên năng được gọi là Nguyên khí sĩ.

Nhưng lực lượng nguyên năng không dễ khống chế. Ban đầu nhân loại thậm chí không thể sử dụng lực lượng nguyên năng, kể có thể thật sự vận dụng thứ lực lượng này là Nguyên Thú. Còn nhân tộc khi đó chỉ là đồ ăn của Nguyên Thú.

Nghàn vạn năm phá triển, thế giới Nguyên Hoang thay đổi, cũng dần thay đổi mọi thứ. Nhân loại rốt cuộc từ không hiểu gì về nguyên năng, sau đó phát triển thành bảy cảnh giới Nguyên sĩ.

Phá tan trở ngại vận dụng nguyên năng chính là huyết mạch.

Nghe nói để thu được lực lượng vận dụng nguyên năng, nhân tộc phát minh ra Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch, thông qua chiết xuất huyết mạch yêu thú không chế nguyên năng, vì yêu thú là tồn tại duy nhất trời sinh vận dụng được nguyên năng trong thế giới Nguyên Hoang. Người phát minh ra Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch cũng do đó sáng lập một thời đại huy hoàng của nhân loại, Quang Huy thần triều.

Có điều theo năm tháng trôi qua, quốc gia nhân tộc từng cực kỳ huy hoàng cuối cùng bị hủy diệt trong sự sa đọa của bản thân. Nghe nói Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch cũng tổn hại do năm tháng hỗn loạn đó, từ đó nhân tộc mất đi năng lực chiết xuất huyết mạch.

May là huyết mạch ít nhất cũng có thể di truyền, cũng chính nguyên nhân này khiến bảy nước nhân tộc hình thành chế độ huyết mạch quý tộc.

Tô gia mặc dù là danh gia vọng tộc nơi Lâm Bắc, nhưng thân là gia tộc mới xuất hiện, bọn họ không có huyết mạch truyền thừa, chỉ có thể dùng được tề Huyết Linh thu được lực lượng huyết mạch. Được tề Huyết Linh là hàng nhái của Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch, nhưng công hiệu cách biệt một trời một vực với Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch chân chính. Dùng được tề Huyết Linh nhận được huyết mạch sẽ gọi là tạp huyết, cách gọi không chỉ thô tục mà không gian phát triển cũng có giới hạn, lại không cách nào truyền thừa. Dù vậy vẫn có vô số người chạy theo như vịt.

Cho nên thân là người không có huyết mạch, đồng nghĩa với Tô Trầm thiên phú cố tốt, tu hành có cố gắng, tiền đồ cũng đã định chỉ có hạn.

Dương nhiên tình hình của Hà Tư Nhiên cũng chẳng tốt hơn. Hoang huyết vương tộc, yêu huyết quý tộc, tạp huyết gia tộc, từ chế độ phân đất phong hầu dựa theo huyết mạch có thể thấy, cái gọi là tứ đại gia tộc thực chất chỉ là không có huyết mạch truyền thừa. Thân là một trong tứ gia, Hà gia đương nhiên không ngoại lệ. Chỉ có điều chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng tới việc Hà Tư Nhiên dùng điều này để chế nhạo đối thủ cạnh tranh của mình – nếu điểm cuối cùng đều như nhau, vậy có chạy nhanh cũng chỉ là tạm thời dẫn trước.

Thiếu niên mũi ưng dùng lý luận đặc biệt này để tự an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mù (2)

Chương 2: Mù (2)

Dịch bởi Athox

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất cuộc lớp học cũng kết thúc.

Bọn nhỏ vừa hoan hô vừa lao ra khỏi học đường, bên ngoài sớm có hạ nhân của nhà chờ đợi.

Tô Trầm là người cuối cùng ra khỏi trường dạy trẻ, vừa ra khỏi học đường, một người hầu đã chạy tới khoác thêm một chiếc áo choàng lông hồ ly trắng cho Tô Trầm: “Tứ thiếu gia học xong rồi. Trời đông giá rét, đừng để bị lạnh.”

“Kiếm Tâm, ta đã nói rồi mà. Ta đã Đoán Thế tứ trọng, thời tiết thế này không làm ta lạnh được đâu.” Tô Trầm nói xong đi về phía xe ngựa.

“Thiếu gia, có một số việc không phải cứ theo lẽ thường mà làm như vậy, vẫn phải có chút biểu lộ bên ngoài chứ. Nếu không để những hạ nhân khác thấy thiếu gia ngay một cái áo choàng cũng không có, người hiểu đương nhiên biết thiếu gia chú trọng Đoán Thế, coi sương tuyết là tôi luyện. Kẻ không biết lại tưởng thiếu gia thất thế, đến lúc đó chỉ sợ chúng không coi thiếu gia ra gì.” Kiếm Tâm theo đằng sau Tô Trầm nói.

Tô Trầm nghe vậy cũng cười: “Người thật biết nói nhỉ, làm gì có ai không coi ta ra gì. Ta thấy nếu có cũng chỉ có người thôi.”

Trong tiếng kêu oan âm ỉ của Kiếm Tâm trong xe.

Ngon roi của xa phu co lại, xe ngựa lộc cộc tiến lên, lưu lại một loạt dấu vó ngựa rõ ràng trên mặt tuyết.

Trên xe nhàn rãi vô sự, Tô Trầm lấy một cuốn Sử Kinh ra đọc, người hầu Kiếm Tâm ở bên cạnh nhàm chán nói: “Thiếu gia, Sử Kinh này có hay không? Vì sao tôi chẳng thấy thú vị gì cả, chỉ thấy buồn ngủ thôi.”

Tô Trầm không ngừng đầu lên đáp: “Đó là vì người không thấy câu chuyện ẩn giấu trong sách.”

“Trong sách có giấu chuyện gì?” Kiếm Tâm kinh ngạc nhìn đi nhìn lại quyển sách, ánh mắt đầy hiếu kỳ. Trong sách này còn giấu chuyện gì ư?”

Tô Trầm lờ mờ hần một cái nói: “Không phải trong này, là trong chuyện xưa... Ài, có nói người cũng không hiểu đâu.”

Tô Trầm dứt khoát đưa quyển sách vào tay Kiếm Tâm: “Người đọc đoạn này đi.”

Kiếm Tâm theo phụng dưỡng Tô Trầm nhiều năm, cũng biết chút chữ, bèn đọc thành tiếng: “Diệu Đế bị đâm, thần triều đại loạn, Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch cũng bị hủy trong chiến loạn dẫn tới phương pháp chiết xuất huyết mạch thất truyền. Tới nay nhân tộc chúng ta chỉ có thể mô phỏng một phần công năng của Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch, chế tạo được được tề Huyết Linh nhưng không cách nào chiết xuất huyết mạch cao cấp như quá khứ nữa... Đoạn này thế nào ạ?”

Kiếm Tâm không hiểu.

Tô Trầm thu lại quyển sách nói: “Người không thấy lạ sao? Nếu Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch do nhân tộc ta phát minh, vậy sao sau khi Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch tồn tại, nhân tộc ta không chế được một cái mới?”

Kiếm Tâm trả lời: “Trên sách chẳng phải nói rồi sao? Phương pháp chế tạo đã thất truyền.”

“Sao lại thất truyền? Đây là đại sự liên quan tới hưng vong của nhân tộc chúng ta, sao lại thất truyền được?” Tô Trầm lại hỏi.

Kiếm Tâm im lặng.

Tô Trầm còn nói: “Cho dù do đủ loại nguyên nhân khiến cho thất truyền, vậy vì sao lúc trước không làm thêm vài cỗ nữa? Theo như trên sách, lúc này một cỗ Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch mỗi năm có thể chiết xuất hơn mười loại huyết mạch, vậy vì sao lúc này không làm thêm một chút mà chỉ có một cỗ? Cho dù phương pháp chế tạo thật sự thất truyền, vậy vì sao nhân tộc chúng ta không thể tìm hiểu lại lần nữa? Vì sao trước đó chúng ta làm được mà hiện giờ ngược lại không làm được?”

Câu hỏi liên tiếp đặt ra khiến Kiếm Tâm nói không thành lời.

Tô Trầm mỉm cười vỗ vỗ sách nói: “Đây chính là câu chuyện ẩn giấu trong sách, cho nên đọc sách không riêng gì dùng mắt, còn phải dùng tâm.”

Giọng điệu còn mang vẻ đương đương tự đắc. Mấy lời vừa rồi thực ra là do phụ thân cậu dạy, lại bị cậu lấy ra giáo dục nô bộc nhà mình.

Kiếm Tâm sắc mặt vẫn mông lung, nhìn Tô Trầm với vẻ sùng bái: “Vậy thiếu gia ngài nghĩ vì sao lại như vậy?”

Rốt cuộc vẫn là tâm tính thiếu niên, đối diện với ánh mắt sùng bái của đối phương, Tô Trầm cực kỳ hưởng thụ.

Cậu nói: “Trong lòng ta có đáp án, nhưng ngại nhất định phải cam đoan không nói ra ngoài đây.”

Kiếm Tâm vỗ ngực cam đoan: “Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ tuyệt đối không nói ra.”

Nghe vậy Tô Trầm cũng yên tâm.

Mặc dù cậu rất thông minh nhưng rốt cuộc cũng chỉ mới mười hai tuổi, không thể thật sự lý giải được hết lòng tuân thủ hứa hẹn là phẩm chất khan hiếm và đáng quý nhường nào.

Sau đó cậu hạ giọng nói: “Ta cảm thấy Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch vốn không phải do nhân tộc phát minh.”

"Cái gì?" Kiếm Tâm chân kinh: "Thế thì là ai?"

Tô Trầm nhún vai nói: “Làm sao ta biết được. Ta chỉ cảm thấy chỉ có nguyên nhân đó mới giải thích được vì sao nhân tộc có được Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch nhưng không cách nào chế tạo Dụng Cụ Chiết Xuất Huyết Mạch. Có điều ngại không được phép lộ ra là ta nói những lời này.”

Trong một thời đại chưa được khai sáng, chất vấn lịch sử nhân tộc chắc chắn sẽ dẫn tới phiền phức cho bản thân.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng cười khê đột nhiên vang lên, như có người nói thầm bên tai Tô Trầm

Tô Trầm tâm thần chấn động.

"Dừng xe!" Tô Trầm lớn tiếng kêu lên.

Xe ngựa dừng lại.

Tô Trầm từ trong xe đi ra, đưa mắt nhìn lại, khắp nơi đều là tuyết rơi.

Trên con đường chỉ có vài người đang đi lại, không một ai trông có thể phát ra tiếng cười bên tai mình.

"Tiểu thiếu gia, thế nào?" Kiếm Tâm từ trong xe ngựa thò đầu ra hỏi.

Tô Trầm lắc đầu trả lời: "Không có việc gì, trở về đi."

Tô Trầm quay người muốn lên xe.

Một giọng nói già nua vang lên từ sau lưng: "Thiếu gia, ngài thương cho lão ăn mày tôi đi, cho tôi xin ít cơm canh."

Quay đầu lại, chỉ thấy một lão ăn mày thân thể hôi thối run rẩy bước tới, tay còn cầm một cái chén đã nứt vỡ.

Ông lão đứng cách Tô Trầm không xa, vươn tay gơ cái chén vỡ về phía Tô Trầm, thần sắc đáng thương, ánh mắt cũng đầy cô đơn và tuyệt vọng.

Nhưng Tô Trầm quan sát ông lão một lát rồi lại nói: “Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta biết chắc chắn ngươi không phải ăn mày.”

Ông lão ngậy người: “Tiểu thiếu gia nói vậy là sao?”

Tô Trầm thẳng thắn giải thích: “Giờ đang lúc tuyết rơi, ăn mày thật sự sẽ không đi ăn xin lúc này. Thời tiết này quá lạnh, ít người qua đường, cho dù ngẫu nhiên có ít người qua lại cũng sẽ không dừng bước trong trời đông giá rét thế này. Đây là sai lầm về thời gian. Mặt khác đây là đường Hán Thủy. Đường Hán Thủy là con đường chủ đạo của thành Lâm Bắc, để con đường này luôn được lưu thông, thành chủ không cho phép ăn mày tới đây xin ăn. Một khi có người tới ăn xin, vệ binh sẽ lập tức tới xua đuổi, đánh đập, thậm chí bắt đi. Đây là sai lầm về địa điểm. Một điểm khác là ngươi, mặc dù quần áo rách rưới bẩn thỉu, nhưng chỗ lỗ thủng lại rất sạch sẽ, điều này chứng tỏ bộ quần áo này mới chỉ tồn tại trong thời gian gần. Mặt khác mùi thối trên người ngươi cũng không đúng, mùi hôi thối của ăn mày thật sự là loại thối rữa trong thời gian dài, không phải loại dính nước bẩn từ trong mương chui ra của ngươi. Còn cả tay của ngươi nữa, mặc dù ngươi bôi bẩn khắp người, nhưng móng tay của ngươi lại rất sạch sẽ. Đây là sai lầm về người!”

Tô Trầm nói xong những lời này đồng thời nhìn sang phía ông lão: “Cho nên mặc dù ta không biết ngươi là ai, nhưng ta biết ngươi chắc chắn không phải ăn mày!”

Ông lão nghe thế ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Ha ha ha ha, thẳng nhóc giỏi lắm, ngươi có đôi mắt chuyên về quan sát, đầu óc chuyên về phân tích. Chỉ

tiết là tuổi tác còn hơi nhỏ, kinh nghiệm còn non nớt, hành xử cũng quá đơn thuần, càng không hiểu cách che giấu cùng tự hạ thấp bản thân. Có điều vậy cũng không sao, vì người gặp ta. Gặp ta, người sẽ học được tất cả những điều đó. Gặp ta, là bất hạnh của người, vì ta sẽ mang cực khổ đến với người. Gặp ta, cũng là vận may của người, vì ta sẽ cho người một tương lai với vô vàn khả năng... Vậy để ta thay cho người một đôi mắt, để người có thể thấy được càng nhiều, cũng giúp người thấy rõ diện mục chân thật của thế giới này!”

Dứt lời, gơ tay.

Hai luồng sáng lạnh đã đánh vào mắt Tô Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (1)

Chương 3: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (1)

Dịch bởi Athox

Giữa hè chói chang, trong diễn võ trường đại viện Tô gia, một đám trẻ tuổi đầy phấn khởi diễn luyện võ kỹ, thi thoảng lại phát ra tiếng rống khỏe khoắn. “Hừ!”

Trong tiếng thờ mạnh, một nắm đấm đã đánh vào tảng đá, khiến tảng đá vỡ tan.

“Được lắm!” Trong diễn võ trường vang lên âm thanh ủng hộ.

“Nhị thiếu gia giỏi lắm!”

“Xem ra mấy ngày nữa có thể tiến vào Đoán Thể ngũ trọng.”

“Đến lúc đó sẽ là người mạnh nhất đời thứ ba của Tô gia ta.”

Mục tiêu được khen ngợi là một thiếu niên mười ba tuổi. Mặc dù tuổi tác không lớn nhưng thân hình cường tráng hữu lực.

Hắn tên là Tô Khánh, một trong những con cháu đời ba của Tô gia, cũng là con trai của lão nhị Tô gia, Tô Khắc Kỳ.

Nghe lời khen ngợi của người hầu, Tô Khánh có vẻ rất sung sướng, cho dù có một phần không phải sự thật cũng không ngăn Tô Khánh tự thấy vui vẻ.

Có điều vẫn luôn có kẻ ngu ngốc không có ánh mắt.

Một tên đầy tớ nhỏ ngo ngoe ngắc ngắc nói: “Từ thế giới vài ngà trước đã lên tới Đoán Thể ngũ trọng.”

Sắc mặt Tô Khánh trầm xuống.

Toàn trường tĩnh lặng như chết.

Một lát sau một người hầu nhanh trí gõ cái bộp lên đầu tên đầy tớ nhỏ kại nói: “Nói mơ gì vậy? Một tên mù như hắn làm sao sánh nổi với nhị thiếu gia?”

Đầy tớ nhỏ không dám hoàn thù, nhưng miệng vẫn bướng bỉnh: “Vậy cũng là Đoán Thể ngũ trọng.”

Tô Khánh nghe không vào nữa, quay đầu bỏ đi.

Một đám người hầu sau lưng đứng nhìn, quay đầu lại tay nắm chân đá, cho tên đầy tớ nhỏ kia một trận, đến lúc thẳng nhóc mặt mũi bầm dập mới hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Cậu nhóc đầy tớ kia cũng quật cường, ôm đầu không lên tiếng, mãi tới lúc đám người hầu đều đã đi khỏi mới đứng dậy, phui phui bụi trên người, chửi thề một tiếng sau lưng đám người. Cậu nhóc chỉ là tạp dịch của diễn võ trường, không phải tùy tùng của nhị thiếu gia kia, cho nên lúc này đứng lên tự mình thu dọn diễn võ trường.

Vừa đi được vài bước lại thấy một người đứng dưới gốc cây liễu cách đó không xa.

“Từ thiếu gia?” Cậu nhóc đầy tớ kinh ngạc lên tiếng.

Tô Trầm an tĩnh dưới tàng cây, thân mặc một bộ áo dài màu trắng, vạt áo phiêu đảng theo làn gió, mặc dù chỉ là thiếu niên hơn mười hai tuổi nhưng mang khí tức phiêu dật khó tả. Duy chỉ có đôi mắt mặc dù nhìn không khác gì người thường nhưng ngây ngốc vô thần, không thấy được chút linh động nào.

Nghe thấy tiếng cậu bé đầy tớ, Tô Trầm mỉm cười: “Minh Thư, người lại bước bình rồi.”

Cậu nhóc đầy tớ Minh Thư nhếch miệng cười: “Tứ thiếu gia nghe rồi mà, tiểu nhân không phục cho ngài nên lăm mồm vài câu.”

“Tranh cãi vài câu giúp ta có nghĩa lý gì? Vô duyên vô cớ bị đánh.”

Minh Thư gãi đầu: “Tôi chỉ không quen nghe bọn chúng nói hươu nói vượn. Rõ ràng tứ thiếu gia ngài mới là người mạnh nhất trong thế hệ thứ ba của Tô gia, bọn hần lại luôn miệng nói là nhị thiếu gia.”

“Hần thích đứng đầu thì kệ hần đứng đầu, có gì hay đâu mà tranh giành.” Tô Trầm thản nhiên trả lời: “Ta là thằng mù, cho dù lên đến Đoán Thế ngũ trọng, cũng chỉ là thằng mù mà thôi.”

Tô Trầm vừa nói vừa đi tới diễn võ trường.

Minh Thư ngờ ngác nhìn bóng lưng Tô Trầm.

Tứ thiếu gia đã từng hăng hái, phân chấn, tràn ngập tự tin.

Nhưng chuyện mười tháng trước đã làm mọi thứ thay đổi.

Không biết từ đâu xuất hiện một lão ăn mày, đánh mù hai mắt tứ thiếu gia. Từ đó trở đi, chỉ có bóng tối vô tận đi cùng tứ thiếu gia. Lúc đó, tứ thiếu gia đã từng chìm vào vòng xoáy thống khổ, không cách nào tự kiểm chế. Nhưng thiếu gia cũng nhanh chóng thoát khỏi những đau khổ của bản thân, tiếp tục con đường võ đạo của mình. Hai mắt đui mù không khiến cậu từ bỏ, ngược lại khiến tiến cảnh của cậu càng nhanh, chỉ dùng mấy tháng đã từ Đoán Thế tứ trọng tiến vào ngũ trọng.

Cũng chính vì vậy, Minh Thư cảm thấy kính nể từ tận đáy lòng đối với sự kiên trì và cố gắng của tứ thiếu gia.

Có lẽ chính nguyên nhân này khiến cho lúc lũ chó săn của Tô Khánh không biết xấu hổ nịnh bợ chủ nhân, cậu bé đứng ra chỉnh lại, cho dù vì vậy mà chịu đòn, Minh Thư vẫn thấy rất đáng giá.

Tô Trầm đã đứng trên diễn võ trường: “Minh Thư, làm gì đó? Còn không qua đây giúp ta.”

“Ài!” Minh Thư lúc này mới nhớ ra Tô Trầm không nhìn thấy gì, nhanh chóng chạy tới nhắc một tảng đá nặng ra cho cậu: “Ồ đây, tứ thiếu gia, cẩn thận chút... Tứ thiếu gia, sao ngài lại đi một mình, bọn người hầu đâu rồi?”

“Ta đã nhớ rất kỹ đường đến đây rồi, tự đi là được. Ta tới luyện tập thân thể, không phải đến để người ta phục vụ, bọn chúng tới ngược lại không tốt.”

Tô Trầm vừa nói vừa nung tảng đá, bắt đầu một ngày luyện tập.

Mồ hôi chảy xuống từ trán, rục rờ ngồi dưới ánh mặt trời.

Kết thúc một ngày rèn luyện, Tô Trầm trở lại trong tiểu viện.

Tự có nha hoàn tới thay quần áo cho cậu, còn có người hầu đun nước tắm cho cậu..

Ngồi vào trong thùng tắm đã được đun nóng, cảm thụ được làn nước ấm áp loại trừ mệt mỏi trong người, Tô Trầm thở phào một hơi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh lão ăn mày đánh hai điểm sáng lạnh vào con mắt mình.

Chuyện mười tháng trước khiến Tô Trầm mù hần.

Khi tỉnh lại, đôi mắt đau đớn khó nói thành lời.

Nhưng đau đớn kinh khủng đó cũng chẳng bằng nỗi sợ hãi do bóng tối vĩnh cửu mang lại.

Khi biết mình đã bị mù, Tô Trầm gần như phát điên.

Cho dù Tô gia tìm hơn mười vị ‘danh y’, ‘thần y’, nhưng không ai chữa nổi cho Tô Trầm.

Cha của Tô Trầm, Tô Thành An tổng trong con giận dữ truy nã lão ăn mày kia khắp cả thành. Thế nhưng tất cả đều vô ích, không tìm thấy lão ăn mày, đôi mắt Tô Trầm cũng bị tuyên bố đã mù hần, không thể nào nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, thậm chí không còn có cảm giác với ánh sáng.

Tô Trầm triệt để tuyệt vọng.

Đó là thời khắc đau đớn nhất trong cuộc đời Tô Trầm, bất luận người nhà an ủi khuyên giải ra sao cũng không khiến cậu thoát khỏi sợ hãi cùng phần nộ mà bóng tối kia mang lại.

Thời gian đó, Tô Trầm đau đớn vô cùng, mỗi ngày hết khóc lại phá, quăng hết những thứ gì cậu có thể chạm vào đi.

Tình huống đó kéo dài suốt ba tháng mới dần chuyển biến tốt lên.

Có lẽ do đã quen với bóng tối, có lẽ do ý thức được chuyện xấu đã rồi, bất luận mình có phát điên thế nào cũng không thể thay đổi sự thật, Tô Trầm rút cuộc tỉnh táo lại.

Cậu không còn phát cuồng nữa, ngược lại chìm vào trầm mặc một thời gian dài.

Biểu hiện này khiến mẫu thân của Tô Trầm, Đường Hồng Nhị lo lắng không thôi, chỉ sợ con trai mình tự sát.

Nhưng cuối cùng Tô Trầm không làm gì cả.

Mãi tới một buổi sáng, cậu nói: “Con muốn tập võ.”

Đúng vậy, từ đó trở đi cậu lại bước lên con đường tập võ của con cháu Tô gia.

Hành động này khiến rất nhiều người kinh ngạc, nghĩ mãi không hiểu cái gì khiến Tô Trầm tỉnh lại nhanh như vậy. Nhưng bất kể ra sao, đây cũng là chuyện tốt.

Lúc đó, không ai mong chờ Tô Trầm sẽ có thành tựu gì trên con đường luyện võ, một tên mù, có bước qua Đoán Thể kỳ, tiến vào Dẫn Khí cảnh thì làm được gì?

Lúc đó, người của Tô gia cực kỳ cao hứng khi thấy Tô Trầm tỉnh táo lại.

Lúc đó, ngòi của Tô gia thật tâm lo lắng bảo vệ cho Tô Trầm.

Mãi tới ba tháng sau.

Sau ba tháng, Tô Trầm Đoán Thể ngũ trọng.

Mặc dù cậu đã mù, nhưng vẫn là người biểu hiện xuất sắc nhất trong đệ tử đời ba Tô gia.

Có người bắt đầu thấy không thoải mái.

Tô Khánh đương nhiên là một trong số đó.

Làm kẻ đứng thứ hai vạn năm đã cực kỳ khó chịu rồi, nhưng ngay một thăng mù cũng không thắng được, vậy càng thêm khó chịu.

Tô Trầm, ngươi cứ làm thăng mù nhà ngươi đi, làm kẻ yếu là được rồi, chúng ta đều sẽ bảo vệ ngươi, lo lắng quan tâm cho ngươi, như vậy chẳng tốt sao? Vì sao ngươi lại tỉnh táo lại? Vì sao ngươi lại dụng tâm tu luyện? Vì sao lại tiến bộ thần tốc như vậy? Cho dù ngươi là kẻ mạnh nhất đời ba thì đã sao? Ngươi tưởng ngươi còn thắng được ai chắc?

Ngươi chỉ là thăng mù thôi!

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Tô Khánh.

Có lẽ cũng là suy nghĩ trong lòng một số đệ tử đời ba...

Tô Trầm có thể cảm nhận được suy nghĩ này, nhưng cậu không vì thế mà từ bỏ.

Trong đầu chỉ quanh quẩn lời nói của lão ăn mày: “Gặp ta, cũng là vận may của ngươi, vì ta sẽ cho ngươi một tương lai với vô vàn khả năng... Vậy để ta thay cho ngươi một đôi mắt, để ngươi có thể thấy được càng nhiều, cũng giúp ngươi thấy rõ diện mục chân thật của thế giới này đi!”

“Để ta thay cho ngươi một đôi mắt, để ta thay cho ngươi một đôi mắt...”

Tô Trầm nhẹ giọng lầm bầm, đôi mắt ngày ngốc vô thần rốt cuộc cũng hiện chút ánh sáng.

Trong những đêm dài dằng dặc không tận cùng, câu nói này như ánh nến giữa màn đêm, đốt lên ánh sáng hy vọng trong lòng Tô Trầm, trở thành động lực ngọn nguồn giúp cậu vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (2)

Chương 4: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (2)

Dịch bởi Athox

Chậm rãi nâng tảng đá lên, từ tay trái đổi sang tay phải, thân thể thay đổi, làm một tư thế quái dị dậm chân về phía sau, cánh tay phải thu vào trong...

Trên diễn võ trường, Tô Trầm cầm trong tay tạ đá, từng bước làm theo Đoán Thể Bát Pháp cùng Thuật Hô Hấp Cơ Bản.

Đoán Thể Bát Pháp là pháp môn Đoán Thể thông dụng nhất tại nhân tộc, có thể nói là cơ sở Tô Trầm luyện võ đạo. Thuật Hô Hấp Cơ Bản là pháp môn thu nạp nguyên năng cường hóa bản thân. Kết hợp cả hai mới có thể khiến thân thể bọn họ trở nên cường đại, hơn nữa cũng đặt vững cơ sở để tương lai trở thành Nguyên Khí Sĩ.

Hôm nay Tô Trầm đang luyện tập, đằng sau lại vang lên tiếng bước chân.

“Phụ thân?” Tô Trầm dừng tạ đá trong tay, quay đầu lại hỏi.

Giọng nói của Tô Thành An truyền tới: “Chẳng phải con bảo tiếng bước chân của ta và tam thức rất giống nhau, khó lòng phân biệt à? Sao giờ lại nhận ra là cha?”

Tô Trầm trả lời: “Tiếng bước chân của phụ thân và tam thức mặc dù rất giống nhau, nhưng tam thức luyện tập Nhật Điều Kiềm. Giờ đang giữa trưa, là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, cũng là lúc tam thức tu luyện, sẽ không tùy tiện ra ngoài, cho nên chỉ có thể là phụ thân tới.”

Nghe nói vậy, trong lòng Tô Thành An thổn thức không thôi.

Tổ tiên tích đức cho hắn một đứa con trai thông tuệ như vậy, sao trời cao lại đổ kị anh tài, khiến Tô Trầm gặp phải bất hạnh như vậy.

Thân chìm trong bóng tối, nhưng vẫn giữ chí tiến thủ. Tô Thành An vừa cao hứng vì chuyện này lại vừa cảm thấy bất an, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, nhất thời không biết nên nói gì.

Vẫn là Tô Trầm mở lời tiếp: “Phụ thân tới tìm con có chuyện gì vậy?”

Tô Thành An lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Đi theo cha, cha có vài lời cần nói với con.”

Dẫn theo con trai đi khỏi diễn võ trường. Tô Thành An đi tới một căn đình nghỉ chân ngồi xuống.

Tô Thành An không nói chuyện mà hỏi một chút trải nghiệm tâm đắc khi rèn luyện của con trai. Tô Trầm cũng lần lượt trả lời.

“Trong ba năm tất sẽ tiến lên Dẫn Khí cảnh ư? Không tệ, không tệ.” Tô Thành An gật đầu liên tục.

Dẫn Khí cảnh là cảnh giới đầu tiên của Nguyên Sĩ Thất Cảnh. Chỉ có tiến vào Dẫn Khí cảnh mới tính là Nguyên Sĩ chân chính. Đoán Thể chỉ tính là cảnh giới võ giả, chưa vào thất cảnh.

Nhưng Tô Thành An ngoài miệng khích lệ, gương mặt lại không chút vui mừng.

Hắn nhìn nhi tử, ánh mắt vừa u buồn vừa bi thương.

Một lúc lâu sau mới nói: “Trầm nhi, con làm tốt lắm, tốt tới mức khiến cha kinh ngạc. Mặc dù vận mệnh đã kích con nhưng con vẫn không chán nản, ngược lại vẫn tiếp tục cố gắng. Là người cha này quá vô dụng, không bảo vệ được con, không mời được thần y chữa được cho con. Thậm chí ngay cả hung thủ kia giờ vẫn không thấy tăm tích.”

Tô Trầm cười nói: “Phụ thân đừng nói vậy, một năm qua cha mẹ đã hết lòng vì con rồi. Con mặc dù không nhìn được nhưng trong lòng luôn hiểu rõ mà.”

Nghe nói như vậy, Tô Thành An thổn thức một tiếng: “Con hiểu được thì tốt. Đêm qua, nhị thức của con tới tìm cha... là vì đợt kiểm tra cuối năm.”

Cánh tay bung trà của Tô Trầm cứng lại giữa không trung.

Cậu nói: “Thức ấy muốn con rút khỏi đợt kiểm tra cuối năm?”

Nguyên Hoang đại lục là một thế giới hỗn loạn, yêu thú chiếm giữ hơn sáu phần diện tích, bốn phần còn lại do vài chục trí tộc chia cắt, nhân tộc chẳng qua chỉ là một trong số đó. Nếu muốn chiếm một chỗ cắm dùi trong thế giới vây quanh bởi cường địch này, nhất định phải có vũ lực cường đại. Cũng chính nguyên nhân này khiến đây là một thế giới thượng võ, vũ lực mạnh yếu quyết định trực tiếp tới địa vị cao thấp.

Để khích lệ đệ tử đời sau tiến bộ, rất nhiều đại gia tộc bố trí gia quy kiểm tra cuối năm, khảo nghiệm đệ tử đời sau, xem ai tu luyện tốt nhất.

Các làm này phát triển tới sau này còn tạo thành truyền thống, bất kể gia tộc lâu đời hay gia tộc mới phát triển, chỉ cần có điều kiện đều sẽ bố trí kiểm tra như vậy, nhiều nhất là phương thức chấp hành có điểm khác biệt.

Kiểm tra như vậy chỉ nhằm mục đích khảo nghiệm thực lực đệ tử, cũng như học sinh dự thi, bởi vậy rất nhiều gia tộc không muốn dùng phương thức tỷ võ lời dài, bởi làm vậy rất dễ tạo thành tổn thương, từ đó khiến cho nội bộ bất hòa -- cạnh tranh nội bộ là chuyện tốt, nhưng nội bộ bất hòa lại là tai họa.

Cho nên phương thức kiểm tra của đại đa số gia tộc là so văn chứ không hải đấu võ, cũng chính là dùng các thủ đoạn khảo nghiệm đẳng cấp, kiểm tra lực lượng để phán đoán thực lực.

Tô gia cũng áp dụng phương thức này.

Cứ đến cuối năm, đệ tử đời thứ ba của Tô gia sẽ tiến hành một trận so văn, kiểm tra thực lực đệ tử.

Kiểm tra năm trước, vẫn luôn là Tô Trầm thắng.

Sau khi Tô Trầm bị tập kích thành ra đui mù, rất nhiều người cho rằng Tô Trầm nhất định đã cam chịu.

Nhưng chẳng ai ngờ Tô Trầm chỉ chán nản vài tháng rồi lại quật khởi, hơn nữa tiến cảnh vẫn cứ nhanh hơn những người khác.

Cậu là người xuất sắc nhất trong đệ tử đời ba.

Nói cách khác, kiểm tra năm nay nếu không có gì bất ngờ, Tô Trầm vẫn sẽ thắng.

Chuyện này khiến rất nhiều người cảm thấy không thoải mái.

Đối với đệ tử đời ba, bại bởi một thằng mù không chỉ là vấn đề mặt mũi.

Đối với trưởng bối đời hai, còn suy tính càng thực tế hơn-- quán quân hàng năm đều được Tô gia phân bổ thêm nhiều tư nguyên hơn.

Đề cương giả mạnh hơn, đây là cách làm của rất nhiều gia tộc!

Trong thế giới mà hạn mức cao nhất của võ lực cá nhân có thể nâng cao vô hạn, một cường giả chân chính sẽ hữu dụng hơn nhiều so với một đám kẻ yếu.

Tô Thành An sắc mặt nặng nề gật đầu: “Trầm nhi, lúc đầu con là đứa trẻ xuất sắc nhất Tô gia. Nếu không có gì bất ngờ, tương lai Tô gia sẽ do con lãnh đạo, chuyện này bất luận ông nội con, nhị thúc của con hay tam thúc, tứ di, hay những thúc bá trưởng lão khác đều nhận định như vậy.”

“Nhưng không ngờ con lại xảy ra chuyện.” Tô Trầm nói: “Con không nhìn được, cho dù tu luyện mạnh hơn nữa cũng chưa chắc thắng được một đối thủ Đoán Thể tam trọng, càng không có tư cách lãnh đạo gia tộc.”

Giọng điệu tỉnh táo tới mức không hề giống một đứa trẻ mười ba tuổi.

Cảm ơn Toà soạn đã đẩy kim phiếu đầu tiên. Xin tặng bạn chương này:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (3)

Chương 5: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (3)

Dịch bởi Athox

Tô Thành An tiếp tục thở dài: “Đúng.”

“Cho nên nhị thúc cảm thấy đem tài nguyên cho con là lãng phí?”

“... Đúng.”

Tô Trầm quá thông minh, thông minh đến mức hẳn không cần nói hết lời, con trai hẳn đã hiểu hết toàn bộ.

Điều này khiến Tô Thành An vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa cảm thấy bất an.

“Nhưng không ngờ các ca ca đệ đệ khác lại không thắng được con?” Tô Trầm hỏi lại, khóe miệng đã mỉm cười.

Đây mới là điểm mấu chốt nhất của vấn đề.

Sự ưu tú của Tô Trầm có lẽ sẽ khiến rất nhiều người bái phục tán thưởng, nhưng động tới lợi ích thực tế, suy nghĩ đương nhiên sẽ khác.

Tô Trầm đã mù!

Một tên mù lòa thật sự không cần dùng những tài nguyên đó!

Tô Thành An nhìn con trai nói: “Hôm qua Khắc Kỷ tới tìm cha, nói chuyện rất lâu. Chú ấy nói chú ấy không vì con của mình, chỉ là căn cơ Tô gia rốt cuộc quá nông cạn, cần có đời sau xuất sắc cheo chống Tô gia. Chú ấy hy vọng Tô gia có một người tiến vào làm đệ tử ở Tiềm Long Viện, chuyện này cần Tô gia tập trung tài nguyên bồi dưỡng. Lúc đầu chú ấy cũng coi trọng con, nhưng giờ con đã mù...”

Tô Thành An không nói tiếp, chỉ nhìn Tô Trầm.

Nếu Tô Khắc Kỷ chỉ vì Tô Khánh, Tô Thành An sẽ tuyệt đối không đồng ý lời thỉnh cầu của nhị đệ.

Nhưng Tô Khắc Kỷ luôn miệng nói vì Tô gia, lý do hần đưa ra cũng rất chính đáng, khiến Tô Thành An không phản bác nổi.

Nói thật ra, ngay chính bản thân Tô Thành An cũng cảm thấy Tô Trầm đã không còn tương lai nữa rồi. Đã vậy chẳng bằng dừng bước, từ nay làm thiếu gia Tô gia, bình thân vượt qua quãng đời này, cũng không có gì không tốt.

Thế nhưng Tô Trầm không đồng ý.

Cậu tin rằng mình có thể khôi phục, vì lão ăn mày kia đã nói, chỉ là đổi mắt cho cậu.

Ban đầu Tô Thành An cũng tin.

Nhưng hai năm rồi, con mắt Tô Trầm vẫn không chút khôi sắc.

Tô Thành An không thể không cho rằng chuyện này chỉ là ảo giác của Tô Trầm khi hôn mê, hoặc chỉ là lão ăn mày nói hươu nói vượn.

Hai năm, Tô Trầm không hề từ bỏ, Tô Thành An lại đã mất hết hy vọng.

Cho nên hôm nay hần tới tìm Tô Trầm, khuyên Tô Trầm.

Tô Trầm im lặng.

Một lúc lâu sau cậu mới nói: “Phụ thân đến đây là cưỡng ép cấm chỉ hay muốn dùng lời khuyên bảo?”

“Đương nhiên là dùng lời khuyên bảo.” Tô Thành An nghiêm mặt nói: “Con là con trai của cha, con không làm sai bất cứ chuyện gì, bất kể con lựa chọn ra sao, phụ thân cũng sẽ ủng hộ con.”

“Vậy thì tốt!” Tô Trầm gật đầu nói: “Xin cha chuyển lời cho nhị thúc giúp con. Bọn họ muốn gì thì mời tự cố gắng, tự tranh đoạt. Muốn con từ bỏ... tuyệt đối không thể!”

Àm!

Tầm bình phong xanh thẫm Ngao Tuyết Hàn Mai bị đập xuống đất, vỡ tan.

“Đồ không biết điều!” Tô Khắc Kỷ sắc mặt âm trầm mắng: “Ta làm vì ai? Chẳng phải vì cái nhà này? Tô Trầm nó đã mù rồi, có luyện mạnh hơn cũng để làm gì? Nó mà là đối thủ của Khánh Nhi à? Thứ đã nhất định phải mất đi còn cố chấp muốn nắm trong tay, đây là ích kỷ! Là tham lam! Là hèn hạ! Là vô tình vô nghĩa với gia tộc!”

Tô Khắc Kỷ lớn tiếng phát tiết lửa giận của bản thân.

Đồng Như Chính đứng bên cạnh không nói một lời, lẳng lặng chờ Tô Khắc Kỷ phát tiết. Hần biết tính cách lão gia nhà mình, không để hần phát tiết hết lửa giận, hần sẽ không nghe người khác nói.

Mắng tiếp một hồi, Tô Khắc Kỷ mới dừng lại: “Đồng sư gia, chuyện này ngươi thấy sao?”

Cho dù trong lòng đã sớm có đáp án, Đồng Như Chính vẫn giả bộ suy nghĩ rồi mới chậm rãi nói: “Kỳ thật chuyện này, nói thẳng ra là chế độ kiểm tra của Tô gia có vấn đề.”

Tô Khắc Kỷ gật đầu: “Đúng vậy. Chỉ so văn không đấu võ, như vậy không thật sự thể hiện năng lực một người. Chiến đấu cũng cần nhiều nhân tố kinh nghiệm, cơ cảnh, phản ứng. Trên chiến trường với dị tộc, bất luận yêu thú hay bạo tộc đều sẽ không đứng đó khoa tay múa chân so đấu lực lượng với người. Tất cả đều phải chém giết đao thật thương thật!”

Đồng sư gia lại chậm rãi nói: “Đã thế, sao không sửa lại quy chế kiểm tra?”

“Ài, không được không được.” Tô Khắc Kỷ phát tay: “Chuyện so văn là do chính ông già đặt ra, chính vì sợ đấu võ xảy ra chuyện khiến huynh đệ bất hòa. Ông già lo cũng có lý, đã bao thế gia đại tộc bị phá hủy do tranh đấu nội bộ rồi.”

“Không dùng vũ khí, lại có người chuyên môn bảo hộ, thật ra tỷ lệ xảy ra chuyện sẽ rất nhỏ. Lại nói, trước kia so văn là vì thấy phương thức này có thể chọn lựa ra đệ tử ưu tú. Nhưng giờ tình huống đặc thù... tình huống của Tô Trầm có rất nhiều người chứng kiến.” Đồng sư gia nói, ý vị thâm trường.

Tô Khắc Kỷ giật mình.

Đồng sư gia nói không sai, gia tộc đồng ý so văn là vì trước đây phương thức này đã đủ giải quyết vấn đề.

Nhưng giờ điểm xấu của việc so văn đã xuất hiện, một người không thích hợp tham chiến tiếp tục đoán thế, trở thành người đứng đầu trong dòi ba, chứng tỏ chính chế độ có vấn đề.

Chế độ đã có vấn đề, vậy nên đổi!

Nghĩ đến đây, Tô Khắc Kỷ nói: “Đúng, ta phải đề nghị với phụ thân, loại bỏ quy chế so văn này. Có điều muốn thay đổi cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Nói tới nửa câu sau, Tô Khắc Kỷ có phản nhụt chí.

Bất kể quốc gia, dân tộc hay gia tộc, thay đổi đều là chuyện đại sự.

Quy củ cũ đã định, không thể tùy ý sửa đổi. Cứ thay đổi xoành xoạch chỉ khiến người ta không biết nên làm thế nào, cũng khiến chế độ thiếu đi tính nghiêm túc.

Mà mỗi lần thay đổi đều khiến một số người vốn có lợi ích lại bị hao tổn, những người này đương nhiên sẽ phản kháng.

Lần này cũng như vậy.

Tô Thành An là trưởng tử Tô gia, địa vị tại Tô gia hết sức quan trọng. Có hấn, chuyện thay đổi rất khó được thông qua.

Ngoài ra còn em trai thứ ba Tô Phi Hổ, hấn luôn rất ưa thích Tô Trầm, con trai con gái hấn đều còn nhỏ tuổi, thay đổi phương thức kiểm tra chẳng ảnh hưởng gì đến hấn. Cho nên Tô Khắc Kỷ muốn tay đổi, chắc chắn hấn sẽ không đồng ý.

Ngược lại vài vị thúc bá trưởng lão trong gia tộc lại có thể tranh thủ. Nhưng cho dù như thế, hy vọng cũng không lớn.

Đồng sư gia đã thân nhiên nói: “Cho nên vẫn phải nghĩ những biện pháp khác. Lão phu có một ý tưởng, có lẽ có thể khiến thái độ ta thay đổi. Chỉ là hiệu quả sẽ hơi chậm một chút, chắc phải năm sau mới phát huy tác dụng.”

”Biện pháp gì? Nếu dùng được thì cứ để tiểu tử kia sung sướng một năm nữa cũng chẳng sao.” Tô Khắc Kỷ nói.

“Để Tô Thành An sinh thêm một đứa con trai.”

Cảm ơn Toàntoàn đã đẩy kim phiếu đầu tiên. Xin tặng bạn chương này:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (4)

Chương 6: Vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ (4)

Dịch bởi Athox

Tiếng nhạc vui vẻ vang lên ngoài tường viện Tô phủ.

Nhị trống như đưa, gõ tận trong lòng, khiến người nghe rung động.

”Kiếm Tâm, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Trầm hỏi.

Kiếm Tâm ra ngoài nghe ngóng, một lát sau trở về: “Lão gia nạp thêm người thiếp thứ tư.”

Nghĩ một lát rồi bỏ sung: “Mới chưa đến một năm đã lấy liền ba người thiếp rồi.”

Thật sao?

Tô Trầm cười khỏ tận đáy lòng.

Đây là ngày đại hi của phụ thân nhưng tâm trạng Tô Trầm hiện giờ lại chẳng dính líu gì tới hai chữ vui mừng.

Im lặng một lát, Tô Trầm hỏi: “Lần này là cô nương nhà nào?”

“Cô nương Nhan Vô Song của Xuân Nguyệt lâu, nghe nói trời sinh quốc sắc thiên hương lại đa tài đa nghệ. Thành Lâm Bắc không biết bao thanh niên tài tuấn thích nàng, không ngờ lại nhìn trúng đại lão gia. Nghe nói lần này là dâng tặng nhập phủ. Xem ra chẳng mấy chốc tứ thế giới sẽ có thêm hai đệ đệ hoặc muội muội.”

Trong một năm Tô Thành An cưới tới ba người thiếp, trong đó người thiếp thứ hai mới gần đây sinh một đứa bé, là nữ, rất được Tô Thành An yêu thích. Người thiếp thứ ba cũng đang có mang, còn hai tháng nữa sẽ sinh. Vị trước mắt còn tốt hơn, trực tiếp ôm bụng vào cửa.

Sau khi con trai bị mù, trình độ cây cối bên ngoài của đại lão gia rõ ràng tăng lên, chỉ một năm đã đầy những chiến quả, trong đó đương nhiên có Tô Khắc Kỳ trợ giúp nhưng chưa chắc đã không có ý nhân cơ hội đền bù của Tô Thành An.

Mặc dù không hiểu rõ kế hoạch của Tô Khắc Kỳ, nhưng Tô Trầm vẫn cảm giác được nguy cơ ẩn giấu dưới vẻ ngoài bình ổn kia -- Sau khi có con trai mới, Tô Thành An liệu còn giúp đỡ mình như trước kia không?

Tô Trầm không biết.

Rốt cuộc cậu vẫn còn trẻ, chỉ mười bốn tuổi, tuy nhìn ra vài thứ nhưng tầm nhìn vẫn chưa đủ xa.

Có điều đáp án cũng nhanh chóng xuất hiện.

Hai tháng sau, tam di thái sinh.

Là một bé trai mập mạp.

Tô Thành An đặt tên là Tô Minh.

Xem như chút mong chờ đối với tình trạng hiện giờ của Tô Trầm.

Ngày trăm ngày của Tô Minh, Tô phủ đốt pháo động trời, gióng trống chầu chiêng, cực kỳ náo nhiệt.

Tối hôm đó Tô Khắc Kỳ mang theo lễ nặng tới gặp ca ca của mình.

Bọn họ hàn huyên rất lâu.

Sáng sớm tỉnh lại, sau khi rửa mặt Tô Trầm ngồi trong sân, lắng nghe âm thanh gió thổi qua lá cây, nghe âm thanh chim chóc ca hát trên tàng cây, nghe âm thanh đất cát thổi qua mặt đất, nghe âm thanh con kiến vận chuyển thức ăn -- thính giác ưu tú chẳng những nghe được những âm thanh người khác không thể nghe được, còn phân biệt được rõ ràng.

“Phụ thân?” Tô Trầm quay đầu về phía sau.

“Giờ mới là sáng sớm, đâu phải lúc tam thức của con tu luyện Nhật Diệu Kiếm, sao con vẫn nhận ra là cha?” Tô Thành An đi tới sau lưng Tô Trầm.

“Giống vẫn chỉ là giống.” Tô Trầm mỉm cười: “Giờ con đã có thể phân biệt.”

Tô Thành An không nói gì, chỉ nhìn con trai.

Tô Trầm quả thật rất xuất sắc, cho dù chịu đả kích như vậy vẫn không hề từ bỏ cố gắng. Có được con trai như vậy, Tô Thành An đáng lẽ nên thấy vui mừng, thế nhưng nghĩ tới mục đích mình tới đây, trong lòng Tô Thành An lại không khỏi trầm xuống.

Giờ khắc này, vui mừng không còn là vui mừng, mà là bức bối.

Nếu như, con mình ko ưu tú như vậy thì tốt biết bao.

Tô Trầm đã nói: “Phụ thân lâu rồi không tới gặp con, hôm nay tới chắc có chuyện gì phải không?”

Tô Thành An ngồi xuống ghế đá trong viện: “Hôm qua nhị thúc của con lại tới tìm cha.”

Trong lòng Tô Trầm hơi trầm xuống.

Tô Khắc Kỷ đi gặp ca ca, đây vốn không phải chuyện lạ. Nhưng lại khiến phụ thân tự mình đến gặp cậu, phân nửa lại là chuyện lần trước.

Điều quan trọng nhất là, nếu phụ thân mình từ chối Tô Khắc Kỷ, như vậy quá nửa sẽ không tới gặp mình bây giờ, không dùng thái độ trịnh trọng nói những lời này. Tình huống hiện tại càng giống như một dấu hiệu không tốt.

Suy nghĩ thay đổi nhanh chóng, gương mặt lại không hề đổi sắc.

Trải qua hai năm mù loà, tâm cảnh của cậu đã trầm ổn hơn trước đó rất nhiều, bắt đầu học được cách giấu mọi chuyện trong lòng.

Tô Trầm nói: “Chẳng hay nhị thúc tới tìm phụ thân có chuyện gì?”

Tô Thành An nói: “Chú ấy muốn khuyên con rút khỏi kỳ kiểm tra cuối năm.”

“Phụ thân không đáp ứng chú ấy chứ?”

Tô Thành An dừng một chút rồi mới nói: “Chú ấy hứa với ta, nếu ta đồng ý thay đổi quy chế, chú ấy sẽ nhường tủy lễ Tam Thái Tuyền của Tô Lâm cho ta.”

Tam Thái Tuyền là một suối nguyên khí tại thành Lâm An, ẩn chứa nguyên năng, dùng nó tắm rửa có thể gia tăng năng lực cảm thụ của con người đối với nguyên khí, có điều chỉ tác dụng với trẻ con ba tuổi trở xuống.

Tam Thái Tuyền nằm trong tay thành chủ Lâm An, Nhạc Vi Hùng. Vì sản lượng có hạn nên chỉ đưa ra ngoài ba danh ngạch, hàng năm đều dẫn tới đại lượng gia tộc tới tranh đoạt. Tô Thành An là con trai trưởng của tộc trưởng, vì vậy năm xưa đã tranh thủ cho Tô Trầm được tẩy rửa Tam Thái Tuyền. Tô Trầm tu hành nhanh như vậy ngoại trừ sự cố gắng của bản thân còn liên quan không ít tới sự chiều cố của gia tộc đối với cậu.

Nhưng vì danh ngạch có hạn, Tô Thành An đã giúp Tô Trầm được tẩy lễ, rất khó tranh thủ danh ngạch thứ hai cho con trai mình. Dẫu sao gia nghiệp Tô gia lớn như vậy, đệ tử đời ba cũng không ít, nếu chỗ tốt rơi hết vào tay Tô Thành An, người khác chắc chắn sẽ không đồng ý.

Năm ngoái Tô Khắc Kỷ mới có thêm một đứa con trai đặt tên là Tô Lâm, theo dõi xử lần lượt, danh ngạch Tam Thái Tuyền tranh thủ được lần này cũng nên đến phiên hắn. Trên thực tế rất nhiều người cho rằng Tô Khắc Kỷ sinh con ngay lúc này cũng vì hắn đoán chắc lần này Tô gia có thể nhận được một danh ngạch.

Tô Lâm mặc dù có tên rất hay nhưng thể chất trời sinh lại chẳng ra sao, chắc chắn sẽ không có tiền đồ gì lớn, nhưng chuyện này cũng không trở ngại Tô Khắc Kỷ tranh thủ nhận danh ngạch này sau đó đem nó ra giao dịch.

Tô Trầm đã mù, hy vọng của Tô Thành An đã mất, đương nhiên sẽ mong có một đứa con trai giỏi giang khác.

“Cho nên, phụ thân muốn tranh thủ danh ngạch này giúp cho Minh đệ?”

Tô Thành An trả lời: “Không phải Tô Minh.”

Tô Trầm ngậy ngẩn.

Tô Thành An nói: “Vài hôm trước, Viên y sư của Tổ Phong đường tới khám cho tứ di nương của con, là bé trai.”

Tình cảm luôn có thân sơ xa gần.

Tô Thành An rất ưa thích vợ bốn vừa cưới, yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả danh ngạch tẩy lễ Tam Thái khó khăn lắm mới tranh thủ được cũng đưa cho bé trai chưa xuất thế đó.

Đây là quyết định của Tô Thành An, cho dù Tô Trầm không đồng ý cũng vô dụng.

Tô Trầm nghe Tô Thành An nói, không nói một lời.

Tuổi của cậu còn nhỏ, lúc này còn cách sinh nhật tròn mười bốn tuổi ba tháng.

Nhưng tâm lý của cậu đã từ từ thành thực, quan trọng nhất đây không phải lần đầu cậu gặp chuyện như vậy. Năm ngoái cũng tầm này Tô Trầm đã gặp một lần, điều này khiến cậu đã sớm chuẩn bị đầy đủ tâm tư.

Trong thế giới tăm tối này, muốn giữ vững chút ánh sáng trong lòng không phải chuyện dễ dàng gì, thậm chí cần một số thủ đoạn đặc thù.

Tô Trầm trầm mặc.

Một lúc lâu sau cậu mới nói: “Có một chuyện, thật ra con vẫn chưa nói với phụ thân.”

“Chuyện gì?”

“Con mất con đang khôi phục.”

“Con nói cái gì?” Tô Thành An đứng bật dậy nắm lấy con trai mình.

Nếu Tô Trầm có thể khôi phục, đây chính là tin tức không còn gì tốt hơn.

Mặc dù Tô Thành An cũng thích Tô Minh, thích cả đứa bé chưa xuất thế kia, nhưng hẳn biết Tô Trầm mới là người thiên phú tốt nhất Tô gia. So với chuyện dốc hết sức lực bồi dưỡng một đứa trẻ tương lai chưa rõ ra sao, rõ ràng kém xa việc bồi dưỡng một đứa trẻ hiện giờ đã có biểu hiện xuất sắc.

Về điểm này, cái nhìn của tất cả mọi người đều giống nhau, nếu không sao Tô Khắc Kỷ nguyện từ bỏ tẩy lễ Tam Thai cũng muốn bồi dưỡng Tô Khánh? Bởi vì hẳn biết cho dù Tô Lân không có vấn đề thể chất sinh ra đã yếu nhược, có được tẩy lễ Tam Thai, sau đó trưởng thành cũng chưa chắc hơn được Tô Khánh hiện tại. Quá trình trưởng thành của một người luôn có quá nhiều khả năng chứ không tuân theo kế hoạch -- bản thân Tô Trầm chính là ví dụ rõ nét nhất.

Tránh nguy hiểm là chuyện mỗi người đều biết, mà phương pháp không chế nguy hiểm tốt nhất chính là dẹt hoa trên gấm chứ không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cho nên nếu Tô Trầm thật sự khôi phục được thị lực, Tô Thành An không có bất cứ lý do gì từ bỏ cậu.

“Con nói thật chứ? Sao không nói sớm?” Tô Thành An hỏi lại lần nữa.

Tô Trầm trả lời: “Chỉ có một chút cảm giác mơ hồ mà thôi. Vốn con định chờ đến lúc khôi hẳn cho cha ngạc nhiên.”

“Có thể khôi phục là tốt rồi!” Tô Thành An mừng rỡ nói.

Hai năm trước Tô Trầm thậm chí không cảm giác được chút ánh sáng nào, trong thế giới của cậu chỉ có bóng tối vô tận.

Có lẽ Tô Trầm nói không sai, cậu thật sự có thể khôi phục.

Tô Trầm nói: “Có điều muốn khôi phục hoàn toàn có lẽ còn cần một hai năm.”

“Còn phải một hai năm ư?” Tô Thành An trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói: “Thì một hai năm cũng được, không sao, chỉ cần khôi phục được trong vòng hai năm, tất cả đều kịp.”

“Vậy chuyện của nhị thúc...”

“Đề cha về từ chối chú ấy.” Tô Thành An trả lời kiên quyết

Đi được vài bước, Tô Thành An dừng lại.

Hắn quơ quơ tay trái với Tô Trầm

Tô Trầm cười nói: “Cha đang vẫy tay à? Phụ thân, con chỉ thấy một cái bóng mơ hồ thôi, không dám chắc lắm.”

Tô Thành An nhẹ nhàng thở phào: “Nghỉ ngơi cho khoẻ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nói dối

Chương 7: Nói dối

Dịch bởi Athox

Tin tức thị lực Tô Trầm đang khôi phục lan khắp đại viên Tô gia như một cơn gió.

Mọi người lao nhao bấm báo, toàn bộ Tô gia sôi trào.

Có người vui vẻ vì chuyện này, cũng có người mắt mát.

Vốn dĩ sau khi mù, cửa Trần La viện lạnh đi không ít, lúc này lại náo nhiệt ồn ào. Lão thái gia của Tô gia, Tô Trường Triệt tự mình tới thăm hỏi cháu trai, kéo tay cháu trai trò chuyện thân mật một hồi. Sau đó một loạt bô lão Tô gia lao nhao tới nhà, cuối cùng là các thúc bá của các chi.

Tô Khắc Kỷ dẫn theo lễ vật tự mình tới thăm hỏi Tô Trầm, lời kéo Tô Trầm nói một tràng đại loại ‘khi biết thị lực Trầm nhi khôi phục được, tâm tình cực kỳ vui sướng, đêm đó uống thêm mấy chén rượu’.

Tô Trầm nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Nhị thúc nói gì thì nói đi, cái tay cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt con làm gì?”

Tô Khắc Kỷ ngửa mặt lên trời cười ha hả, thu tay lại vỗ vỗ lên vai Tô Trầm rồi nói: “Hiện chất tĩnh dưỡng cho tốt.” Rồi bỏ về.

Tới tới, Tô Trầm nghe nói một người hầu không cẩn thận làm vỡ bát khiến Tô Khắc Kỷ nổi giận lôi đình, gần như đánh người hầu kia chết tươi.

Chuyện thay đổi quy chế cũng do đó bỏ qua, Tô Thành An không gật đầu, Tô Khắc Kỷ có làm thế nào cũng vô dụng.

Huống hồ có làm cũng mất đi giá trị.

Hai tháng sau, thi đấu kiểm tra cuối năm bắt đầu.

Tô Trầm không ngoài dự liệu lại đạt hạng đầu, được lão thái gia Tô gia tự tay trao cho một bình ‘Thanh Mộc Chi Linh’.

Phía bắc thành Lâm An có ngọn núi tên là Bát Giác sơn, trên đỉnh Bát Giác sơn có một gốc kỳ thụ tên là Thanh Hoa thụ. Cây này mỗi năm nở hoa một lần, nụ hoa có hiệu quả thần kỳ, bôi lên thân thể có tác dụng lưu thông máu huyết cường thân tráng bản bởi nguyên, đây chính là Thanh Mộc Chi Linh.

Thời kỳ nở hoa chỉ nửa tháng, nụ hoa thừa thớt, hàng năm chỉ có ba bình.

Bát Giác sơn là sản nghiệp của Tô gia, bởi vậy Thanh Mộc Chi Linh cũng do Tô gia lũng đoạn. Có thể nói Tô gia có thể quét khỏi phần lớn là do Thanh Mộc Chi Linh. Hàng năm Tô gia sẽ bán ra ngoài hai bình, một bình để lại cho đệ tử xuất sắc nhất sử dụng.

Mấy năm gần đây, Tô Trầm vẫn luôn là người đứng đầu trong số đệ tử đời thứ ba của, cho nên Thanh Mộc Chi Linh vẫn luôn thuộc về Tô Trầm. Có thể nói Tô Trầm thân thể tàn tật nhưng vẫn có tiền cảnh như vậy nhờ công lớn của Thanh Mộc Chi Linh.

Đây cũng là thứ khiến Tô Khắc Kỷ đỏ mặt nhất.

Trước kia thân thể Tô Trầm còn tốt, hần chi đồ kỳ nhưng không thể nói gì. Giờ Tô Trầm đã mù, hần lại cảm thấy Tô Trầm sử dụng là quá lãng phí, chi hận không thể đoạt hết những thứ tốt Tô Trầm có được bao năm qua cho con trai mình dùng.

Nhưng mắt vẫn là mất, bất kể thế nào, nhìn Tô Trầm nắm chặt bình ngọc, Tô Khắc Kỷ biết mình lại mất đi một cơ hội.

Mà cơ hội còn lại của hần, đã không nhiều.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã mấy tháng.

Hôm nay Tô Trầm đi vào sân luyện Diễm Hồ Quyền. Diễm Hồ Quyền là quyền pháp mà tổ tiên Tô gia truyền lại, quyền pháp cương mãnh, uy lực không tể. Để phát huy thêm uy năng quyền pháp này, lão thái gia Tô gia, Tô Trường Triệt tiêu phí một cái giá cực lớn mua lấy một bình Huyết Linh dược tề Sĩ Diễm Hồ, để bản thân có huyết mạch Sĩ Diễm Hồ, đồng thời nhờ đó thăng cấp lên Khai Dương cảnh, trở thành Định Hải Thần Châm của Tô gia.

Tô Trầm không ngừng đánh vào cọc sắt đúc bọc gỗ phải trước, đánh cho cọc sắt thi thoảng lại vang lên tiếng thùng thùng trầm muộn. Do hai mắt đã mù nên cậu cực kỳ chú ý bộ pháp bản thân, mỗi bước di chuyển đều như được đo bằng thước, cho nên mặc dù tiến lui ngang dọc nhưng lại không hề lệch hướng.

Thời khắc này một đòn mãnh hổ hạ sơn đánh vào cọc sắt đúc, liền nghe một tiếng ầm vang lên, lớp vỏ gỗ dai mềm bao bên ngoài cọc sắt nát tan, chỉ còn lại cây cột trơn tru, lại bị Tô Trầm đánh ra một dấu quyền, ngay thân cọc cũng nghiêng đi vài phần.

“Đánh hay lắm!” Sau lưng vang lên tiếng hô.

Tô Trầm mỉm cười: “Tam thúc.”

Từ ngoài viện một người bước tới, tướng mạo đường đường, mặc dù tuổi đã trung niên nhưng phong thái vẫn nhẹ nhàng, khoé miệng mang ria mép nhếch lên, phối hợp với cặp mắt sáng ngời khiến người ta không thể không để ý.

Chính là lão tam của Tô gia, Tô Phi Hổ.

Trong số rất nhiều người của Tô gia, Tô Phi Hổ coi như người quan hệ tốt nhất với Tô Trầm. Khi Tô Trầm bị mù, Tô Trầm thậm chí tự tay trời hơn mười

vị danh y của thành Lâm An tới cứu chữa, khiến cho tiếng than vãn vang dội khắp thành. Thế nhưng trước nay lão tam của Tô gia luôn làm việc bá đạo như vậy, những người khác cũng chẳng làm gì được hắn.

Lúc này tiếng bước chân mạnh mẽ của Tô Phi Hổ vang lên, tới bên cạnh Tô Trầm, nhìn cậu nói: “Xem ra không bao lâu nữa sẽ tiến vào bát trọng, tiến độ rất nhanh.”

“Nhanh?” Tô Trầm cười khổ: “Con lại cảm thấy quá chậm nếu không phải do đôi mắt này, giờ cho dù con không lên tới Đoán Thể cửu trọng cũng kém không nhiều.”

Chỉ chính cậu mới hiểu, đôi mắt đui mù ảnh hưởng tới bản thân nhiều tới mức nào.

Đừng nhìn hiện giờ cậu từng quyền từng cước đánh ra đầy uy lực, đó là do hai năm qua tốn không biết bao nhiêu thời gian mới dần dần làm được.

Chỉ riêng việc khiến mình hành động được bình thường, cậu đã phải nỗ lực rất nhiều.

Tô Phi Hổ cũng hiểu tâm trạng của cậu, vỗ vỗ lên vai thờ dài: “Con làm được như vậy đã là tốt lắm rồi. Tô gia nên thấy vinh quang vì có con cháu như con.”

“Nhưng bọn họ sẽ không vì vậy mà gờ cao đánh khề, phải không?” Tô Trầm hỏi lại.

Tô Phi Hổ ngây ra: “Con biết hết rồi?”

Giọng điệu Tô Trầm trầm xuống: “Đã có lời đồn đại, mà con lại là thằng mù, cái khác không nói, lỗi tai vẫn tốt... Bọn họ rốt cuộc đợi không nổi nữa.”

Đúng vậy, Tô gia đã không đợi nổi.

Hơn nửa năm qua, người của Tô gia vẫn luôn chờ hai mắt Tô Trầm khôi phục triệt để, nhưng chỉ chờ được thất vọng.

Một số người bắt đầu bất mãn -- không thể khôi phục được thì khác gì thiên tài chết yểu, không có bất cứ ý nghĩa gì.

Giọng nói Tô Phi Hổ mang theo ý giận: “Tô Khắc Kỷ luôn trên cúi dưới, nói con lừa dối mọi người, từ ban đầu đã bắt đầu lừa gạt gia tộc, thật ra thị lực không hề khôi phục. Máy lão già trong gia tộc cũng là đồ bất lương, không ngờ lại đồng ý với đề nghị của anh ta, muốn con tiến hành kiểm tra che thánh giác.”

Kiểm tra che thánh giác là một lần kiểm nghiệm chính thức đối với thị lực của Tô Trầm, trong thời gian đó, Tô Trầm sẽ bị phong bế thánh lực để bảo đảm kiểm tra không có gì sai sót.

Thật ra từ mấy tháng trước Tô Khắc Kỷ đã đưa ra đề nghị này, có điều lão gia tử Tô gia Tô Trường Triệt tự mình phủ quyết.

Kiểm tra phong bế thánh giác không khó, có điều làm vậy sẽ lộ rõ sự không tín nhiệm đối với đệ tử gia tộc.

Tô Trầm cũng không phải đệ tử bất hiểu gì, hoàn toàn ngược lại, cậu cực kỳ xuất sắc, gia tộc không có bất cứ lý do gì làm như vậy.

Nhưng nửa năm qua đi vẫn không chút động tĩnh, những âm thanh từng bị đè xuống lại nổi lên, lần này ngay cả Tô Trường Triệt cũng không muốn ngăn cản.

“Nói vậy trong tộc đã quyết định sẽ tiến hành kiểm tra con?” Tô Trầm hỏi.

“Đúng, bọn họ bảo ta tới báo cho con.”

Bộp!

Lốp vỏ gỗ mềm dẻo trong tay Tô Trầm bị bóp nát, tay cậu run lên nhè nhẹ.

Hít một hơi dài, bình ổn lại nội tâm dậy sóng, cậu dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh nói: “Vậy phiền tam thúc trở về nói với bọn họ một tiếng, không cần kiểm tra.”

“Cái gì?” Tô Phi Hổ chưa kịp hiểu.

Tô Trầm trả lời: “Đúng là con đang nói dối... Đôi mắt con, trước giờ chưa từng tốt lên.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thay đổi quy chế

Chương 8: Thay đổi quy chế

Dịch bởi Athox

“Nghịch tử!”

Giọng gào thét của Tô Thành An vang vọng như sấm trên công đường.

“Nghịch tử! Ngươi dám lừa cả ta!”

Bốp, Tô Thành An tát thẳng lên mặt con trai.

“Chàng làm gì vậy?” Đường Hồng Nhị lao tới bảo vệ con trai.

“Ngươi còn che chở cho nó!” Tô Thành An tức giận tới mức thân thể run lên bần bật, chỉ vào Tô Trầm mắng: “Tên nghịch tử này dám nói luyên thuyên lừa cả cha mình, hai mắt nó căn bản không hề khô phục.”

“Thế thì đã sao?” Đường Hồng Nhị không hề khách khí trả lời: “Trầm Nhi làm vậy chẳng phải vì chàng định ủng hộ lão nhị thay đổi quy chế à?”

“Ta cũng chỉ vì tốt cho cái nhà này thôi.”

“Là vì tốt cho tứ di thái của chàng hả?” Ánh mắt Đường Hồng Nhị lạnh như băng nhìn Tô Thành An.

Từ khi Tô Thành An lấy vợ hai, tình cảm giữa Đường Hồng Nhị cùng Tô Thành An rớt thẳng xuống, tới sau khi Nhan Vô Song nhập phủ, tình cảm giữa hai vợ chồng đã hoàn toàn rơi xuống điểm đóng băng.

Tô Thành An ngây ra đôi chút rồi nổi giận đáp: “Ta muốn sinh thêm con, ngươi lại sợ Trầm Nhi chịu thiệt, không chịu. Ta làm gì còn cách nào khác?”

“Ngươi nói lão!” Đường Hồng Nhị không khách khí khinh bỉ chồng ra mặt: “Muốn sinh con cần gì phải lấy liền ba người? Rõ ràng ngươi ham mê sắc dục!”

Gương mặt Tô Thành An đỏ lên, lập tức nói: “Thân là đệ tử gia tộc, khai chi tán điệp là báo đáp gia tộc, là nghĩa vụ. Trầm Nhi đã mù tương lai chắc chắn khó có thành tựu, ta thân là tộc trưởng tương lai nhất định phải có người thừa kế xuất sắc. Chẳng lẽ ngươi không hiểu chuyện này ư?”

Lời này lại không sai.

Khái niệm truyền thống của đại gia tộc luôn là nhiều con nhiều phúc. Nguyên nhân rất đơn giản, con cháu nhiều, cho dù phần lớn không có năng lực gì nhưng chỉ cần một người có năng lực là có thể dẫn dắt toàn bộ gia tộc đi về phía huy hoàng.

Nguyên nhân chính vì vậy, thế hệ trước khi chọn người thừa kế ngoại trừ xem năng lực của đời sau thường còn phải xem cả con cháu đời sau nữa.

Tô Thành An thân là trưởng tử của tộc trưởng, đương nhiên sẽ trở thành tộc trưởng tương lai, nhưng nếu hắn không có người thừa kế ưu tú, như vậy cái ‘tương lai’ này có thể sẽ biến thành ‘không thể’. Dù sao không hai hy vọng sau Tô Thành An, Tô gia lại lâm vào nội loạn vì hắn không có người thừa kế hợp cách.

Đường Hồng Nhị tức giận nhìn chồng: “Nói tới nói lui, chẳng qua là ngươi ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình mà thôi.”

“Ta chỉ nghĩ cho mình?” Tô Thành An chỉ cảm thấy vô cùng uỷ khuất: “Ngươi không nghĩ lại xem hai năm qua ai giang tay che gió che mưa cho nó? Lão nhị đã sớm muốn thay đổi quy chế, là ta gánh mọi áp lực của đám bô lão trong tộc, kiên trì phủ quyết, nhờ thế nó có mù vẫn hai lần đứng đầu đợt kiểm tra.”

“Đúng vậy, nhưng đó là sau khi nghe đôi mắt con trai sắp khô phục.” Đường Hồng Nhị cười lạnh: “Giờ thì thế nào?”

Tô Thành An lại ngây ra.

“Không kiên trì nữa đúng không?” Đường Hồng Nhị nói: “Bởi vì ngươi phát hiện con mình đã không có giá trị, không muốn tiếp tục bảo vệ nữa?”

Sắc mặt Tô Thành An tái xanh, không nói một lời.

Đường Hồng Nhị thất vọng nhìn chồng: “Tô Thành An, ta nhìn rõ nhà ngươi rồi, ngươi là tên ích kỷ khốn kiếp, ngay con trai ruột của mình cũng phải cân nhắc giá trị lợi dụng. Có giá trị lợi dụng mới chăm sóc chiều cố, che gió che mưa cho nó. Không có giá trị lợi dụng thì lập tức vứt bỏ.”

“Ta vứt bỏ nó lúc nào?” Tô Thành An chỉ cảm thấy cực kỳ oan uổng. Chẳng phải chỉ tát con trai một cái ư? Tên súc sinh này nói luyên thuyên lừa cả cha mình, bị ông đây quản giáo một chút thì đã sao? Ta có đuổi nó ra khỏi nhà đâu mà bảo vứt bỏ? Còn nữa, nó quả thật không thích hợp tiếp tục trở thành võ giả...

Nhưng những lời này rốt cuộc hắn cũng không nói ra miệng, chỉ nhìn con trai mình.

Hắn nói: “Trầm Nhi, nói cho ta biết vì sao đến giờ con còn không chịu từ bỏ?”

“Bởi vì con tin mình sẽ khôi phục.” Tô Trầm trả lời: “Lão ăn mày kia nói, hắn chỉ đòi mắt cho con, hắn nói hắn sẽ cho con một tương lai với vô vàn khả năng, điều này nghĩa là con có thể khôi phục.”

“Đó chẳng qua là hắn nói hươu nói vượn!” Tô Thành An không kiềm chế nổi gầm lên.

Những lời này trước kia Tô Trầm từng nói với hắn, lúc đó hắn cũng từng ôm hy vọng. Thậm chí khi Tô Trầm chán nản hắn cùng mẹ cậu cũng dùng những lời này an ủi Tô Trầm.

Thế nhưng hai năm qua đi, đôi mắt Tô Trầm vẫn y hệt như trước. Tương lai với vô vàn khả năng ở đâu ra?

Rõ là lời nói láo!

Tất cả đều là lừa dối, lừa đảo!

Tô Thành An đã từ bỏ hy vọng, chỉ có Tô Trầm cùng Đường Hồng Nhị vẫn tin tưởng, vẫn tiếp tục cố gắng.

“Trầm Nhi, con nhất định phải hiểu, đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng không có thực, sao con lại tin lời một kẻ hại con cơ chứ? Con phải thanh tỉnh hơn đi, từ bỏ những ảo tưởng không thực tế kia đi!” Tô Thành An nhấn mạnh, lời đầy thâm ý.

“Sau đó thì sao?” Tô Trầm mỉm cười: “Chỉ cần con từ bỏ, cha có thể thoải mái vứt bỏ con, đúng không?”

Tô Thành An trong lòng chấn động, tính toán sâu trong đáy lòng bị Tô Trầm bóc toạc ra, cảm giác đầu tiên dâng lên chính là sợ hãi.

Sao lại như vậy? Sao nó mới bốn tuổi đã hiểu rõ lòng người như vậy?”

Sau đó nỗi sợ này chuyển hoá thành con thịnh nộ khi bị lật mặt.

Hắn dùng con thịnh nộ này để che dấu cảm giác chột dạ của mình.

Tô Thành An rống lên: “Làm càn! Có ai nói chuyện với phụ thân như ngươi không?”

Tô Trầm không nói tiếp, chỉ ‘nhìn’ phụ thân mình.

Ánh mắt cậu dầu đã mù, nhưng vẫn không khác gì người thường, cặp mắt ngời sáng hữu thần, lấp lánh trí tuệ.

Cậu cứ thế nhìn Tô Thành An, dùng đôi mắt nhìn hắn, trong lòng Tô Thành An lại dấy lên nỗi bất an.

Hắn cố gắng không chế tâm tình bản thân, không bại lui trước ánh mắt con trai.

Tô Trầm rốt cuộc mở miệng: “Phụ thân, ngài có thể nói cho con biết không, rốt cuộc con làm gì sai?”

Tô Thành An trầm mặc.

Một lúc lâu sau hắn mới trả lời: “Con không làm gì sai, con vẫn luôn là đứa trẻ ngoan.”

“Vậy sao cố gắng của con không thể được ủng hộ, ngược lại thành ra như bây giờ?” Tô Trầm lại hỏi.

Tô Thành An trả lời: “Có chí tiến thủ không phải tội, chỉ là nó ngăn cản con đường của người khác.”

Tô gia thay đổi quy chế -- sau khi lời nói dối của Tô Trầm bị vạch trần.

Mức độ thay đổi không lớn, kiểm tra cuối năm chủ yếu vẫn là khảo nghiệm lực lượng, chỉ là tăng thêm quyền khiêu chiến.

Người đứng đầu kỳ thi cuối năm có nghĩa vụ tiếp nhận khiêu chiến một lần, người khiêu chiến được chọn từ những đệ tử thất bại, nhưng chỉ có thể khiêu chiến một lần, không được phép sử dụng vũ khí.

Làm như vậy chỗ tốt nhất là mức độ thay đổi không lớn, có thể giảm bớt tiếng phản đối, hơn nữa cũng có thể loại bỏ lo lắng của Tô Trường Triệt đối với việc từ thương.

Đương nhiên, làm vậy cũng khiến ý nghĩa của việc thay đổi quy chế này càng thêm rõ ràng -- tất cả mọi người đều biết việc này nhắm vào Tô Trầm.

Vì thế Tô Khánh cực kỳ hưng phấn, còn lớn tiếng nói, Tô Trầm hoặc từ bỏ đợt kiểm tra cuối năm, nếu không sẽ cho Tô Trầm đẹp mặt trong trận khiêu chiến.

Có điều lời uy hiếp của hắn rõ ràng vô dụng.

Bởi vì hai cha con Tô Khắc Kỷ nhanh chóng nhận được tin tức: Tô Trầm xác định sẽ tham gia kỳ kiểm tra cuối năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp nhau

Chương 9: Gặp nhau

Dịch bởi Athox

Đại viện Tô gia tọa lạc dưới một ngọn núi tại vùng ngoại ô phía tây thành, dưới núi có một dòng sông uốn lượn, hai bên dòng sông là từng mảng ruộng tốt, trong núi có rừng rậm, có thể coi là một nơi thanh sơn thủy tú.

Trần La viện của Tô Trầm ở phía sau Tô phủ, từ nơi này đi về phía sau viện có thể thấy bức tường che kín. Trên tường có một cánh cửa nhỏ, sau cửa là một rừng trúc. Đi xuyên qua rừng trúc là tới trong núi.

Lúc rảnh rỗi, Tô Trầm thường tới sau núi ngồi chơi.

Buổi tối hôm nay cũng như ngày thường, Tô Trầm ngồi trên một tảng đá lớn sau núi.

Ban đêm rừng núi yên tĩnh, ngay chim chóc cũng không tiếp tục ca hát, chỉ có tiếng gió thổi qua rừng vang lên u u.

Nhưng trong tai Tô Trầm, rừng núi trước nay không hề yên ắng hay đơn điệu.

Không có những huyền ảo sôi nổi ban ngày, cậu lại càng nhận rõ những âm thanh rất nhỏ, rèn luyện nhĩ lực bản thân.

Hiếm thấy nhất là không có tiếng người huyền ảo, trong lòng cậu cũng theo đó bình tĩnh lại.

Việc này khiến cậu nghe được xa hơn, phân biệt cũng rõ ràng hơn.

Cách đó không xa có tiếng nước chảy ào ào, đó là tiếng suối chảy trong núi.

Mặc dù không nhìn được, nhưng trong đầu Tô Trầm lại hiện ra một bức họa: nước suối róc rách chảy từ trên núi, rơi qua một vách đá, hình thành một thác nước nho nhỏ. Nước rơi lâu ngày tạo thành một đầm nước nho nhỏ bên dưới vách đá, dòng nước rơi xuống đầm tạo thành gợn sóng. Nước suối tiếp tục chảy xuống, tạo thành một dòng suối nhỏ sau đầm, uốn lượn qua rừng cây, dẫn thẳng về phương xa...

Tô Trầm cứ thế ngồi bên dòng suối nhỏ, lắng nghe.

Đột nhiên cậu giơ tay, quơ tới trong sông, một đoá hoa nhỏ xuôi theo dòng nước đã vào tay cậu.

Tô Trầm chậm rãi nâng bông hoa lên chóp mũi, ngửi hương thơm nhàn nhạt, khoé miệng mỉm cười vui vẻ.

Không chỉ thính giác, khứu giác của cậu cũng tăng cường.

Thông qua từng luồng hương hoa thấm tới ruột gan, Tô Trầm biết đây là Khấp Hồng hoa, một loài hoa màu đỏ có mùi hương rất đậm.

Lại từng mùi hương bay lại, trên phía thượng du dòng suối này, từng đóa Khấp Hồng xuôi dòng chảy xuống.

Ta lấy làm lạ, đây đang là lúc hoa núi nở rộ rồi, sao lại có nhiều Khấp Hồng trôi dạt như vậy.

Cậu đi theo con suối.

Đi dọc con đường ven suối, tới dưới vách đá. Giữa tiếng thác nước rì rầm, mơ hồ nghe được tiếng khuấy động dòng nước trong đầm bên dưới.

Đó là...

Có người đang nghịch nước?

Tô Trầm đột nhiên phản ứng lại.

“Ai?” Một tiếng quát vang lên.

Tô Trầm lập tức biết không tốt, hoàn toàn theo bản năng, cựa ngựa đầu về phía sau, ngã ngựa lên mặt đất.

Một luồng kinh phong lướt qua trên mặt cựa.

Tô Trầm ngã xuống đất, lăn khỏi chỗ, bên tai vang lên tiếng loạt xoạt của vài vật cứng đâm vào đất, hơn nữa đầm nước phía xa cũng dấy lên tiếng sóng lớn, có người đang dùng chường lực khuấy động mặt nước, nhiễu loạn thị giác, có điều hành động này rõ ràng không nghĩa lý gì với Tô Trầm.

Cựa nhanh chóng lộn một vòng trên mặt đất hét lớn: “Ta bị mù!”

Hiển nhiên không lời nào hiệu quả bằng câu nói này.

Tiếng nước tiếng gió ngừng lại, rừng cây vừa huyền ảo đột nhiên tĩnh lặng.

Tô Trầm ngừng lăn, chậm rãi ngồi dậy, hai tay quờ quạng trên mặt đất.

Một lát sau cựa mới nói: “Nếu đã mặc quần áo tử tế, sao còn không đi ra?”

Xoạt!

Tiếng kiếm rời vỏ!

Một điểm sáng lạnh hiện lên trước chớp mũi Tô Trầm.

Cho dù không nhìn thấy, Tô Trầm lại biết rõ, một cô gái đang cầm kiếm chỉ thẳng vào mình.

“Ngươi mù thật không?” Một giọng nữ trong trẻo linh hoạt truyền tới tai.

Như chim oanh gáy, êm tai khó tả thành lời.

Tô Trầm gật đầu: “Ta tên là Tô Trầm, nếu cô không tin có thể đi xung quanh hỏi thăm về cái tên này, sẽ biết ta thật sự bị mù.”

Nghe nói vậy, đối phương nhẹ nhàng thở phào, kiếm quang lạnh lẽo cũng rời khỏi Tô Trầm một chút.

Giọng nói êm tai kia lại vang lên: “Nếu ngươi đã không nhìn thấy gì, sao còn đi một mình ở đây?”

Tô Trầm cười khổ: “Ai nói bị mù thì không thể đi đường một mình? Trong rừng này có gió, gió lướt qua khu rừng, thổi qua khe hở giữa cây cối tạo thành tiếng vang, mà mỗi loại âm thanh đều bất đồng. Chỉ cần ngươi dụng tâm phân biệt sẽ biết nơi nào có chướng ngại, nơi nào không.”

“Vậy à?” Đối phương rõ ràng chưa hoàn toàn tin tưởng: “Vậy sao ngươi lại ở đây?”

Tô Trầm cười khổ: “Đây là núi phía sau nhà ta, ta ở đây có gì lạ? Ngược lại là cô xuất hiện ở đây mới là lạ?”

“À!” Đối phương lúc này mới ý thức được mình xâm nhập vào địa bàn nhà người ta, khí thế lập tức yếu bớt vài phần, áy náy nói: “Hoá ra ngươi là người của Tô gia.”

Tô Trầm bắt đầu đi: “Ta vừa bảo mình tên là Tô Trầm mà.”

Cô gái mặt hơi ửng đỏ, nói: “Người của Tô gia, đêm hôm khuya khoắt tới sau núi làm cái gì?”

“Với một người mù, ban ngày với ban đêm có khác gì nhau.”

Cô gái kia hiển nhiên không nghĩ tới đáp án này, lại ngậy ra một hồi.

Cô nhìn Tô Trầm, Tô Trầm cũng rất trấn tĩnh nhìn lại cô, không hề e ngại thanh kiếm trước mũi, dần dà, cô gái rốt cuộc cũng tin lời cựa.

Cô gái thu kiếm nói: “Xin lỗi, ta chỉ đi qua đây thấy nơi này có suối nước thanh tịnh mới muốn nhảy xuống tắm rửa. Không ngờ lại là rừng núi nhà ngươi.”

“Không sao.” Tô Trầm mỉm cười đáp: “Người từ xa tới là khách, Tô gia nguyện tận tình làm chủ, chỉ cần Cố cô nương muốn, lúc nào cũng có thể đến lại.”

Cô gái lại ngậy người: “Sao ngươi biết ta họ Cố?”

Tô Trầm trả lời: “Đương nhiên là đoán rồi. Nếu ta đoán không sai, cô nương hẳn là Cố Khinh La, Cố tiểu thư?”

“À!” Cô gái kia kêu lên đầy kinh ngạc, nếu lúc này Tô Trầm nhìn được có thể thấy lúc này cô đang che miệng, không dám tin tưởng nhìn Tô Trầm: “Sao lại như vậy? Cho dù những người biết ta lúc thấy cũng không biết là ta, sao người lại biết? Rốt cuộc người có mù hay không?”

Nói tới cuối lời, giọng điệu đã sắc bén trở lại.

Tô Trầm mỉm cười đáp “Thật ra với người chưa từng gặp Cố tiểu thư mà nói, thấy hay không thấy cũng không quan trọng. Dầu sao cũng không biết, tương mạo cũng mất đi ý nghĩa. Ngược lại thân là kẻ mù, có một số thứ người tinh mắt không nhìn thấy được nhưng kẻ mù lại thấy rất rõ.”

Đôi mắt xinh đẹp của Cố Khinh La lộ vẻ hiếu kỳ.

Cô nhìn Tô Trầm, giọng điệu chậm lại: “Có thể nói cho ta biết, người làm sao đoán được không?”

Tô Trầm do dự một chút.

Những chuyện đã trải qua khiến cậu biết thế nào là cây mọc thành rừng gió ắt thổi tới, cũng khiến cậu hiểu cách ẩn giấu, không dễ thể hiện thủ đoạn gặp gì biết nấy của mình trước mặt kẻ khác.

Nhưng đối diện với Cố Khinh La, Tô Trầm lại thấy xúc động không nhịn được muốn thể hiện.

Giọng nói êm dịu trong trẻo linh hoạt đó khiến Tô Trầm say mê, cũng khiến âm thầm mong mỏi.

Cho dù không nhìn thấy dáng vẻ của Cố Khinh La, nhưng chỉ riêng giọng nói đó, Tô Trầm cũng nguyện ý mạo hiểm.

Hắn nói: “Chẳng phải lúc trước ta đã nói với cô tên của ta rồi à? Phải biết, nếu là người địa phương chỉ cần nghe đến tên Tô Trầm sẽ biết ta bị mù, vốn không cần ta lãng phí nhiều lời như vậy.”

Chuyện Tô Trầm bị mù ban đầu lan truyền xôn xao khắp thành Lâm Bắc. Có thể nói người khắp thành Lâm Bắc không mấy ai không biết. Nơi này là sau núi của Tô gia, nếu là người địa phương tắm rửa ở đây chắc chắn sẽ không gặp Tô Trầm còn hỏi đi hỏi lại chuyện cậu mù thật hay không. Cho nên chỉ mấy câu Tô Trầm đã xác định đối phương từ nơi khác tới.

Cố Khinh La nghe lời này, trong lòng lại tin chuyện Tô Trầm bị mù thêm vài phần, nói: “Vậy làm sao người biết ta là Cố Khinh La?”

“Vậy chỉ có thể trách người của Lâm gia quá lộ liễu. Nếu không phải bọn họ trắng trợn tuyên dương, ta làm sao biết được nhị tiểu thư của Cố gia Lũng Tây, Cố Khinh La tới thành Lâm Bắc?” Tô Trầm nói xong đã về một đám lá cây dưới đất.

Đó là một đám lá nhỏ đâm vào trong đất, rơi vào tay Tô Trầm đã hoá thành mảnh vụn.

Tô Trầm nhẹ nhàng ngửi mảnh vụn: “Đây là lá cây vừa rồi người dùng, không có mùi lá tươi nghĩa là người còn chưa tiến vào Dẫn Khí cảnh, cho nên lá cây mới bẻ nát. Chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng Đoán Thể kỳ đã có thể dùng lá cây như phi tiêu, lại là thiếu nữ từ nơi khác tới. Ngoại trừ Phi Hoa Thủ của Cố gia, trong thời gian ngắn ta cũng không nhớ nổi còn ai. To gan đoán thử, may mà đoán trúng.”

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng nhanh với tốc độ khá nhanh, mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

P/S 2: Nữ chính đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Yên Xà Bộ

Chương 10: Yên Xà Bộ

Dịch bởi Athox

Gặp được Cố Khinh La là một điểm sáng trong cuộc đời đen tối của Tô Trầm.

Từ ngày đó trở đi, Cố Khinh La cùng Tô Trầm trở thành bạn bè, cũng nhanh chóng trở thành bạn tốt không giấu nhau điều gì. Chỉ có điều quan hệ giữa hai người luôn bị ca hai giấu diếm, không ai biết.

Đó là vì Cố Khinh La là khách quý của Lâm gia.

Lâm gia là một trong tứ đại gia tộc tại thành Lâm Bắc, thành Lâm Bắc là thành nhỏ nơi biên ải, đất đai hoang vu, vì vậy không gia tộc có thực nào muốn

ở lại đây, chỉ có bốn gia tộc tạp huyết nho nhỏ xưng bá nơi này.

Mặc dù là nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng vẫn hết như long tranh hổ đấu.

Tứ đại gia tộc không ai phục ai, đầu đá lẫn nhau, vì xưng hùng Lâm Bắc mà không từ thủ đoạn, quan hệ với nhau đương nhiên không tốt.

Cố Khinh La là khách quý của Lâm gia, đương nhiên không thích hợp tiếp xúc quá gần với Tô Trầm.

Chẳng qua tâm tính thiếu niên vốn trời sinh nổi loạn. Lợi ích của gia tộc, cái nhìn đại cục, những thứ này quá xa vời với một thiếu nữ mười bốn tuổi, cũng chẳng muốn để ý tới, làm việc chỉ dựa theo bản tính và sở thích mới đúng lẽ thường.

Trong mắt Cố Khinh La, Tô Trầm là một cậu bé trầm ổn, có khí độ, dịu dàng lại tri kỷ.

Tính cách như vậy thường có sức hấp dẫn trí mạng đối với giới nữ, nhất là khi so sánh cùng những thiếu niên cùng tuổi tâm tính nóng nảy, Tô Trầm lại có thêm vẻ thuần thực, như hạc giữa bầy gà.

Tuy ánh mắt cậu không nhìn được, nhưng tâm của cậu lại rất sáng.

Khi ở cùng Tô Trầm, Cố Khinh La chưa từng có cảm giác mình đang chăm sóc một người mù, ngược lại thường xuyên có cảm giác được Tô Trầm chiều cố.

Chính vì vậy, Cố Khinh La mặc kệ tranh chấp gia tộc gì đó, ngày ngày làm bạn cùng Tô Trầm.

Đương nhiên, chỉ giới hạn ở mức bạn bè.

Đại đa số thời điểm luôn là Cố Khinh La tới sau núi của Tô gia tìm Tô Trầm, nơi đây non xanh nước biếc, lại heo lánh, không sợ ai phát hiện. Trên núi nước suối trong mát thoải mái, rất thích hợp để tắm rửa. Sau lần trước tắm ở đây, Cố Khinh La đã thích nước suối nơi này, cho nên thường xuyên chạy tới đây tắm rửa. Lại thêm Tô Trầm là một người mù, để cậu canh gác giúp bản thân càng hợp lý.

Ngay sau đó, cuộc đời Tô Trầm lại thêm một lạc thú -- dựa cạnh cây nghe tiếng nước róc rách, tưởng tượng đủ loại tư thế của Cố Khinh La lúc tắm rửa.

Hôm nay cũng như ngày thường.

Tô Trầm ngồi trên tảng đá lớn bên bờ nước.

Gió thổi, một phiến lá rụng xuống sau lưng Tô Trầm.

Tô Trầm không quay đầu lại, ngược lại quay sang người phía chéo bên trái nói: “Ồ đây à?”

Thân hình Cố Khinh La xuất hiện, vỗ tay cười nói: “Cậu lại thắng.”

Đoán xem ta đang ở đâu, đây là trò chơi của Cố Khinh La cùng Tô Trầm từ trước đến nay.

Chẳng qua đại đa số thời điểm luôn là Tô Trầm thua. Dẫu sao khi một người cố ý ẩn giấu bản thân, không phát ra chút âm thanh nào, dẫu Tô Trầm tai thính đến đâu cũng khó cảm nhận được.

Cho dù thế, Tô Trầm cũng không nổi nóng, vẫn kiên trì chơi trò chơi này cùng Cố Khinh La. Mà theo thời gian chuyển dời, xác suất hần suy đoán thành công vị trí của Cố Khinh La càng lúc càng nâng cao.

Lúc này lại nghe Cố Khinh La nói: “Này, sao cậu làm được vậy? Đã đoán đúng ba ngày liên tục rồi đấy. Ta đã cố gắng không khiến hành động của mình phát ra âm thanh rồi mà.”

“Là khí lưu cùng tim đập.” Tô Trầm trả lời: “Cô có thể ẩn giấu tiếng bước chân của mình nhưng không thể che được nhịp tim của mình. Cô tồn tại cũng sẽ ảnh hưởng tới khí lưu sinh ra xung quanh. Chỉ cần cảm ứng được những thứ này có thể nhận ra vật thể đến gần.”

“Cậu đã làm được tới mức này?” Cố Khinh La giật mình hỏi.

“Còn phải cảm ơn thời gian vừa qua cô đã giúp đỡ.” Tô Trầm mỉm cười.

“Cám ơn ta làm cái gì, đây là do cậu tự cố gắng mà.” Cố Khinh La đánh mắt với Tô Trầm, chỉ tiếc hần không thấy, mị nhãn thật sự để người mù xem, hoàn toàn không có hiệu quả.

Cố Khinh La đã tung người về phía đầm nước, một lát sau tiếng nước nổi lên, đã đang tắm.

Mặc dù là người mù, Tô Trầm cũng không vì vậy mà tùy tiện đến gần đầm nước.

Cậu cứ ngồi như vậy, nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ tiếc mặc dù âm thanh có thể chỉ rõ vị trí cho cậu nhưng lại không cách nào miêu tả dung nhan mục tiêu.

Bản thân vĩnh viễn không biết được Cố Khinh La trông ra sao, càng không biết đáng về cô khi tấm xinh đẹp nhường nào.

Trong lòng dâng lên nỗi buồn ly biệt, tâm trạng đau đớn lại phủ kín lòng ngực.

Cho dù không từ bỏ, nhưng ai dám bảo đảm sẽ luôn kiên cường? Nửa đêm tĩnh mịch, lại thấy lệ rơi đầy vạt áo.

Tâm trạng mềm yếu đó chỉ xuất hiện trong nháy mắt đã bị Tô Trầm đè nén lại.

Bất luận ra sao, bản thân cũng phải kiên trì, không thể gục ngã.

Tất cả thế giới đều từ bỏ ngươi, nhưng bản thân ngươi không thể từ bỏ!

Giọng nói của Cố Khinh La vang lên: “Tô Trầm, nghe nói mấy ngày nữa là đến kỳ kiểm tra cuối năm của Tô gia các cậu rồi?”

“Ừm.” Tô Trầm khẽ lên tiếng.

“Nghe nói lần này bọn họ thay đổi quy chế, người đứng đầu so văn ít nhất phải nhận một lần khiêu chiến?”

Tới đây đã mấy tháng, Cố Khinh La không còn thiếu hiểu biết về nơi này như lúc đầu. Chuyện liên quan tới Tô Trầm cùng Tô gia, Cố Khinh La đã sớm nghe được tin.

“Đúng vậy.” Tô Trầm trả lời.

“Vậy cậu định làm gì?” Cố Khinh La nhìn Tô Trầm.

Tô Trầm vẫn ngồi như trước: “Đơn giản là đánh một trận thôi.”

Đơn giản là đánh một trận thôi.

Cố Khinh La trong lòng chấn động.

Lời nói thì dễ dàng, thế nhưng đấu sao Tô Trầm cũng là người mù.

Đúng là lỗi tại cậu có thể nghe được rất nhiều âm thanh, nhưng vậy có thay được đôi mắt không? Trên lối đi nào có cơ hội cho cậu nghe tiếng gió, chỉ cần hơi sai lầm sẽ bị đối thủ bắt lại, sau đó đánh bại!

Cậu không có hy vọng.

Nhưng rốt cuộc Cố Khinh La cũng không nói thành lời, cô không phải phụ thân của Tô Trầm, cũng bởi vậy cô càng hiểu Tô Trầm, tôn trọng Tô Trầm.

Cô sẽ tuyệt đối không vũ nhục mộng tưởng của Tô Trầm, không nghiền nát hy vọng của cậu.

Suy nghĩ một chút, Cố Khinh La đột nhiên nói: “Ta dạy cho cậu Yên Xà Bộ nhé.”

“Cái gì?” Tô Trầm ngẩn ngơ.

Cố gia ở Lũng Tây có tam tuyệt, Yên Xà Bộ chính là một trong số đó. Có người nói bộ pháp này cực kỳ linh động quỷ dị, một khi thi triển nhanh nhẹn không gì sánh được, rất khó bắt lấy, là tuyệt học trấn tộc của Cố gia.

Lúc này nghe Cố Khinh La nói vậy, Tô Trầm trả lời theo bản năng: “Cô đùa gì vậy? Loại tuyệt học trấn tộc này đâu thể tùy tiện truyền thụ được?”

Cố Khinh La cười nói: “Yên Xà Bộ là bí thuật huyết mạch, không có huyết mạch tương ứng, không thể phát huy uy lực chân chính của nó. Cho dù cậu có học cũng không sao.”

Trên thế giới này, huyết mạch là điểm then chốt quyết định thành tựu mỗi người.

Tuy phát triển ngàn vạn năm khiến nhân tộc có hệ thống tu luyện nhất định, nhưng thủy chung không cách nào ngang hàng với huyết mạch truyền thừa.

Một võ giả khổ luyện nhiều năm chưa chắc đã so nổi với một tên khốn kiếp sống phóng túng cả đời đột nhiên thức tỉnh.

Thế giới vốn không công bằng, mà huyết mạch truyền thừa chính là bất công lớn nhất trên thế giới này.

Yên Xà Bộ của Cố gia cũng vậy.

Nó do hai bộ phận tạo thành, một phần là bộ pháp, một phần chính là huyết mạch truyền thừa.

Chỉ người chân chính có huyết mạch mới phát huy được tác dụng của Yên Xà Bộ, chỉ nắm giữ bộ pháp cũng chỉ phát huy được da lông, chứ không cách nào nắm được tinh túy của nó.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Khinh La truyền Yên Xà Bộ cho Tô Trầm.

Trên thế giới này, công pháp không phải cấm kỵ, huyết mạch mới là!

Đương nhiên, cũng không tính là cấm kỵ, chỉ là không thể tùy ý lưu truyền không có hạn chế. Cho nên Cố Khinh La yêu cầu Tô Trầm, nếu không cần, cố gắng không sử dụng bộ pháp này trước mặt người khác.

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ta thấy ánh sáng

Chương 11: Ta thấy ánh sáng

Dịch bởi Athox

Dưới khối có sóng, hơi nước bốc lên mênh mông.

Nước suối gợn lên trog đầm nước, làm bắn lên từng luồng hơi nước.

Giữa sương mờ mây núi đó, một bóng người di chuyển nhanh chóng dọc theo rìa đầm nước, trong lúc xoay chuyển xê dịch xuất hiện từng luồng thủy quang huyền ảnh, như rắn múa giữa không trung, thân hình vận vệt quỷ dị, chính là Tô Trầm.

Giờ phút này nhìn thân pháp di động mau lẹ của hắn, quả thật không giống một người mù, nên nói là linh hoạt như vượn, nhanh chóng như thỏ.

Có điều một khắc sau, Cố Khinh La đứng bên cạnh đột nhiên xuất thủ, Tô Trầm vừa rồi còn biểu hiện ưu dị lập tức lộ nguyên hình.

Thật ra Cố Khinh La không làm gì, cô chỉ ném một viên đá nho nhỏ trên đường di chuyển của Tô Trầm, cục đá rơi xuống đất còn vang lên tiếng lộc cộc.

Cho dù thế, Tô Trầm vẫn không tránh kịp.

Một chân cậu giẫm lên cục đá, sau đó chân uốn éo, thân thể nghiêng sang một bên, một khắc sau đã ngã cái bùm xuống đầm nước bên cạnh.

Mặc dù ngã xuống nước tốt hơn ngã xuống đất nhiều, có điều đáng về đột nhiên cảm đầu xuống này cũng thật chướng tai gai mắt. Quan trọng nhất là lúc này trời đã vào đông, mặt nước lạnh buốt, cho dù thể chất Tô Trầm tráng kiện cũng bị đông cứng tới run cầm cập, luồng cuồng chân tay leo khỏi đầm nước.

Cố Khinh La lại khề thờ dài.

“Cậu là thiên tài, Tô Trầm.” Cô ném cho Tô Trầm một hạt châu màu đỏ. Đó là Lệ Dương Châu có thể khiến quần áo nhanh chóng hong khô, mặc dù không có tác dụng gì lớn nhưng giá cả cũng không rẻ. Cũng chỉ có Cố Khinh La xuất thân đại gia tộc mới có thể mang theo thứ này, đưa mắt nhìn khắp Tô gia, không thấy được một viên.

Cố Khinh La nói: “Nhanh như vậy đã nắm giữ biến hoá của Yên Xà Bộ, bất luận ngộ tính hay tư chất đều cực giỏi. Thế nhưng cậu một không có huyết mạch, hai không nhìn thấy gì, chỉ có thể hành động theo con đường cố định. Một khi con đường quen thuộc này có gì trở ngại hay bất ngờ, tốc độ quá nhanh của Yên Xà Bộ ngược lại sẽ hại cậu. Đối thủ thậm chí không cần ra tay, tự cậu đã ngã tới bán sống bán chết... Đáng lẽ ta không nên truyền cho cậu thứ này, nó không hợp với cậu.”

Nói tới đây, Cố Khinh La đã hơi hối hận.

”Ta lại cảm thấy Yên Xà Bộ không tệ.” Tô Trầm dùng Lệ Dương Châu chiếu quanh người, trên người toả ra sương trắng bùng bùng, thân thể vừa rồi còn ướt nhẹp nhanh chóng được sấy khô, miệng vẫn không ngừng lời: “Đây là ở trong núi, địa thế gập ghềnh, đường xá phức tạp, hơi nước lại bốc lên khiến dưới đất trơn trượt khó đi, cho nên mới dễ phạm sai lầm. Nếu là trên lộ đài sẽ rất bằng phẳng yên tĩnh, mặc dù thiếu chỗ mượn lực khó mà phát huy Yên Bộ Vụ Hành của Yên Xà Bộ, công hiệu biến ảo khó lường cũng giảm bớt, nhưng lại càng ổn định. Hơn nữa đối thủ là người của Tô gia, không

quen thuộc với Yên Xà Bộ như cô, muốn nắm giữ hướng di chuyển của ta sẽ không dễ dàng như vậy, càng không nói tới chuyện dùng bốn lạng bạc ngàn cân như cô.”

Nói thật ra, Tô Trầm chỉ có thể vận dụng Yên Xà Bộ theo cách máy móc khô khan, dịch chuyển theo lộ tuyến cố định, không cách nào thích ứng biến hoá, có điều đối thủ cũng không quen thuộc với Yên Xà Bộ, cho nên Tô Trầm không phải không có cơ hội đánh một trận.

“Nhưng cho dù thế, tỷ lệ thắng của ngươi cũng không hơn ba phần mười.” Cổ Khinh La thờ dài nói.

“Cô nói sai rồi, là không hơn hai phần mười.” Tô Trầm lại trả lời, cậu nói: “Hôm qua Tô Khánh đã tiến vào Đoán Thể thất trọng.”

Hai tháng trước Tô Trầm đã tiến vào Đoán Thể bát trọng, lúc đầu lực lượng còn cao hơn Tô Khánh hai trọng, nếu phối hợp với tốc độ của Yên Xà Bộ cơ hội thắng còn là ba phần mười.

Thế nhưng hôm qua Tô Khánh cũng lên tới Đoán Thể thất trọng.

Mặc dù thăng cấp muộn hơn Tô Trầm không ít, nhưng cuối cùng cũng thu nhỏ được chênh lệch trước khi thi đấu.

Do vậy ưu thế cấp bậc của Tô Trầm đã giảm, tỷ lệ thắng Tô Khánh cũng giảm đi.

Nghe Tô Trầm nói vậy, Cổ Khinh La ngẩn ngơ: “Cho dù thế cậu vẫn kiên trì muốn tham gia thi đấu ư?”

Tô Trầm mỉm cười: “Cho dù không có Yên Xà Bộ ta cũng muốn tham gia.”

“Nhưng hy vọng thắng của cậu rất xa vời...”

“Nhưng cũng không phải lý do từ bỏ, đúng không?”

Câu nói này khiến Cổ Khinh La không còn gì để nói.

Nửa ngày sau cô mới cười nói: “Nói hay lắm, đó cũng không phải lý do từ bỏ. Cho dù thất bại vẫn dũng cảm ôm lấy thất bại. Thấy cậu có chí khí như vậy, bản cô nương đây tặng cậu thêm một lễ vật.”

Nói xong cô đột nhiên cắn nát ngón tay, ép một giọt máu nhỏ ra khỏi ngón tay.

Giọt máu trong suốt óng ánh, nhấp nhô trên đầu ngón tay như hạt trân châu.

Sau khi ép giọt huyết châu này ra, khí sắc Cổ Khinh La rõ ràng yếu đi một chút. Sau đó cô giơ tay điểm một cái vào giữa trán Tô Trầm, nói: “Đừng nghĩ điều gì, dốc tâm cảm thụ, đem lực lượng này thu nhập vào toàn thân cậu.”

“Đây là...” Cảm nhận được hơi ấm giữa trán, Tô Trầm ngạc nhiên.

“Một chút tinh huyết của ta, có bí mật chân chính của huyết mạch Đằng Xà, ta không thể cho cậu huyết mạch, nhưng ít ra có thể để cậu cảm thụ Đằng Xà chân chính ra sao.”

Trong lòng Tô Trầm run lên.

Là tinh huyết.

Đây là thứ quý báu nhất của gia tộc huyết mạch, là khởi nguồn cho lực lượng bọn họ, Cổ Khinh La lại tùy tiện lấy một giọt ra cho cậu dùng, chỉ để cậu cảm thụ sâu sắc hơn diệu dụng của Yên Xà Bộ.

Sao cậu không cảm động cho được?

“Khinh La, cô...”

“Này, đừng có ra vẻ cảm động thế có được không? Ta chỉ không muốn thấy ánh mắt khiếp gia tộc cậu đi bắt nạt một tên mù mà thôi. Hấp thu tinh huyết rồi còn không mau sử dụng Yên Xà Bộ, cảm ngộ lực lượng huyết mạch này.”

Tô Trầm hít một hơi thật sâu, thu hồi Lệ Dương Châu, lại chạy như bay dọc theo đầm nước.

Yên Xà Bộ là một loại bộ pháp cực kỳ cường đại. Nghe nói tu luyện bộ pháp này tới mức cao thâm có thể chân sinh mây mù, cười gió bay trên không, kém hơn một bậc cũng có thể đạp sóng lướt đi. Có điều muốn đạt tới tầng thứ đó cần có huyết mạch tương ứng mới có thể phát huy.

Về phần hiện tại, Tô Trầm chỉ nắm giữ sơ sơ Yên Xà Bộ, chỉ có thể tăng tốc độ bản thân cùng lẩn tránh. Yên Xà Bộ bộ pháp quý dị, khi thi triển thân hình vận vẹo tron trượt, còn có hiệu quả tá lực nhất định. Mặc dù không mấy tác dụng với đối thủ nắm giữ nguyên năng hay có vũ khí, nhưng dùng trong lối đánh giai đoạn Đoán Thể đã đủ.

Chỉ tiếc Tô Trầm hai mắt đã mù, chỉ phát huy được mức độ nhất định.

Mặc dù vậy, Tô Trầm vẫn chăm chú luyện tâm. Không nhìn được khiến hắn thiếu đi năng lực cảm thụ ngoại giới cùng ứng biến, nhưng cũng vì vậy tăng cường cảm ngộ của cậu đối với tu hành. Thời khắc này di chuyển nhanh chóng dọc theo đầm nước, vừa chạy, Tô Trầm vừa đắm chìm trong lĩnh ngộ đối với Yên Xà Bộ.

Một giọt tinh huyết của Cổ Khinh La bắt đầu phát huy tác dụng.

Trong khi chạy, cậu dần cảm thấy mình như một con yêu xà chân chính, lướt đi trong không trung, mượn nhờ hơi nước mỏng manh trong không khí, không ngừng biến hóa, đa đoan quỹ dị.

Đằng Xà!

Đây chính là khởi nguồn huyết mạch của Cổ gia!

Đây cũng là một loại yêu xà lực lượng cường đại, thiên phú khổng thủy, giới về dịch chuyển biến hóa.

Thi triển Yên Xà Bộ, cảm thụ Đằng Xà như tồn tại trong cõi u minh, Tô Trầm độ nhiên lĩnh ngộ, bước chân cũng theo đó xuất hiện biến hóa.

“Rốt cuộc cũng ới.” Cổ Khinh La mỉm cười.

Giờ khắc này cô phát hiện trên người Tô Trầm xảy ra chút biến hóa.

Tốc độ của cậu không nhanh hơn, thân hình lại trở nên quỷ dị linh động hơn trước.. Khi chạy bên đầm nước, đại lượng hơi nước mỏng manh vốn đã thấm ướt vạt áo của hắn, chưa nói tới vừa rồi hắn còn ngã vào đầm nước. Nhưng ngay lúc này, nước như bắt đầu nhẹ nhàng rời khỏi thân thể Tô Trầm, hình thành thành một tấm màng nước mỏng manh bên cạnh hắn.

Cảnh tượng như không đáng chú ý nhưng lại khiến Cổ Khinh La giật mình.

“Thủy Ngưng Chi? Lại hình thành cả Thủy Ngưng Chi?” Sau khi nhìn rõ, Cổ Khinh La bật thốt lên.

Thủy Ngưng Chi là biểu hiện khi tu luyện Yên Xà Bộ tới mức độ nhất định, đặc điểm lớn nhất của nó là có thể ngưng tụ hơi nước mỏng manh quanh thân thể, hình thành một lớp màng mỏng, có năng lực tá lực nhất định, đây cũng là lý do khiến Yên Xà Bộ có khả năng tá lực.

Thủy Ngưng Chi là đỉnh phong mà người không huyết mạch tu luyện Yên Xà Bộ nắm giữ được, chí ít cũng phải khổ công ba năm, cho dù Cổ Khinh La cho cậu một giọt tinh huyết cũng chỉ giúp cậu lý giải sâu sắc hơn về Đằng Xà chứ không phải trực tiếp tăng cường cảnh giới của cậu, không ngờ rằng cậu đạt tới mức này nhanh như vậy.

“Cậu ta quả thật là thiên tài...” Cổ Khinh La không khỏi tán thưởng từ tận đáy lòng.

Đáng tiếc, không có huyết mạch, cho dù thiên tài thể nào thành tựu cũng chỉ có hạn, huống hồ còn mù mắt.

Tô Trầm vẫn đang chạy, tâm thần hoàn toàn chìm đắm trong cảm thụ mà Yên Xà Bộ mang lại.

Cậu chỉ cảm thấy như có một con Đằng Xà chân chính dung nhập vào cơ thể mình, mang tới cho cậu lực lượng, nhưng bất luận cậu cố gắng ra sao cũng không thể tiến sâu thêm một bước.

Đây là hạn chế huyết mạch ư?

Khiến mình chỉ nhận được hình mà không cách nào nhận được thần.

Cho dù giọt tinh huyết của Cổ Khinh La cũng chỉ khiến cậu ‘nhìn’ thấy chứ không chân chính đi tới bước đó.

Mặc dù không biết mình đã hình thành Thủy Ngưng Chi, đạt được thành tựu mà rất nhiều người phải khổ cực tu luyện nhiều năm mới nhận được, Tô Trầm vẫn đoán được huyết mạch chính là trở ngại lớn nhất ngăn mình nắm giữ Yên Xà Bộ sâu thêm một bước.

Cậu thờ dài trong lòng, nhưng lại không muốn từ bỏ.

Tâm thần tiếp tục lắng đọng, không ngừng cảm thụ sự tồn tại của Đằng Xà kia, càng lúc càng chìm sâu, đột nhiên trong đầu Tô Trầm vang lên một tiếng long ngâm.

“Rống!”

Trong biển ý thức, một đầu rồng khổng lồ bay lên tỏa ra ánh lửa kinh người, phủ kín tầm mắt Tô Trầm.

“Á!” Tô Trầm kêu to ngã vào trong đầm, lần này chìm thẳng xuống đáy, không nổi lên lại.

“Tô Trầm!” Cổ Khinh La vội vàng chạy tới, nhảy xuống nước lôi Tô Trầm lên.

Nước suối thấm ướt y phục cô, lộ ra đáng vóc đáng xinh xắn bên trong. Cố Khinh La lại chẳng tâm trí đâu để ý đến, nắm lấy bả vai Tô Trầm hét lớn: “TÔ TRẦM, Tô Trầm, cậu sao thế?”

Tô Trầm ngơ ngác nhìn bầu trời như đang choáng váng.

Một lúc lâu sau cậu mới khôi phục tinh thần.

Hốc mắt đã chảy nước mắt.

“Cậu...” Cố Khinh La kinh ngạc.

Tô Trầm đang khóc.

Cậu ngồi dậy, sờ lên mặt Cố Khinh La.

Cố Khinh La cũng bị cậu làm cho choáng váng, mặc cho tay cậu sờ lên mặt mình.

“Tô Trầm, cậu sao thế?” Cố Khinh La hỏi.

Tô Trầm run rẩy trả lời: “Ánh sáng... Ta thấy ánh sáng... ta thấy được rồi!”

Vui tới phát khóc!

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thi đấu cuối năm

Chương 12: Thi đấu cuối năm (1)

Dịch bởi Athox

”Người nói cái gì?”

Trong Trần La viện, dưới tán cây nội viện.

Tô Trầm ngồi trước một cái bàn đá uống trà, bên cạnh là Kiếm Tâm đang bấm bấm.

Cầm chén trà trong tay, sắc mặt Tô Trầm kinh ngạc đến đờ đẫn.

Kiếm Tâm bắt đầu nói: “Lão gia nói, hy vọng thiếu gia đừng lừa gạt cảm tình của mọi người, nói lời lừa dối vụng về đó nữa. Kiểm tra cuối năm là chuyện đã định, đừng nói mất thiếu gia giờ chưa đỡ, cho dù thật sự khôi phục trở lại cũng không thể vì thiếu gia mà thay đổi trở lại. Nếu thiếu gia không nắm chắc thì đừng tham gia lần kiểm tra này, tránh lại hại mọi người.”

Tô Trầm ngẩn ngơ, tay nắm cái chén cũng xiết chặt: “Hóa ra phụ thân lại cho rằng ta đang lừa người ư?”

”Dù sao lần trước thiếu gia cũng nói vậy mà. Sắp tới đợt kiểm tra cuối năm rồi, thiếu gia lại đột nhiên bảo mình đang khôi phục, chẳng trách nhiều người không tin.” Kiếm Tâm thân nhiên trả lời. Cho dù không nhìn thấy nhưng từ giọng điệu này Tô Trầm cũng có thể nghe ra, kể cả Kiếm Tâm cũng không tin.

Có lẽ mỗi người đều cho rằng cậu không muốn từ bỏ, không nghĩ ra cách nào mới dừng lại những lời lừa dối trước kia.

Tô Trầm nhìn Kiếm Tâm trước mặt.

Trước kia trong thế giới của cậu chỉ có một màu đen kịt.

Nhưng hiện giờ, mượn nhờ chút cảm giác ánh sáng, cậu có thể ‘nhìn’ thấy một bóng người mờ mờ đứng trước mặt mình.

Mặc dù vẫn không nhìn thấy nhưng không phải bóng tối tuyệt đối như trước, chuyện quan trọng nhất là cậu đã có hy vọng hồi phục.

Nực cười là, khi cậu nói ra chuyện này, lại không còn ai tin tưởng cậu.

Cũng được, cũng được.

Tất cả mọi người đã không tin, vậy cứ đợi thêm chút.

Đến lúc mình thật sự khôi phục hẳn nói, Tô Trầm nghĩ.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Tô Trầm vẫn tu luyện như cũ.

Luyện Đoán Thẻ Bát Pháp, luyện Diễm Hồ Quyền, luyện Yên Xà Bộ.

Tô Trầm còn muốn tiến vào cảm thụ như lần trước, cậu nghi ngờ mình hồi phục có liên quan tới chuyện lần trước.

Đáng tiếc là cậu có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn lại con rồng lóe lên ánh lửa kinh thể kia.

Nhưng trong những ngày tiếp theo, ánh mắt cậu lại thật sự bắt đầu khôi phục.

Cho dù mức độ hồi phục rất nhỏ, Tô Trầm vẫn cảm giác được.

Mỗi ngày qua đi, ánh mắt cậu đều khá hơn trước một chút.

Từ ban đầu chỉ cảm nhận được ánh sáng, về sau Tô Trầm đã thấy được hình ảnh vật thể mơ hồ. Mặc dù đều là những bóng đen mơ hồ nhưng trong thế giới của Tô Trầm đã không còn là bóng tối vô cùng vô tận, tương lai tràn ngập ánh sáng.

Có điều trước khi ánh sáng tới, Tô Trầm còn phải chịu một thời gian bóng tối trước lúc bình minh.

Thời gian thi đấu cuối năm đã càng lúc càng gần.

Mỗi khi đến cuối năm, các gia tộc lại bắt đầu náo nhiệt lên.

Một năm cũ qua đi, một năm mới lại tới, mọi người vui mừng chúc mừng nhau thêm một tuổi, vui mừng tiễn năm cũ, vui mừng đón xuân mới. Đám trẻ càng nhẩy cẫng hoan hô, chuẩn bị thi thử tài năng trong vòng thi đấu cuối năm -- Thi đấu cuối năm không phải chỉ có ở Tô gia mà ở đại đa số các gia tộc hiển hách.

“Cao thêm, cao thêm chút nữa!”

Trong đại viện Tô gia, Tô Khắc Kỷ chỉ vào lời đài được xây dựng tạm thời hô hào, lòng như rót mật ngọt.

Chờ suốt hai năm mới tới ngày này, Tô Khắc Kỷ chỉ cảm thấy xương cốt như nhẹ đi, bước chân cũng cực kỳ thoải mái, đi đường cũng có cảm giác lâng lâng.

“Chẳng qua chỉ dùng có một lần, cần giống trống kua chiêng như vậy sao?” Giọng nói khinh thường vang lên phía sau.

Tô Khắc Kỷ nghe tiếng quay đầu, thấy tph đứng phía sau, sắc mặt chán ghét không hề che giấu.

Tô Khắc Kỷ cười ha hả: “Lão tam nói không đúng rồi. Đây là thi đấu cuối năm, cơ mà, chi đệ tử ưu tú nhất đời ba mới có thể đứng đến cuối trên đài thi đấu này, đương nhiên phải xây cao một chút, không chỉ để người của Tô gia chứng kiến ai là người xuất sắc nhất, còn phải cho toàn bộ thành Lâm Bắc thấy ai là đệ tử xuất sắc nhất Tô gia ta.”

Tô Phi Hồ thân nhiên đáp: “Có ít người có đứng cao hơn cũng chẳng nói nên điều gì.”

“Nguoi!” Tô Khắc Kỷ tức tới biến sắc, có điều lập tức hừ một tiếng, quay đầu đi, không để ý đến hấn.

Ngày tiếp theo, kỳ kiểm tra cuối năm của Tô gia chính thức bắt đầu.

Cũng như ngày thường, đầu tiên là tiến hành kiểm tra tu vi.

Chính giữa đại viện Tô gia đặt một khối Tinh Nguyên Thạch trống không, chỉ cần dùng sức đè lên sẽ biết cấp độ nguyên năng trong cơ thể người sử dụng, từ đó biết được đẳng cấp tu vi đối phương. Mặc dù Đoán Thẻ kỳ không thể dùng nguyên năng chiến đấu nhưng không nghĩa là trong thân thể bọn họ không có nguyên năng.

Đệ tử mỗi gia tộc từ đầu đều học Thuật Hô Hấp Cơ Sở, có thể hấp thu nguyên năng và sử dụng nó cải biến tổ chất thân thể mình, từ đó nhận được lực lượng cường đại, cũng là tâm pháp cấp độ nhập môn.

Ban đầu nhân tộc nắm giữ nguyên năng chính là từ phương pháp này, sau này mới dần phát triển thành một loạt cápa độ Nguyên Khí Sĩ như dẫn khí nạp nguyên, mở đan hải.

“Tô Hạnh!”

“Có!”

Theo tiếng hô, đệ tử Tô gia đầu tiên ra khỏi hàng, tới bên Tinh Nguyên Thạch đưa tay ấn lên, Tinh Nguyên Thạch hiện ra điểm sáng màu trắng, từ từ trở nên rõ ràng.

Màu sắc đại diện cho mức độ tinh khiết của nguyên lực trong cơ thể, số lượng đại biểu cho cấp bậc cao thấp.

Màu trắng là cấp thấp nhất, đại biểu cho giai đoạn Đoán Thể.

“Bạch Tinh sáu mươi ba, Đoán Thể lục trọng.” Giọng bình phẩm vang lên.

Người trẻ tuổi tên Tô Hạnh bấu môi, đã tự đi xuống.

“Tô Việt, Bạch Tinh năm mươi sáu, Đoán Thể ngũ trọng.”

“Tô Linh Nhi, Bạch Tinh sáu mươi một, Đoán Thể lục trọng.”

Theo tiếng bình phẩm vang lên, từng con cháu Tô gia đi lên rồi lại đi xuống, hơn nữa không ngừng tạo thành tiếng bàn tán xôn xao.

Cô bé tên Tô Linh Nhi xuống đài, bên dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Mặc dù chỉ là Đoán Thể lục trọng nhưng vẫn là biểu hiện cực tốt trong đệ tử đời ba Tô gia.

“Tô Khánh, Bạch Tinh bảy mươi mốt, Đoán Thể thất trọng.”

Toàn trường xôn xao ồn ào, Tô Khánh đứng trên đài cao ngạo nhận lời tán thưởng từ xung quanh.

Mới chừng đó tuổi mà lên được Đoán Thể thất trọng, quả thật có vốn tự ngao.

Nhìn quanh toàn trường một hồi như quân vương, ánh mắt Tô Khánh cuối cùng rơi xuống người Tô Trầm. Gương mặt hẩn lộ ra một nụ cười khinh thường rồi mới nhảy xuống đài.

“Tô Trầm.”

Như cố ý an bài, sau Tô Khánh lại là Tô Trầm.

Tô Trầm chậm rãi lên đài, tới cạnh Tinh Nguyên Thạch, đưa tay đặt lên.

Một loạt điểm sáng trắng khiến người ta hoa cả mắt.

Tiếng bình phẩm kia ngừng trong chốc lát rồi mới nói: “Bạch Tinh tám mươi ba, Đoán Thể bát trọng.”

Không có tiếng vỗ tay như trong mong chờ.

Tất cả mọi người chỉ đứng đó, lặng lẽ nhìn Tô Trầm.

Vừa là cảm thông, vừa là tiếc hận, lại vừa xen lẫn châm chọc giễu cợt, từng ánh mắt như đang cười nhạo Tô Trầm, như đang nói ‘Ngươi cố gắng như vậy cũng ích lợi gì?’ ‘Có ý nghĩa gì?’ ‘Ngươi tưởng lần này ngươi còn nắm được hạng nhất hay sao?’ ‘Ngươi chỉ chiếm chỗ của người khác!’

Khi hạng nhất đã chắc chắn rơi xuống tay, người tiếp theo nhìn Tô Trầm không vừa mắt sẽ là người vốn đứng thứ hai, thứ ba...

Cậu không cản đường một người, mà cản đường rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thân Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thi đấu cuối năm (2)

Chương 13: Thi đấu cuối năm (2)

Dịch bởi Athox

Sau khi kiểm tra tu vi là kiểm tra lực lượng.

Mặc dù tu vi cao thấp ảnh hưởng trực tiếp tới lực lượng cá nhân, nhưng đấu sao mọi người vẫn có khác biệt.

Tô Trầm vẫn không chút bất ngờ nắm danh số một, kết quả kiểm tra là lực lượng cừ mã, thậm chí còn vượt trên tu vi đẳng cấp một tầng, khiến tất cả mọi người kinh sợ, cũng khiến Tô Khánh phần hận thêm vài phần, thế muốn cho Tô Trầm đẹp mặt trong trận khiêu chiến cuối cùng.

Rốt cuộc, cũng kiểm tra xong.

Tô Trầm không ngoại lệ, lại trở thành người đứng đầu đợt kiểm tra, Tô Khánh thứ hai.

Không ai cảm thấy ngạc nhiên với kết quả này, cũng như mọi người không hề ngạc nhiên với những chuyện xảy ra tiếp theo.

“Căn cứ theo quy định mới về kiểm tra, ba người đứng đầu trong đợt kiểm tra có quyền khiêu chiến người đứng đầu. Nếu có hai người khiêu chiến, vậy cần định ra thắng bại trước rồi mới được khiêu chiến người đứng đầu. Tô Khánh, Tô Đồng, các ngươi muốn khiêu chiến không?”

Tô Đồng là cháu trai của đại trưởng lão Tô gia Tô Trường Thánh, giờ khắc này hắn cùng Tô Khánh nhìn nhau, lắc đầu nói: “Ta từ bỏ khiêu chiến.”

Hắn vốn không phải đối thủ của Tô Khánh, lần khiêu chiến này vốn chuẩn bị cho Tô Khánh, còn đưa ra ba vị trí đầu có quyền khiêu chiến chẳng qua để trông đỡ khó coi, không lộ quá rõ là nhắm vào ai đó mà thôi.

Tô Khánh đã cười nói: “Tô Khánh ta khiêu chiến!”

Một khắc sau, Tô Khánh đã nhảy lên lôi đài, hét lớn với Tô Trầm: “Tô Trầm, có gan lên đây đánh một trận với ta!”

Tiếng hét chấn động đại viện gia tộc, vang vọng bên tai mỗi người, thể hiện sự tự tin mạnh mẽ của Tô Khánh.

Tô Trầm không nói gì, bước từng bước một lên đài. Hắn không nhìn thấy đường nên đi từng bước một, vừa đi vừa lục lọi, nửa ngày mới lên được trên đài.

Tô Khánh dùng ánh mắt vừa phẫn nộ vừa thù hận nhìn cậu nói: “Ngươi là đồ khôn kiếp chẳng biết tốt xấu, thả lãng phí đồng tài nguyên đó cũng không chịu nhường cho người khác. Ta đã từng rất thông cảm cho ngươi, nhưng giờ càng lúc ngươi càng khiến ta chán ghét!”

Tô Trầm mỉm cười: “Xin lỗi, ta sinh ra không phải là để người ta thông cảm, mà là... để người ta phải nhìn lên.”

Tô Khánh sầm mặt lại: “Chỉ bằng ngươi cũng xứng!”

Lời chưa dứt đã tiến lên đánh thẳng một quyền tới mặt Tô Trầm.

Kiểm tra cuối năm không cho phép sử dụng vũ khí, hai bên chỉ có thể dùng quyền cước tranh đấu, nhưng điều này cũng không nghĩa là uy lực quyền cước sẽ yếu.

Tô Khánh đã Đoán Thẻ thất trọng có lực lượng thất mã, luyện tập là Diễm Hồ Quyền tiêu chuẩn của Tô gia, mặc dù không có chiến kỹ cường đại gì, nhưng quyền thế uy mãnh cường hoành, người bình thường nếu bị hắn đánh một quyền không chết cũng sẽ hôn mê bất tỉnh. Chod ù Tô Trầm Đoán Thẻ thất trọng cũng không muốn bị năm đầm của Tô Khánh đánh trúng.

Cho nên ngay khi Tô Khánh ra quyền, cậu liền lui lại phía sau một bước.

Cậu không thấy động tác của Tô Khánh, chỉ biết Tô Khánh ở trước mình, lui lại là cách ổn thỏa nhất.

Tô Khánh xuất quyền thất bại, chân trái đã đá theo: “Mặc dù thắng một thắng mà chẳng về vang gì, có điều Thanh Mộc Chi Linh lần này là của ta.”

Đá ngang như rắn, vô thanh vô tức, đã đánh thẳng tới đầu Tô Trầm, nếu đá trúng chắc chắn sẽ khiến Tô Trầm ngất đi.

Đây mới là sát chiêu chân chính của Tô Khánh.

Hai năm chờ đợi, bao đau khổ dày vò, bị một tên mù loa đè ép, làm sao mới đánh bại được hắn, mới giải được hận?

Nhất định phải khiến hắn đẹp mặt, khiến hắn đau đớn, khiến hắn trả giá đắt cho hành vi của mình!

Nhưng ngay lúc cú đá ngang của Tô Khánh sắp trúng, Tô Trầm đột nhiên bước tới trước một bước.

Cậu không lùi mà tiến tới.

Ép ngược lại!

Àm!

Chân Tô Khánh đá lên người Tô Trầm, có điều nơi va chạm không phải bắp chân có quy lực nhất mà là phần đùi thiếu lực lượng. Tô Trầm miễn cưỡng chịu một đòn này, áp sát Tô Khánh, đánh thẳng vào mặt hắn.

Có điều phương hướng nắm đấm của cậu rõ ràng có chút vấn đề, quyền này đánh lệch đôi chút, Tô Khánh chỉ nghiêng người đã tránh được cú đấm này. Hơn nữa chân vừa đá ra đã thu lại, tiếp tục đá vào bụng Tô Trầm.

Tô Trầm kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cong gập lại.

Tô Khánh cười gằn nói: “Đã nói mà, mù đừng lên đánh!”

Khuỷ tay phải cong lại, nện thẳng xuống Tô Trầm đã cong thành con tôm.

Khuỷ tay này nện lên lưng Tô Trầm, phát ra tiếng va chạm trầm muộn. Lực lượng nơi khuỷu tay rất lớn, Tô Trầm kêu rên đau đớn. Đòn này khiến toàn bộ lực cậu đau rất.

Tô Khánh cười ha hả đang định nện tiếp, Tô Trầm đã dựng thẳng đầu vào ngực Tô Khánh, đòn húc mãnh liệt này khiến Tô Khánh choáng váng.

Hơn nữa quyền trái Tô Trầm cũng đánh hăng vào eo Tô Khánh. Vì khoảng cách quá gần nên lực lượng không lớn, nhưng vẫn khiến Tô Khánh cảm thấy đau.

Một khắc sau, Tô Trầm đã nhào thẳng tới.

Tô Khắc Kỷ bên dưới quan chiến biến sắc, hét lớn: “Khánh Nhi, đừng đánh lộn với hắn.”

Trước khi tỷ võ, vị Đồng sư gia cùng Tô Khắc Kỷ đã phân tích, nếu Tô Trầm muốn thắng lợi trong tỷ thí lời dài, cơ hội duy nhất là áp sát đánh lộn. Dù sao mù lò không nhìn thấy gì, vậy dứt khoát dính chặt vào đối thủ, đấm đá loạn xạ, sau đó lợi dụng ưu thế đẳng cấp cùng lực lượng của mình thủ thắng.

Cho nên trước khi bắt đầu chiến đấu, Tô Khắc Kỷ đã cảnh cáo Tô Khánh, tuyệt đối không nên để Tô Trầm quán lấy, không nên bị hắn ôm lấy, phải tận dụng ưu thế bản thân không ngừng di chuyển chiến đấu.

Có điều Tô Khánh rõ ràng không đặt trong lòng, vừa khai chiến đã bị Tô Trầm cuốn lấy.

Cũng may Tô Khánh kịp thời nhận ra điểm này.

Không tiếp tục công kích Tô Trầm nữa, hai chân toàn lực đạp xuống, lau lại phía sau, cuối cùng cũng né được trước khi Tô Trầm hoàn toàn khóa được mình. Dù thế, chân hắn cũng bị Tô Trầm đạp một cái, đứng cũng không vững.

Nhìn Tô Trầm, Tô Khánh hung hăng nói: “Tên mù lò chết tiệt, đến đây, ta ở đây này!”

Tô Trầm nghiêng đầu, lại đánh một quyền về phía Tô Khánh.

Nhưng ngay khi Tô Trầm xuất quyền, Tô Khánh đã thoái lui, đá một cước về phía Tô Trầm từ hướng chéo.

Cú đá này vừa vặn, Tô Trầm không nhìn thấy, hoàn toàn không cách nào tránh né cú đá vô thanh vô tức này, bị đá lui liền vài bước.

Tô Khánh đã cười gằn, thay đổi phương hướng tiếp tục xuất thủ.

Hắn vừa xuất thủ vừa không ngừng phát ra âm thanh linh tinh quấy nhiễu Tô Trầm, dẫn dụ Tô Trầm.

Vì vậy trên lời dài, Tô Trầm như một con mẫn hổ mù lò, mặc dù mỗi quyền mỗi cước đều đầy lực lượng nhưng vẫn không đánh trúng kẻ địch. Ngược lại Tô Khánh bước chân di chuyển không một tiếng động, không ngừng đánh lên.

“Thật quá vô si!” Tô Phi Hồ âm trầm nói.

Tô Khắc Kỷ đương đương đắc ý: “Đây gọi là chiến thuật, cũng là hiện thực. Tương lai lên chiến trường không thể trông mong đối thủ cũng dùng quy củ với hắn đúng không? Đã không thích hợp, vậy cuối cùng vẫn phải loại bỏ.”

Hắn như đã thấy thắng lợi của con trai mình.

Trên lời dài, trận đấu vẫn còn tiếp tục.

Khi Tô Khánh chăm chú di chuyển, Tô Trầm đã rất khó tới gần hắn, bắt được hắn.

“Đến đây, thằng mù chết tiệt!” Tô Khánh cười ha hả.

m thanh chọt trái chọt phải, công kích đột ngột đánh tới từ một góc độ bất kỳ.

Như mèo vờn chuột, trước khi triệt để đánh bại Tô Trầm, Tô Khánh muốn trêu đùa cậu một phen.

Lại một lần nữa, Tô Khánh lặng lẽ di chuyển tới sau Tô Trầm.

Từ nơi này có thể thấy bên mặt Tô Trầm, mặc dù luôn bị Tô Khánh công kích, đánh đập, đùa giỡn, sắc mặt Tô Trầm vẫn luôn trầm tĩnh như trước đây.

Tên khốn kiếp đáng chết này không biết cái gì là sợ hãi rồi à?

Tô Khánh thâm tức giận.

Hắn quyết định cho Tô Trầm một đòn thật nặng.

Ngón giữa nhô lên trên năm đấm, hiện thể Phượng Nhãn Quyền, nhắm thẳng xương sống Tô Trầm. Lăn này nếu đánh trúng, nặng một chút thậm chí có thể khiến hắn không dậy nổi.

Đừng trách ta nặng tay, chẳng qua do ngươi khiến người ta chán ghét mà thôi.

Tô Khánh nghĩ vậy, ngay khi đang định xuất thủ lại thấy khóe miệng Tô Trầm đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười.

Hắn đang cười?

Tô Khánh ngây ngẩn, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chẳng lành.

Một khắc sau Tô Trầm lại đột nhiên xoay người, đánh thẳng về phía hắn.

Không tốt!

Tô Khánh thâm kêu không ổn, không kịp xuất thủ, nhanh chóng lui lại phía sau. Ngay khi lui lại hắn vẫn không quên đổi hướng khẩn cấp, để thân thể nghiêng sang một bên, mặc dù khiến thân thể mất cân bằng nhưng chỉ ít cũng lệch khỏi đường tấn công của Tô Trầm.

Nhưng cảnh tượng khiến người ta kinh hãi lại đột nhiên xuất hiện, Tô Trầm như nhìn thấy hắn, thân thể không ngờ lại thay đổi quỹ dị theo, linh động như rắn, tốc độ nhanh như sấm sét, xoạt một tiếng đã xông tới bên cạnh Tô Khánh. Cậu xuất phát sau mà tới trước, chỉ nháy mắt đã đuổi kịp Tô Khánh.

Lúc này Tô Khánh đang cường ép chuyển hướng, Tô Trầm hân thể mất cân bằng. Tô Trầm bắt được cổ họng Tô Khánh, đột nhiên quăng xuống dưới.

Ầm!

Trên lôi đài vang lên tiếng va chạm mãnh liệt.

Toàn bộ thân thể Tô Khánh bị Tô Trầm quăng xuống như bao cát.

Đòn quăng này bao gồm cả thể trọng Tô Khánh thêm vào toàn bộ lực bộc phát Đoán Thể cửu trọng của Tô Trầm!

Cú va nặng nề khiến đầu óc Tô Khánh choáng váng, thân thể Đoán Thể thất trọng chịu không nổi cú quăng hung ác này, miệng phun một ngụm máu tươi.

“Khánh Nhi!” Tô Khắc Kỷ kêu to.

Đáp lại hắn là thiết quyền hung ác của Tô Trầm, hung hăng nện lên mặt Tô Khánh.

Tô Khánh bị ngã tới đầu óc choáng váng, đã hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, mặc cho Tô Trầm từng quyền nối tiếp nhau như cuồng phong vũ bão rơi trên người trên mặt hắn.

Tất cả mọi người đều bị biến hóa bất thành linh làm cho kinh ngạc sửng sờ.

Tình thế đột nhiên nghịch chuyển, Tô Trầm vừa rồi còn bị ức hiếp thể thảm đột ngột xoay chuyển đè ép đánh Tô Khánh.

Nhất là khi cậu xoay người truy sát Tô Khánh, tốc độ quỹ dị, đổi hướng chuẩn xác, hoàn toàn vượt ngoài hiểu biết của mọi người đối với cậu?

Làm sao hắn làm được?

“Không!” Tô Khắc Kỷ đau lòng quát lớn.

Đau lòng này, có đau lòng vì con trai mình bị đánh, có đau lòng vì kế hoạch thất bại. Nỗ lực trả giá lớn đến vậy mới có thể thay đổi quy chế, vậy mà con mình không thắng được. Cho nên hắn hiện tại không biết mình có nên nhận thua không, biết đâu một khắc sau Tô Khánh lại có thể đứng dậy, lại đại triển thân uy đánh bại Tô Trầm?

Nhưng sự thật thâm khốc lại là, chỉ một lần thất thủ, Tô Khánh đã triệt để mất đi cơ hội đứng lên đánh lại.

Mất thấy khuôn mặt Tô Khánh đã máu me be bét, như hiện trường tai nạn xe cộ, Tô Khắc Kỳ rút cuộc cũng hiểu, mình đã mất đi tất cả hi vọng.

Hắn kêu to: “Nhận thua! Dừng tay, chúng ta nhận thua!”

Thiết quyền ngừng lại giữa không trung, không tiếp tục đánh xuống, nhưng nắm tay giữ Tô Khánh không hề lỏng lẻo.

Cậu cúi đầu xuống bên cạnh: “Tứ trưởng lão?”

Tứ trưởng lão là trọng tài tỷ thí lời đài lần này, nghe nói thế lúc này mới như tỉnh khỏi giấc mộng: “Ta tuyên bố, Tô Trầm chiến thắng!”

Tô Trầm lúc này mới buông cánh tay nắm Tô Khánh, chậm rãi đứng dậy, hai mắt vô thần nhìn về phía mọi người, u ám thâm thúy không nói thành lời.

Tất cả mọi người ngây dại.

Tô Trầm, thắng.

Không thể nào?

Một lúc lâu sau, Tô Thành An đột nhiên nói: “Trầm Nhi, có phải đôi mắt con chuyển biến tốt rồi không?”

Câu hỏi Tô Thành An chính là tiếng lòng chung của mọi người, dù sao cảnh tượng Tô Trầm bắt Tô Khánh thật quá khó tin.

Ngẫm nghĩ một lát, Tô Trầm trả lời: “Con có thể phát hiện ra hắn là vì hắn quá đàn, trong lúc chiến đấu trước đó đã bị con nắm được thói quen tránh né. Còn mắt con... Rất xin lỗi, không hề chuyển biến tốt hơn.”

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thân Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nhan Vô Song

Chương 14: Nhan Vô Song

Dịch bởi Athox

Năm nay mùa xuân tới sớm khác thường.

Cây đào nở hoa trước hạn, tạo thành một biển hoa màu vàng nhạt, hương hoa đầy vườn, mùi thơm khắp nơi, khiến cả Tô gia chìm trong biển hương.

Đầy cửa ra, hít một hơi thật sâu, cảm thụ được mùi hoa xung quanh, Tô Trầm bước ra khỏi phòng, tới dưới Tử Kinh Thụ trong sân.

Tiện ta rót một ly trà cho mình, Tô Trầm ngồi xuống, động tác như nước chảy mây trôi, đã càng lúc càng thông thuận như thường.

Đã hai tháng sau kỳ kiểm tra cuối năm.

Vì Tô Trầm đột nhiên thắng ngược, toàn bộ Tô gia không khỏi gà bay chó sủa. Tô Khắc Kỳ đương nhiên lửa giận bùng lên cao ba trượng, nghe nói lại có vài người hầu gặp tai vạ, nga cả Tô Thành An cũng không thuận mắt hơn với cậu, ngược lại càng thêm bất mãn. Cậu bé Tô Hạo ra đòi càng khiến Tô Thành An chuyển bớt cảm tình, hiện giờ phần lớn thời gian của hắn đều là ở cùng tứ di thái. Đường Hồng Nhị tranh chấp cùng chồng không có kết quả, con trai mù mắt lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trong lòng căm phẫn, lâu dần thành bệnh nặng, thân thể từ từ yếu đi nhiều, giờ thậm chí không ra khỏi cửa.

Cũng may gia chủ Tô Trường Triệt vẫn rất tán thưởng cậu; có điều càng tán thưởng lại càng tiếc nuối.

Đêm đó nghe được Tô Trầm đạt hạng nhất, Tô Trầm lắc đầu nói: “Là đứa trẻ tốt, đáng tiếc chín quá hóa nẫu, cứng quá dễ gãy.”

Chín quá hóa nẫu, cứng quá dễ gãy, đây là lời bình của gia chủ, vẫn tính là thỏa đáng, nhưng cũng biểu lộ thái độ của gia chủ không phản đối cũng không ủng hộ, cứ để tùy ý.

Từ đó trở đi, Tô Trầm cảm nhận được một loại bài xích khác thường.

Hai tháng rưỡi, rất nhiều chuyện cứ thế lặng lẽ thay đổi.

Nhưng không phải tất cả đều là chuyện xấu.

Cũng có chuyện tốt.

Đôi mắt Tô Trầm đã càng ngày càng khá lên.

Khác với lúc trước chỉ cảm thấy ánh sáng, giờ cậu đã mơ hồ thấy được vài thứ. Mặc dù vẫn khó lòng phân biệt nhưng dấu sao cũng không phải là không nhìn thấy gì như lúc trước.

Chuyện này khiến Tô Trầm cực kỳ mong đợi đối với tương lai, ngay thái độ hiện tại của gia tộc đối với cậu cũng chẳng buồn để ý.

Đang lúc phẩm trà, Kiếm Tâm đi tới nói: “Thiếu gia, tứ di thái có lời mời.”

“Tứ di nương muốn gặp ta?” Tô Trầm ngạc nhiên.

Vị cô nương Nhan Vô Song xuất thân Xuân Nguyệt Lâu này sau khi vào Tô phủ chỉ ở trong nhà, thấy mặt hai lần trong tế điển gia tộc, sau đó Tô Trầm chưa từng tiếp xúc với vị tứ di nương này. Có điều những lời nói ngấm về cô ta mà Tô Trầm nghe được đều không tốt.

Nghe nói nữ nhân này tính cách tương đối khôn khéo lanh lợi, vào phủ chưa được bao lâu đã nắm được sinh ý ở ngõ Ngọc Đái.

Ngõ Ngọc Đái là lối đi phồn hoa nhất ở phía bắc thành, Tô gia có cửa hiệu ngay mặt đường nơi này, giao cho Tô Thành An quản lý. Mà bây giờ, việc tại những cửa hiệu này chính do Nhan Vô Song xử lý. Nghe nói vì chuyện này Đường Hồng Nhị đã từng cãi vã ầm ĩ với Tô Thành An, cuối cùng vẫn không kết quả. Điem chết người nhất là dưới sự quản lý của Nhan Vô Song, cửa hiệu ngoài mặt đường này vẫn rất phồn thịnh, không tạo thành chuyện xấu gì, lại còn làm được vài vụ buôn bán lớn, muốn nói xấu cũng không được.

Người ta dung mạo xinh đẹp, biết buôn bán, còn có thể nịnh người dỡ người, cuối cùng còn sinh con trai, khó trách vị tứ di nương này được sủng ái như vậy.

Có điều phong cách làm việc của tứ di thái cũng không được người ta ưa thích, nghe nói cách đây không lâu đã sa thải chương quầy Thụy Ngọc Phụng cùng ba ông bạn già, lý do là không cung kính với cô nàng. Đây là lão nhân đã làm việc cho Tô gia hai mươi năm, nói đuổi là đuổi!

Hiện giờ tứ di thái đột nhiên mời mình, ngay cả Tô Trầm trong chốc lát cũng không nghĩ ra vì sao.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Biết rồi, ta sẽ tới.”

Chỉnh đốn lại bản thân một chút, thay bộ quần áo mới, Tô Trầm để Kiếm Tâm dẫn đường, đi thẳng tới Lan Phương Hiên của tứ di thái.

Nhan Vô Song lúc này đang an vị trong Lan Phương Hiên, tay cầm chén, trước người còn một cặp nam nữ đang quỳ, người run lấy bầy.

Nhan Vô Song có gương mặt trái xoan, đôi lông mày dài nhỏ lá liễu, dáng vẻ xinh đẹp, chẳng qua trong mắt mang theo chút sát khí.

Lúc Tô Trầm tiến vào, vừa hay nghe được Nhan Vô Song dùng nắp chén gạt trà vụn, ung dung nói: “Theo lý mà nói, các người tình đầu ý hợp, ta cũng chẳng cần ngăn cản. Nhưng nếu cứ dung túng các người như vậy, trong phủ này còn quy củ hay không? Mọi người từ trên xuống dưới sẽ nghĩ ra sao, ta nên quản thúc ra sao đây? Người nói đúng ko, tứ thiếu gia!”

Thấy Tô Trầm đến, Nhan Vô Song thuận miệng nói thêm câu cuối.

Tô Trầm cúi đầu nói: “Di nương xử lý người hầu, Tô Trầm không có quyền can thiệp.”

Nhan Vô Song lại nói: “Không sao, cứ nói một hai câu cũng được. Nếu ta nghe có lý không chừng sẽ theo ý người.”

Suy nghĩ một chút, Tô Trầm trả lời: “Trong gia tộc tuy nhiều quy củ nhưng chuyện tư thông như lần này thật ra trước nay không có văn bản quy định rõ ràng. Chủ yếu là vì việc này liên quan quá nhiều, không dễ xử trí. Nếu biết mà không quản, khó tránh khỏi đám người phóng túng, đến lúc đó trong phủ mù mịt chương khí. Nhưng nếu kiểm soát quá chặt chẽ lại thành ra chia rẽ cặp đôi, ngại sẽ thành gây đánh uyên ương. Cho nên theo ta thấy, cách làm đơn giản nhất chính là chỉ đề ý phần trong phủ, mặc kệ phần không trong phủ.”

“Chỉ đề ý phần trong phủ, mặc kệ phần không trong phủ?” Nhan Vô Song lặp lại một lần rồi hỏi: “Vậy thế nào là phần trong phủ, thế nào là phần không trong phủ?”

“Đương nhiên chức trách là phần trong phủ, tư tình không phải.” Tô Trầm trả lời: “Theo ta thấy, nếu bọn họ giữ tình cảm với nhau vậy không cần chia rẽ, chẳng bằng để một người rời phủ. Như vậy sẽ không có chuyện người làm trong phủ cầu kết tư tình với nhau, vừa cho người sau một lời cảnh cáo, vừa

không đến mức chia rẽ nhân duyên đôi lứa, mọi sự tình đều được giải quyết.”

Hai người đang quỹ cùng cảm kích nhìn Tô Trầm, nếu thật sự xử lý như vậy quả thật là kết quả tốt nhất.

Nhan Vô Song sừng sốt một hồi, cặp mày liễu lại dần ngưng tụ chút sát khí: “Nói cũng có lý nhưng trách phạt lại quá nhẹ, vẫn có hiềm nghi dung túng. Chỉ sợ đến lúc đó có kẻ bất chước, lại có người nói ta trị nhà không nghiêm. Ta thấy nên đánh mỗi người bốn mươi gậy rồi đuổi cả hai đi.”

Tô Trầm kinh hãi: “Di nương, trách phạt như vậy quá nặng.”

Hai người đều bị tuổi, trong thời gian ngắn không tìm được việc làm, coi như hoàn toàn không có thu nhập, hổng hỏ mỗi người còn phải chịu bốn mươi gậy, đoán chừng qua nửa tháng cũng chẳng thể xuống giường, vậy càng thêm gian nan.

Nhan Vô Song nhìn thoáng qua Tô Trầm, đột nhiên cười nói: “Tứ thiếu gia đã tự mình mở miệng, cũng được, ta nể mặt ngươi, chỉ phạt hai mươi gậy. Đem Tri Lễ, Nhạn Nguyệt ra ngoài, đánh!”

Tô Trầm biết những lời vừa rồi vừa cho Tô Trầm thể diện, vừa thể hiện uy phong của cô ta, quả thật có chút thủ đoạn, chẳng qua Tô Trầm càng thêm chán ghét cô ta.

Trong phòng

Nhan Vô Song xử lý xong hai hạ nhân, đầu tiên ung dung nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Nghe danh tứ thiếu gia đã lâu, là rồng phượng chốn người, thiếu niên tuấn kiệt, hôm nay ta muốn gặp xem. Quả thật là thiếu niên tuấn tú, chỉ tiếc thủ đoạn hành ử vẫn hơi mềm yếu, đối xử với người dưới không đủ uy nghiêm. Cái này cũng khó trách, tứ thiếu gia đi theo đạo long hổ, chủ yếu lớn mạnh bản thân, sao để ý tới thuật ngự nhân còn con này.”

Tô Trầm bình tĩnh trả lời: “Di nương quá khen, Tô Trầm chẳng qua là người mù, làm gì có đạo long hổ nào mà đi. Chẳng qua Tô Trầm không muốn từ bỏ mà thôi.”

“Hay cho một lời không muốn từ bỏ.” Nhan Vô Song vỗ tay cười nói, chẳng qua gương mặt chẳng chút ý cười, cô ta nói tiếp: “Vậy xem ra, nếu ta muốn tứ thiếu gia buông bỏ thứ gì, sợ rằng cũng không được rồi.”

Tô Trầm nhún mày: “Chẳng hay di nương muốn gì từ chỗ ta?”

Nhan Vô Song thần nhiên đáp: “Lời này phải nói cho rõ, không phải ta muốn lấy gì từ ngươi, ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho sản nghiệp của Tô gia. Phải biết giờ trong đại phòng, thái thái ốm bệnh nhẹ, hai mắt ngươi lại không được tốt. Tuy hai tháng trước tứ thiếu gia đại triển thần uy trên võ đài, đánh bại nhị thiếu gia, thế nhưng như vậy có thể khiến tứ thiếu gia tai thính mắt tinh, đọc được sổ sách ghi chép không? Có thể khiến tứ thiếu gia nhìn thấu lòng người, phân biệt trung gian không? Có thể khiến tứ thiếu gia quản lý sản nghiệp, ứng đối không sai sót không? Có một số việc vẫn cần người mắt sáng tới làm.”

Tô Trầm ngẩn ngơ, rốt cuộc tỉnh ngộ: “Hóa ra tứ di nương để ý tới vài sản nghiệp của mẹ ta.”

Nhan Vô Song chỉnh lại: “Đều là của Tô gia, chẳng qua do thái thái quản lý mà thôi. Nhưng giờ bản thân thái thái thân thể không tốt, tứ thiếu gia lại lập chí đi con đường của kẻ mạnh, cần gì nắm chắc chỗ sản nghiệp đó không buông? Vậy chẳng bằng buông tay để người ti tiện là ta bỏ công bỏ sức làm công thay mọi người, mẹ con hai người ngồi sau hưởng lợi, nhận hoa hồng, như vậy chẳng tiêu dao khoái hoạt hay sao?”

Tô Trầm hỏi: “Chuyện này sao tứ di nương không nói với gặp mẹ ta.”

“Đã nói, nhưng thái thái tính tình bướng bỉnh, không nghe lời khuyên. Có điều ngươi luôn là sự kiêu ngạo của bà ấy, nếu ngươi đồng ý buông tay, chắc thái thái cũng sẽ tôn trọng ý kiến của ngươi.”

Tô Trầm đã hiểu, hóa ra Nhan Vô Song đã tới nói với Đường Hồng Nhị, nhưng chắc chắn đã bị Đường Hồng Nhị bác bỏ, kết cục lại tìm sang mình.

Quả thật, nếu Tô Trầm thuận theo nói tốt cho người ta, Đường Hồng Nhị không khéo sẽ đáp ứng.

Có một việc Nhan Vô Song nói không sai, thân thể Đường Hồng Nhị giờ quả thật không thích hợp xử lý sản nghiệp, Tô Trầm cũng không hợp tiếp nhận, nên sớm giao ra mới đúng.

Có điều giao ra là một việc, giao cho ai lại là việc khác.

Nhan Vô Song hân là tứ di thái, lại được ân sủng, Đường Hồng Nhị dù sao cũng ngựa mất, giao cho ai cũng sẽ không giao cho cô ta.

Không ngờ cô ả này lòng dạ càng tàn nhẫn, đối phương đã không cho thì tự mình đến đoạt, lại gọi hân tới nói chuyện này.

Thật sự tưởng mình dễ bắt nạt à?

Đôi mắt Tô Trầm hơi híp lại.

Nhan Vô Song còn tự tại gạt trà vụn, tỏ rõ tư thái nói: “Sau khi tứ thiếu gia đánh bại nhị thiếu gia, tuy đạt được mong muốn nhưng cũng đắc tội nhị lão gia, thậm chí còn đắc tội những người ủng hộ hân. Trong thời gian này, chắc tứ thiếu gia cũng hơi tịch mịch phải không?

“Di nương muốn nói cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn nói, con người mà, rốt cuộc cũng phải có vài người làm bạn. Nếu không kẻ địch quá nhiều, chẳng biết lúc nào sẽ bị cung tên trong góc tối bắn lên.”

“Ý di nương là, để nhiều thêm vài người bạn, nên cái của ta, người ta cần thì cứ lấy? Ta lại cảm thấy, bạn bè như vậy, chẳng bằng không có.”

Nhan Vô Song biến sắc.

Giọng nói của ả đột nhiên trầm xuống: “Người biết người đang nói gì không?”

Tô Trầm mỉm cười: “Ta đang nói, nhị thúc mất ba năm còn không khiến ta cúi đầu, đó là nhị lão gia đích truyền chính thống của chi chủ Tô Phủ ta. Hắn còn không làm được, một kẻ từng làm kỹ nữ Xuân Nguyệt Lâu có gì mà đòi làm được, suy nghĩ cũng quá kỳ lạ rồi?”

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngọc Chân các

Chương 15: Ngọc Chân các

Dịch bởi Athox

“Ba!”

Tô Thành An vỗ bàn đứng dậy.

Tức sùi bọt mép.

“Nó nói vậy thật à?”

Nhan Vô Song khóc lóc nước mắt như mưa; “Lão gia, thật sự như vậy đấy. Lão gia, chàng cũng biết Nhan Vô Song thiếp số khổ, không nói theo lão gia nhập phủ chưa được hưởng phúc mấy ngày, ngược lại ngày đêm bận rộn vì sản nghiệp Tô gia, ngay chút thời gian yên tĩnh cũng không có. Không ngờ một lòng làm việc như vậy ngược lại bị nhục mạ như thế. thiếu gia nói với thiếp như vậy, thiếp sống ở đây còn ý nghĩa gì nữa...”

“Được rồi, được rồi. Đừng động chút lại tìm cái chết.” Tô Thành An khoát tay, sắc mặt lại đã tái nhợt.

Xuất thân Nhan Vô Song không tốt, đây là việc mọi người đều biết, có điều đã thu vào thành tứ di thái, vậy chuyện quá khứ đều bỏ qua, không cho phép ai trong nhà nói ra nói vào.

Không ngờ vết sẹo này lại bị Tô Trầm bóc ra, trong lòng Tô Thành An sao không giận cho được.

Không phải hắn không biết việc việc Nhan Vô Song có ý đồ với sản nghiệp của mẹ con Đường Hồng Nhị, thế nhưng lúc này lại tự động bỏ qua, không buồn để ý tới.

Người vốn là như vậy, sau khi đã có thiên kiến sẽ xem nhẹ tất cả những thứ bất lợi với mình.

Cho nên giờ khắc này trong lòng Tô Thành An, Tô Trầm là đứa con bất tài.

Hai đứa con trai ra đời, được yêu quý, tình cảm đối với Tô Trầm nhạt dần, mà theo từng lần Tô Trầm kháng lệnh, tình cảnh cha con đã xuất hiện thêm

hiều vết rạn, dần dần tới mức khóc lòng tu bổ.

Giờ lại xảy ra chuyện như vậy, trong mắt Tô Thành An, Tô Trầm đã sắp tới mức tội ác tày trời.

Lúc này tâm tư Tô Thành An xoay chuyển, nghĩ một hồi rồi nói: “Nhãi ranh bắt tài cần phải bị trừng trị. Nhưng những sản nghiệp dưới tay Hồng Nhị đại đa số đều do cô ta mang từ nhà mẹ đẻ tới, mặc dù trên danh nghĩa thuộc về Tô gia, nhưng Hồng Nhị không gặt đầu, ta cũng không tiện động vào. Chuyện này còn phải cân nhắc lại.”

“Có gì mà cân nhắc?” Nhan Vô Song thờ hồng học nói: “Đồ cưới thì đã sao? Vào cửa Tô gia thì là sản nghiệp của Tô gia. Á Đường Hồng Nhị cứ nắm chặt không buông như vậy, khiến người khác không động vào được đâu phải cách lo việc nhà.”

“Vậy nàng nói xem nên làm sao giờ? Đường gia mặc dù không bằng Tô gia nhưng vẫn có chút thế lực, ta cũng không thể cướp đoạt như vậy được?”

Nhan Vô Song suy nghĩ rồi nói: “Tô Trầm nó chẳng phải không muốn từ bỏ ừ? Vậy dứt khoát để nó tự đi mà quản lý sản nghiệp. Thiếp không tin một thằng mù như nó quản lý nổi.”

Tô Thành An trầm tư trong chốc lát, hai mắt dần sáng bừng lên: “Đây cũng là một cách. Chỉ cần nó có sai lầm gì, mình có thể nhân cơ hội bãi miễn chức vị của nó, thu hồi quyền quản lý. Có điều để nó phụ trách cái gì thì tốt đây?”

Nhan Vô Song hung ác lên tiếng: “Nếu nó là thằng mù, vậy cho đi quản lý sản nghiệp nào cần có nhãn lực vò.”

“Ngọc Chân các!”

Ngọc Chân các nằm trên đường Thiên Hồi, là một tiệm đồ cổ.

Nguyên Hoang đại lục là một thế giới phát triển tương đối thành thực, từng có rất nhiều văn minh huy hoàng xuất hiện và biến mất tại đây, hơn nữa cũng để lại thế giới này một lượng bảo tàng cổ đại phong phú tới kinh người.

Thời kỳ văn minh Nguyên Hoang huy hoàng nhất, một số quốc gia phát triển còn phát đạt cường đại hơn xa so với xã hội nhân tộc hiện tại. Mặc dù do đủ loại nguyên nhân, cuối cùng bọn họ đều bị chôn vùi trong bụi bặm lịch sử, nhưng vẫn có một số khoa học kỹ thuật xuất sắc, một số truyền thừa và bảo vật cũng nương theo văn minh đó biến mất mà được chôn vùi dưới lòng đất Nguyên Hoang đại lục.

Nguyên nhân chính là vì vậy, trong thế giới này, khảo cổ không chỉ mang ý nghĩa lịch sử mà còn ý nghĩa thực tế cũng cực kỳ quan trọng.

Long Tang từng có ột gia tộc, cũng vì vô tình đào được một phần mộ thời thượng cổ, nhận được một loại công nghệ đã luyện kim loại, từ đó giàu lên.

Điều này khiến nghề nghiệp liên quan tới cổ vật cực kỳ hưng thịnh trong thế giới này.

Nương theo những nghề nghiệp giám định phát triển bùng bùng, nghề làm giả cũng thuận theo thời thế sinh ra.

Việc này khiến yêu cầu đối với người giám định tại tiệm đồ cổ cao hơn.

Đại chương quỹ hiện tại của Ngọc Chân các tên là Đường Chân, là lão nhân theo Đường Hồng Nhị tới Tô gia từ năm xưa, làm việc tại vị trí đại trưởng quỹ Ngọc Chân các này đã hai mươi năm, là người lão luyện kinh nghiệm phong phú, cũng cực kỳ cẩn thận, lại tuyệt đối trung thành, mặc dù không làm được chuyện gì khiến người ta cho là bạo tay, nhưng cũng chưa tình xảy ra sai lầm.

Cho nên Ngọc Chân các là tiệm đồ cổ nổi danh tại đường Thiên Hồi thành Lâm Bắc, mặc dù kém hơn những cửa hàng lớn như Thiên Thu các, Giám Bảo lâu nhưng vẫn phát triển bình ổn mạnh mẽ, có thể xếp ở hạng trung thượng, còn là nơi quan trọng nhất trong số những sản nghiệp dưới danh nghĩa Đường Hồng Nhị.

Phòng khách tầng ba Ngọc Chân các.

Tô Trầm ngồi bên trái bàn, phía dưới là Kiếm Tâm đứng hầu, Đường Chân ngồi bên phải, phía dưới là nhị chương quỹ Trương Hoành, tam chương quỹ Lâu Dịch.

“Lần này phụ thân để ta tới, danh nghĩa là thay mẫu thân quản lý Ngọc Chân các, thâm ý thực tế lại là muốn ta học tập ba vị chương quỹ. Cho nên ba vị chương quỹ không cần lo lắng vì chuyện ta đến, bình thường làm thế nào giờ cứ làm như vậy là được.” Ngồi tại vị trí chức vị của mình, Tô Trầm chậm rãi nói.

Ba vị chương quỹ đồng thanh nói: “Tuân lệnh công tử.”

“Xin chào ba vị chương quỹ.” Tô Trầm không mất cung kính đáp lễ: “Ba vị chương quỹ đều có việc trong người, ta thấy không bằng vậy đi. Nhị chương quỹ cùng tam chương quỹ đi xử lý mọi việc trong quầy trước đi, đại chương quỹ ở lại giảng giải cho ta một chút về đạo kinh doanh đồ cổ này. Ta mới đến, là người mới, đang cần học tập.”

“Như vậy cũng tốt.” Nghe nói vậy, Trương Hoành Lâu Dịch cùng cáo từ Tô Trầm, tự đi xử lý công việc của mình.

Tô Trầm lại đuổi Kiếm Tâm đi, trong phòng nhỏ chỉ còn lại hai người Tô Trầm cùng Đường Chân, lúc này mới đứng dậy cúi đầu với Đường Chân: “Chường quý cứu ta.”

“Thiếu gia, đây là ý gì?” Hành động này khiến Đường Chân giật nảy mình, nhanh chóng đỡ lấy Tô Trầm: “Thiếu gia làm đại lễ như vậy, ta chịu không nổi.”

Tô Trầm lúc này mới trả lời: “Không dối gạt đại chường quý, lần này ta tới vốn không phải là phụ thân điều tới mà là bị ép tới.”

“Quả nhiên là thế.” Đường Chân thở dài.

Thật ra một người mù như Tô Trầm được phái tới tiệm bán đồ cổ, trong lòng Đường Chân đã lờ mờ cảm giác được. Mặc dù hẳn không ở Tô gia nhưng cũng nghe được một số việc xảy ra ở Tô gia. Vị tử thiếu gia này mặc dù đã mù nhưng mấy năm nay vẫn luôn là nhân vật phong vân trong Tô phủ.

Luận ưu tú, cậu không hề kém cạnh ai, đáng tiếc cũng chính vì vậy ngược lại bị người khác đồ kỵ.

Tô Trầm thuật lại đại khái chuyện Nhan Vô Song mưu tính sản nghiệp của mẫu thân mình.

Nghe Tô Trầm mắng Nhan Vô Song từng làm kỹ nữ ở Xuân Nguyệt Lâu, Đường Chân bị dọa tới mức lông mày nhíu chặt, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tô Thành An ép hẳn tới đây. Nói năng lỗ mãng, phạm thượng, bất kính với trưởng bối, hạ nhục di nương, đây không phải sai lầm nhỏ!

“Lần này mẫu thân nói với ta, bảo ta nhất định phải nghe lời đại chường quý. Đại chường quý làm việc cho Đường gia hai mươi năm, trải bao khó khăn, cực kỳ cẩn thận, là người có thể tin tưởng tuyệt đối, cho nên ta mong đại chường quý giúp đỡ.”

“Ai da, lão phu không có năng lực gì khác, chỉ có thể phân biệt vài thứ như đồ ngọc, đồ cổ, châu báu. Những chuyện này dù thiếu gia không đề cập tới, không lay ta, thậm chí thiếu gia không ở đây ta cũng sẽ làm việc tận tâm, còn có thể giúp thiếu gia điều gì?”

“Có thể dạy ta.” Tô Trầm trả lời.

Đường Chân thất thần: “Thiếu gia nói gì cơ? Thiếu gia muốn học tập giám định bảo vật?”

“Đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thân Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đồ Cổ

Chương 16: Đồ cổ

Dịch bởi Athox

Một người mù lại muốn học giám định bảo vật

Chuyện này có nghe thế nào cũng thấy khôi hài.

Nhưng sắc mặt Tô Trầm lại cực kỳ nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng Tô Trầm, Đường Chân hít một hơi dài, dùng tốc độ chậm rãi tính toán câu chữ:

“Thiếu gia muốn học giám định bảo vật, có chí tiến thủ, đây đương nhiên là chuyện tốt. Có điều nghề giám định bảo vật này đủ các chủng loại, bao la vạn tượng, vô cùng phức tạp. Cho dù những kẻ già đời làm trong nghề nhiều năm cũng thường có lúc nhìn nhầm...”

Hai chữ nhìn nhầm này hẳn nói với giọng trầm thấp nghiêm trọng.

Tô Trầm nghe xong bèn nói: “Đại chường quý muốn nói những người tinh tường còn nhìn nhầm, huống hồ người mù ta đây ngay cả tư cách nhìn nhầm cũng không có, nói gì tới giám định? Chẳng qua là lo cho cảm thụ của ta, không thể nói quá rõ phải không?”

Đường Chân ngượng ngùng cười cười, có điều vẫn trả lời: “Thiếu gia xin thứ lỗi cho phép lão hủ vô lễ nói thẳng... đúng vậy.”

Tô Trầm cười nói: “Đại chường quý chịu nói thẳng với ta cũng là chuyện tốt. ta biết ánh mắt ta không tốt, muốn học giám định bảo vật sẽ muôn vàn khó khăn. Có điều ta vẫn luôn tin rằng một ngày nào đó đôi mắt ta sẽ khôi phục. Học tập bây giờ chính là xây dựng căn cơ cho tương lai. Lại nói, cho dù ta không thể khôi phục, học không tốt cũng có sao đâu, cũng lắm ta không chủ trì bất cứ vụ mua bán đồ cổ nào là được. Ta tới đây chỉ để học tập, chắc

chấn sẽ không trở ngại tới công việc của đại chương quỹ đâu.”

Nghe vậy Đường Chân rút cuộc thở phào nhẹ nhõm: “Đã nói vậy đương nhiên không vấn đề.”

“Đã thế, tất cả đều nhờ đại chương quỹ rồi. Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?”

Đường Chân thật không ngờ Tô Trầm lại muốn học thật, giờ phải giảng theo, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng bằng bắt đầu từ Ngọc Chân các trước. Đã tới cửa hàng nhà mình, cũng phải hiểu tình huống trong cửa hàng trước đã.”

“Được!”

“Ngọc Chân các trước mất chủ yếu kinh doanh một số đồ cổ lưu truyền từ thời Quang Huy Thần Triều, thi thoảng cũng tiếp nhận một số đồ cổ thời kỳ thượng cổ. Có điều loại đồ cổ này cần nhân lực càng cao, trừ phi có chứng cứ xác thực bằng không sẽ không tiếp nhận. Thiếu gia mời theo ta, ta dẫn thiếu gia xem qua bảo bối trấn các của chúng ta. Tuy thiếu gia không nhìn được nhưng có thể nghe, có thể ngửi, có thể sờ. Ta giảng cho thiếu gia một chút kiến thức về phương diện này...”

Đường Chân vừa nói vừa đặt một viên cổ ngọc vào tay Tô Trầm.

Viên cổ ngọc tỏa ra hơi ấm, nắm trong tay khiến Tô Trầm cảm thấy một khí tức quang minh đường hoàng quanh quẩn nơi tay.

“Đây là Giải Ngu Vãn Tam Sắc Ngọc, có ba màu xanh đỏ vàng, bắt nguồn từ thời Bình Đế của Quang Huy Thần Triều, là vật tùy thân của Cửu Châu Phán Quan Vương Thế, mặt sau khối ngọc này còn khắc tên hân. Thiếu gia có thể sờ thử, Vương Thế năm xưa được Bình Đế coi trọng, chương quản hình danh cửu châu, không biết mình oan cho bao nhiêu người, coi như một người sáng suốt hiếm có trong thời đại hắc ám đó. Khối Tam Sắc Ngọc này theo hân đã nhiều năm, nhiễm chính khí ngay thẳng của hân, bởi vậy đeo trên người có công dụng trừ tà tránh ác.”

Đồ cổ của Nguyên Hoang có nhiều hiệu dụng kỳ lạ.

Giải Ngu Vãn Tam Sắc Ngọc có thể xưng là bảo vật trấn các, đương nhiên cũng có vài hiệu quả đặc biệt.

Tuy tuy hiệu quả trừ tà của khối ngọc này chỉ có thể áp chế khí tức âm sát bình thường, nhưng cũng là đồ tốt với người bình thường.

Sau khi giới thiệu xong khối cổ ngọc này, Đường Chân lại dẫn Tô Trầm tới trước một quầy.

“Nơi này có đặt một quyển sách Áo tộc. Áo tộc là chủng tộc cường đại tồn tại trên thế gian năm vạn năm trước, có rất nhiều phát minh năng lực không ngờ nổi. Rất nhiều phát minh sáng tạo đều đến từ thời kỳ đó, nhưng cũng bị chôn vùi vào thời kỳ đó. Ngọc Chân Các bỏ rất nhiều công sức mới có quyển sách vận dụng ảo thuật Luận Hình Thái Cấu Tạo Nguyên Tử này, tuy không có hiệu quả gì đặc biệt nhưng là vật cổ xưa nhất trong Ngọc Chân các. Thứ này niên đại xa xưa, bảo tồn không dễ, ta sẽ không đưa thiếu gia sờ thử.”

Tô Trầm hiểu kỳ nói: “Chương quỹ, sao ngươi biết tên sách? Đáng lẽ văn tự của Áo tộc phải khác với Nhân tộc chúng ta chứ?”

Được vuốt râu mép cười đắc ý: “Đương nhiên là vì lão phu ta biết văn tự Áo tộc rồi. Phải biết thưởng thức văn hóa của di vật không phải chuyện dễ dàng gì, một đại gia giám định ưu tú nhất định phải là người bác học tinh thông cổ kim, hiểu thấu lịch sử, biết văn tự cổ, đây chính là cơ sở phân biệt đồ cổ.”

“Hóa ra là vậy.” Đôi mắt Tô Trầm như sáng lên, khom người về phía Đường Chân: “Xin đại chương quỹ dạy ta.”

“Ồi chao, không được, không được, thiếu gia đừng làm lễ nặng như vậy.” Đường Chân nhanh chóng nâng cậu dậy: “Thiếu gia muốn học thì ta dạy là được. Vừa hay thiếu gia không nhìn được, không phải học tri thức từ cấp độ này. Ta biết lịch sử địa lý, văn hóa văn tự, thay đổi phát triển của vài chục trí tộc trên Nguyên Hoang đại lục, chỉ cần thiếu gia muốn học, lão hủ ta nguyện dốc túi truyền thụ.”

Đây là một thời đại trọng võ khinh văn, uy hiếp của thú tộc Nguyên Hoang khiến tất cả các trí tộc đều sống trong hoàn cảnh gian nan, không thể không dốc hết sức phát triển võ lực hồng chống cự thú triều vô cùng vô tận từ vùng đất hoang kia. Cũng do đó tác dụng của văn hóa bị hạ thấp tới đáy, thay vào đó là tinh thần thượng võ cùng truyền thừa tu hành nguyên vẹn mà lại nghiêm ngặt.

So sánh ra, địa vị của hệ thống truyền thừa tri thức lại bị hạ thấp. Người nắm giữ tri thức không phải thượng tầng trong xã hội loài người mà chỉ đứng trung tầng trong hệ thống kim tự tháp này. Bọn họ cùng những người có nghề nghiệp đặc biệt như thợ thủ công, y sư tạo thành bộ phận trung kiên trong xã hội, cũng truyền thừa đời đời.

Người không có cả hai, sẽ luân lạc thành tầng chót xã hội.

Trong môi trường này, Tô Trầm muốn học tri thức, Đường Chân thật ra là cầu còn không được. Hân không cảm thấy hiểu biết của mình có gì quý báu, ngược lại chỉ vui mừng vì truyền thụ được sở học của mình. Vạn nhất sau này Tô Trầm có thành tựu, thân là người dạy bảo, Đường Chân nhất định cũng theo nước lên mà thuyền lên. Đương nhiên, xét theo tình cảnh trước mắt của Tô Trầm, Đường Chân thật sự không trông cậy vào chuyện này. Hân hiện giờ chẳng qua chỉ đơn giản là ưa thích Tô Trầm, ưa thích người trẻ tuổi thông minh hiểu học có chí tiến thủ này. Đồng thời cũng ôm tâm trạng là người làm trung thành, phải làm việc cho chủ nhà mà thôi.

Thế là những ngày tiếp đó, Tô Trầm bắt đầu theo Đường Chân học tập lịch sử cùng văn tự các tộc trên Nguyên Hoang đại lục.

Đường Chân rất mừng rỡ phát hiện, tuy không nhìn được nhưng ngộ tính Tô Trầm cao tới kinh người, rất nhiều thứ chỉ cần giảng một lần là cậu đã hiểu, thậm chí có thể suy một ra ba.

Mặc dù bị mù khiến cậu rất bất tiện, nhưng suy nghĩ linh hoạt nhanh nhẹn cùng khả năng ghi nhớ cực tốt khiến cậu càng thêm chuyên chú.

Những thứ phải học bằng cách ghi nhớ, Tô Trầm gần như chỉ đọc một lần đã nhớ.

Chỉ mất ba tháng, Tô Trầm đã học thuộc lòng hoàn toàn tiến trình lịch sử chủ yếu tại Nguyên Hoang đại lục, có hiểu biết về vài chục trí tộc, bao gồm cả nhân tộc, còn nắm giữ một phần văn tự của Áo tộc và Bạo tộc cùng cách dùng cơ bản của nó. Tiến độ nhanh chóng khiến cho Đường Chân khen không dứt lời, nói Tô Trầm học trăm ngày bằng người khác học ba năm.

Mà từ chỗ Đường Chân, Tô Trầm rốt cuộc cũng thật sự lý giải được đoạn lịch sử Nguyên Hoang chưa từng ghi trên sách sử của Nhân tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lịch sử

Chương 17: Lịch sử

Dịch bởi Athox

Thuở thiên địa sơ khai, thế giới vốn chỉ có hoang vu.

Mãi tới một ngày, chính giữa nơi hoang vu đó sinh ra một vụ nổ, năng lượng kinh người phun ra từ vụ nổ.

Loại năng lượng này ảnh hưởng tới cấu tạo thế giới, thay trời đổi đất, hơn nữa còn sáng tạo ra vô số sinh mệnh.

Những sinh mệnh đầu tiên nhận được nhiều nguyên năng nhất, bọn chúng thân thể lớn như núi, vô cùng cường đại, mỗi kẻ đều có lực lượng khổng lồ.

Những sinh mạng đó được gọi là Nguyên tổ.

Sau Nguyên tổ không ngừng có thú hoang mới sinh ra, bọn chúng vẫn rất cường đại nhưng không sánh nổi những Nguyên Tổ sinh ra khi thiên địa mới bắt đầu tạo hóa.

Bọn chúng được gọi là Nguyên thú.

Kế tục Nguyên tổ, Nguyên thú trở thành kẻ thống trị đại lục, trở thành chúa tể của thế giới Nguyên Hoang.

Thời gian Nguyên thú không chế đại lục kéo dài hai mươi vạn năm, người sau gọi là Nguyên Sang Kỳ.

Sau Nguyên Sang kỳ là thời đại vạn tộc hưng khởi.

Lúc này, nguyên năng trong thiên địa đã giảm bớt, Nguyên thú không cách nào thích ứng biến hóa nào, bắt đầu lần lượt chìm vào trạng thái ngủ say, giảm bớt nhu cầu đối với nguyên năng, duy trì sinh mệnh.

Nhưng đời sau của chúng vẫn phát triển rộng rãi trên đại lục.

Hình thể chúng vẫn rất khổng lồ, vẫn có thể khống chế lực lượng nguyên năng, chỉ không bằng tổ tông mà thôi.

Bọn chúng được gọi là Hồng Hoang cự thú.

Cùng lúc đó, thế giới Nguyên Hoang dưới sự ảnh hưởng của nguyên năng bắt đầu sinh ra những bộ tộc có trí tuệ, có sức sáng tạo.

Trong đó một tộc có trí tuệ gọi là Nhân tộc.

Lúc này các bộ tộc có trí tuệ vẫn rất yếu ớt, tiến trình phát triển trí tuệ chậm hơn nhiều so với lực lượng, nhưng vẫn cứng cỏi không hề đứt quãng.

Nhân tộc yếu ớt lúc đó bị đám Hồng Hoang cự thú thống trị, là đồ ăn của đám cự thú này.

Thời gian này kéo dài mười vạn năm, được gọi là Hoang Cổ kỳ.

Sau Hoang Cổ kỳ là Hồn Loạn kỳ.

Hỗn Loạn kỷ là thời đại trí tộc quật khởi.

Tất cả những sinh mệnh có thiên phú vận dụng nguyên năng được gọi chung là sinh mệnh Nguyên hệ, cũng chính là nguồn gốc của cái tên Nguyên thú.

Những chủng tộc bị Nguyên thú nô dịch không cách nào phát triển lực lượng bản thân, chỉ có thể tiến hóa theo hướng trí tuệ.

Điển hình cho tiến hóa về trí tuệ chính là sức sáng tạo.

Sinh mệnh tiến hóa về trí tuệ cũng do đó được gọi là Trí hệ, hoặc là Nô hệ, bởi đại bộ phận Trí hệ đều có xuất thân hèn mọn.

Theo trí tuệ phát triển, sinh mệnh Trí hệ dần dần không vừa lòng với vận mệnh bị nô dịch của bản thân. Bọn họ cố gắng thoát khỏi vận mệnh này. Nhưng thời gian này, so với nói bọn họ thoát khỏi vận mệnh làm thức ăn, chẳng bằng nói trời đất cho bọn họ cơ hội mới.

Theo thời gian trôi qua, nguyên năng trong thiên địa càng lúc càng ít, từ nồng đậm như nước tới như cuồng phong vũ bão, lại tới mỏng manh như gió.

Lực lượng Hồng Hoang cự thú cũng bắt đầu suy yếu.

Bọn chúng vẫn có thể thao túng lực lượng thiên địa, chỉ là không còn dễ dàng như trước, lực lượng bắt đầu suy giảm, hình thể cũng dần dần thu nhỏ.

Bọn chúng được gọi là Yêu thú.

Bọn chúng vẫn là chủ nhân của thiên địa này, nhưng không còn là tuyệt đối.

Ám Linh tộc khởi xướng phản kháng đầu tiên.

Bọn họ là kẻ nắm giữ năng lượng nguyên năng đầu tiên trong Trí tộc, bọn họ trời sinh miễn cảm với nguyên năng, coi là nửa Nguyên hệ, chỉ thiếu thể chất trực tiếp vận dụng nguyên năng. Nồng độ nguyên năng hạ xuống ngược lại tạo thành không gian cho bọn họ thao tác. Lợi dụng sự khống chế của bản thân với nguyên năng, bọn họ bắt đầu phản kích.

Quãng thời gian đó là thời kỳ huy hoàng của Ám Linh tộc, Ám Linh tộc lần lượt đánh bại đại lượng yêu thú. Hỗn Loạn kỷ năm bốn ngàn sáu trăm, bọn họ xây dựng được đế quốc của mình ở đầu nam thế giới, sử gọi là đế quốc Nguyên Linh.

Đế quốc Nguyên Linh chỉ tồn tại hơn hai nghìn năm đã tan thành mây khói.

Nguyên năng suy yếu đang tiếp tục, một số Hoang thú cũng bắt đầu theo bước tổ công, chìm vào trạng thái ngủ say.

Chủng tộc mới đang quật khởi.

Huyền tộc thể phách cùng trí tuệ đều cường đại, là. Bao tộc đầy dã tính nguyên thủ, danh là Trí tộc nhưng hành động thực tế chẳng khác dã thú là bao. Lực tộc sống trong rừng, nửa thực vật nửa động vật. Tất cả lần lượt thành lập thể lực bản thân, nhưng lại lần lượt thất bại.

Hỗn Loạn kỷ năm chín ngàn năm trăm, Huyền tộc thành lập quốc gia Thiên Huyền. Ba ngàn năm sau diệt quốc.

Hỗn Loạn kỷ năm một vạn hai ngàn, Bao tộc thành lập lãnh địa Bao Phong, năm trăm năm sau diệt quốc.

Hỗn Loạn kỷ năm một vạn năm ngàn, Lực tộc thành lập kinh đô Vĩnh Tịch, bốn ngàn năm sau diệt quốc.

Không chủng tộc nào vượt qua năm ngàn năm, toàn bộ hóa thành tro bụi lịch sử.

Tộc duy nhất tồn tại được hơn ba vạn năm trong tình thế Thú tộc tàn phá khắp nơi chính là Áo tộc, thành lập đế quốc Áo Thế.

Áo tộc có năng lực sáng tạo phi phạm, bản thân họ không quá cường đại nhưng lại có thể sáng tạo ra đủ loại khí giới lợi dụng nguyên năng, đồng thời dựa vào khí giới này đối kháng yêu thú. Trong thời đại đế quốc Áo tộc cường đại nhất, bọn họ thậm chí thống trị phân nửa thế giới Nguyên Hoang, thể lực vượt qua cả Yêu thú, thậm chí ngay Hồng Hoang cự thú cũng không thể ngăn cản bước chân họ.

Nhưng cũng rất nhanh chóng, các tộc Trí hệ thật sự hiểu rõ sự cường đại của sinh mệnh Nguyên hệ.

Đột nhiên Nguyên Thú thức tỉnh.

Con Nguyên thú này đánh tan đại quân của đế quốc Áo Thế, cho dù sau đó không lâu, con Nguyên thú đó do không cách nào thích ứng hoàn cảnh của thế giới Nguyên Hoang mà chết, nhưng cũng đã tạo thành thương tích không thể bù đắp đối với đế quốc Áo Thế.

Cùng lúc đó, những Trí tộc khác luôn bị Áo tộc chèn ép cũng nhân cơ hội này cảm vũ khí nổi dậy, hung hăng đả kích đế quốc Áo Thế từ chính bên trong.

Bọn họ phá hủy vương thành Vĩnh Hằng của Áo tộc, khiến kế hoạch cuối cùng của đế quốc Áo Thế thất bại, hơn nữa nhân cơ hội chia cắt di sản của đế quốc Áo Thế.

Những năm cuối thời thượng cổ Hỗn Loạn kỳ, đế quốc Áo Thế diệt vong. Năm tộc chia cắt di sản của Áo tộc, Nguyên thủ đạt được Thiết Bị Chiết Xuất Huyết Mạch, từ đó có thể rút lực lượng Thú tộc cho mình dùng, sáng tạo ra hệ thống võ sĩ huyết mạch, tức là tiền thân của Nguyên Khí Sĩ --- Tô Trầm đoán vậy.

“Tác Tư Y Cách Nhĩ nói, ta đã chán ghét lối suy nghĩ ngoan cố không chịu thay đổi như đá hoa cương của nô lệ Sơn tộc, ta không cần nô lệ cường tráng mà cần nô lệ thông minh có thể hiểu ta. Sau đó hán mụ Lâm Tinh Hóa về. Ba năm sau đó, khởi nghĩa Liễu Nguyên bùng phát, Lâm Tinh Hóa suất lĩnh một ngàn hai trăm nô lệ Nhân Tộc xử lý chủ nhân của mình, sau đó đào vong tới vùng núi phụ cận. Sau ba mươi ngày, Lâm Tinh Hóa cùng đội quân nô lệ của hán diệt vong... Ai mà ngờ được đây mới là chân tướng lần khởi nghĩa đầu tiên của Nguyên thủ. Chỉ một lần phản kháng chủ nô Áo tộc đã được gọi là mở màn cho chiến tranh phản kháng của Nhân tộc, trận chiến Liễu Nguyên.”

Trên căn lầu nhỏ Ngọc Chân các, Tô Trầm đọc xong đoạn này, giọng điệu trầm trọng tổng kết lại.

“Lịch sử chân thực luôn khiến người ta thất vọng phải không?” Đường Chân cười ha hả trả lời: “Theo như lịch sử ta tìm hiểu được, rõ ràng không tốt đẹp như sách sử.”

“Như vậy Lâm Tinh Hóa rút cuộc có hô câu ‘Nhân tộc vĩnh viễn không làm nô’ kia không?” Tô Trầm hỏi.

“Ai biết được.” Đường Chân lắc đầu.

Lịch sử mà hán tìm hiểu được cũng có hạn chế của nó. Một số chân tướng đã theo dòng năm tháng trôi qua, vĩnh viễn bị chôn giấu trong dòng chảy lịch sử.

Thật cùng giả lúc này đã chẳng còn ý nghĩa, bất kể Lâm Tinh Hóa có hô câu nói kia không, hán cũng đã trở thành biểu tượng và tấm gương phản chiếu cho Nhân tộc thời đại này. Loại hán khôi bệ cũng chẳng ích lợi gì với Nhân tộc, biết được chân tướng chẳng qua chỉ để mình càng bình tĩnh đối mặt với hiện thực, cũng biết cách suy nghĩ thấu đáo hơn.

Về phần những suy nghĩ như ‘lập lại trật tự’, ‘chân tướng lịch sử’ vân vân thì quên hẵn đi. Cho dù chỉ mười lăm tuổi, Tô Trầm cũng biết ý tưởng đó quá vô lý, không thực tế.

“Hôm nay dạy lịch sử đến đây thôi, thiếu gia nghỉ ngơi chút đi rồi ta dạy Áo ngữ. Đáng tiếc nếu thuật Thông Hiểu Ngôn Ngữ của Áo tộc được truyền lại thì tốt. Nghe nói chỉ cần nắm giữ pháp thuật đó có thể tự học tất cả ngôn ngữ, thiếu gia cũng không cần khổ cực như vậy.”

Tô Trầm trả lời: “Theo chương quỹ học tập, tiểu tử chỉ thấy thích thú, không thấy vất vả.”

Đường Chân cực kỳ vui mừng, cười ha hả đi ra.

Thấy Đường Chân ra ngoài, lúc này Tô Trầm mới cúi đầu nhìn quyển sách trên tay mình.

Chữ viết trong sách nhập nhòa mờ hồ, vẫn không thấy rõ được, nhưng ít ra đã phân biệt được một vài chữ.

Đúng vậy, ánh mắt cậu lại khôi phục đôi chút.

Thế giới trong mắt cậu giờ đã có hình dáng khác.

Nó thoát nhìn như một bức tranh sơn thủy nhiều màu, tất cả mọi thứ đều bị nhuộm đẫm, phóng đại, mờ hồ, toàn thế giới đều do thế mà trở nên thô kệch nhưng rất đặc sắc.

Có thể nhận ra một chút sắc thái, thế giới trong mắt cậu cũng lại trở nên lộng lẫy phong phú.

Hiện giờ cậu như một người bị cận thị quá nặng, không thấy rõ được, nhưng đã không phải không nhìn thấy gì như trước nữa.

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm mưu (1)

Chương 18: m mưu (1)

Dịch bởi Athox

“Bốn tháng rồi, đã lâu như vậy rồi các ngươi vẫn không có cách nào đối phó nó à?”

Nhan Vô Song phẫn nộ vỗ lan can hỏi.

Trước người cô ả là một quản gia đang quỳ, run run nơm nớp nói: “Tô Trầm sau khi tiến vào Ngọc Chân các, mỗi ngày đều theo Đường đại chương quỹ học tập văn tự cổ vật lịch sử các tộc. Bất luận mưa gió đều đến đúng giờ, chưa từng đi muộn đến trễ, càng không can thiệp tới mọi chuyện, tất cả đều giao cho Đường chương quỹ, chúng tôi cũng chẳng có cách nào.”

“Các ngươi chưa thử những cách khác à?”

“Đều thử rồi, có điều chắc bọn chúng cũng biết chuyện Tô Trầm tới Ngọc Chân các do chúng ta thúc đẩy sau lưng, cho nên mấy tháng gần đây làm việc rất cẩn thận, việc mua bán, kho bãi đều tăng cường nhân thủ giám sát, các hạng mục đều xử lý rõ ràng, không tìm được sai lầm nào. Thậm chí tình nguyện bỏ lỡ cơ hội cũng không rơi vào cạm bẫy chúng tôi bố trí. Tôi phải mấy người thậm chí cầm hàng giả Hồng Vãn Động được chế tạo tỉ mỉ tới bán, vậy mà đều không cách nào thông qua kiểm nghiệm của bọn chúng. Nơi đó là đường Thiên Hồi, có quan binh canh gác, chúng tôi không thể làm gì quá mức, kết quả là kéo dài tới tận bây giờ.”

Nhan Vô Song sắc mặt âm trầm: “Cho nên ta tốn công tốn sức đẩy Tô Trầm vào Ngọc Chân các là tiền nó đến đây đọc sách?”

“Phu nhân bớt giận!” Người dưới dập đầu như giả vờ.

“Một đám vô dụng!” Nhan Vô Song đã đứng lên mắng.

Cô ả đi đi lại vài bước, làn váy đỏ chót tạo thành một cơn sóng trên lớp gấm trải sàn.

Một lát sau dừng lại, Nhan Vô Song dùng giọng điệu âm trầm nói:

“Phòng thủ có nghiêm đến đâu cũng chỉ do người hầu tạo thành. Muốn tan rã phòng bị của Ngọc Chân các vẫn phải hạ thủ từ người bên trong. Các ngươi chưa thử mua chuộc ai đó à?”

Người dưới trả lời: “Thử rồi, có điều hiệu quả không lớn. Trong Ngọc Chân các trừ Tô Trầm ra có chín người, trong đó có ba chương quỹ, một người phòng thu chi, hai người làm việc vặt, hai thị nữ, một đầu bếp, đều có chức vụ. Suốt khi Tô Trầm đến càng phân rõ quyền lực và trách nhiệm, không cho phép vượt qua quyền hạn của mình. Vài ngày trước đó chúng ta thu mua được một tên làm việc vặt, tên đó nhân lúc mọi người không kịp chuẩn bị lên vào nhà kho. Không ngờ Tô Trầm tuy mắt mù nhưng tai rất thính, lúc đó nghe được tiếng động lạ, gọi người tới, bắt tên sai vật đó lại, không nói một lời đánh đuổi ra ngoài, không thu nhận nữa. Tên sai vật đó kêu khóc muốn khai Tô gia chúng ta thu mua hắn, cuối cùng không thể không dùng mười lượng vàng khiến hắn ngậm miệng rồi đi.”

“Mười lượng vàng phí bịt miệng? các ngươi chỉ bạo tay nhè?” Nhan Vô Song tức giận tới mức mày liễu dựng thẳng.

Thời đại này sức mua của vàng khá mạnh, mười lượng vàng đủ cho tên sai vật kia không lo ăn uống mười năm.

Người dưới về mặt cầu xin nói: “Không phải do chúng tôi chỉ bạo tay, mà do tên Tô Trầm kia quá hung ác. Hắn bắt được tên sai vật kia liền nói luôn: ta không cần ngươi nói ra người sai sử phía sau là ai, chỉ nói cho người, người đã làm việc này cho bọn họ, mất đi miếng cơm manh áo, thông minh thì tự tới tìm đối phương đòi đền bù đi. Ta đề nghị người đòi mười lượng vàng. Tin ta đi, để bịt miệng chút tiền này không tính là gì. Đương nhiên để tránh cho đối phương giết người diệt khẩu, tốt nhất nên chuẩn bị trước đôi chút, vạn nhất sau khi chết tin tức sẽ bùng ra. Như vậy đối phương không dám giết người, chỉ có thể đưa tiền. . . Cứ như vậy tiểu tử kia được gọi ý mới tới chỗ chúng tôi đòi tiền. Chúng tôi cũng muốn trực tiếp diệt khẩu nhưng đúng như tên Tô Trầm kia nói, tiểu tử kia đã sớm chuẩn bị. Chúng tôi không thể không chi tiền!”

Nhan Vô Song tức giận tới mức toàn thân run rẩy bầy.

Hay cho tên Tô Trầm, vậy là dạy ngược đối phương quay lại cắn bản thân. Cô ả mưu đoạt Ngọc Chân các không thành, ngược lại bị Tô Trầm làm cho tổn thất một khoản tiền lớn, trong lòng càng phẫn nộ, tức giận hừ một tiếng: “Có thử mua chuộc mấy tên chương quỹ không?”

“Đường đại chương quỹ là người Đường Hồng Nhị mang từ nhà mẹ đẻ tới, trung thành tuyệt đối với Đường gia, gần như không thể. Nhị chương quỹ là do lão gia Trương Hoành cất nhắc lên từ xưa, tam chương quỹ Lâu Dịch là do Đường Chân tự tay đề bạt. Cả ba đều trung thành với Ngọc Chân các, muốn mua chuộc bọn họ không phải chuyện dễ. . .”

Nhan Vô Song lại nói: “Nghe nói Lâu Dịch có con trai, tính ham đánh bạc?”

Người dưới trả lời: “Quả thật như vậy! Có điều Lâu Dịch rõ ràng cũng biết khuyết điểm này, thời gian vừa qua luôn cấm túc con trai trong nhà, không cho phép ra khỏi cửa.”

”Hắn nhốt được trăm ngày chứ nhốt được mấy năm hay sao? Mấy tháng qua rồi cũng phải cho ra thư giãn chứ.”

“Tiểu nhân hiểu rồi, tiểu nhân sẽ xử lý!”

“Đi đi, đừng làm hỏng việc nữa.” Nhan Vô Song giọng điệu âm trầm nói: “Bất luận ra sao cũng phải khiến Tô Trầm trả giá đắt!”

Nếu nói trước đó ả chỉ có ý đồ mưu đoạt sản nghiệp, như vậy sau vài lần gặp khó khăn, Nhan Vô Song cảm thấy chịu nhục, đã từ nhu cầu lợi ích đơn thuần tăng tới mức thù hận.

Cho dù chỉ vì trả thù, ả cũng không muốn buông tha cho Tô Trầm.

“Rắc!”

Trong tiếng hít thở, bìa đã theo đó đứt gãy.

Trong hậu viên Ngọc Chân các, Tô Trầm thu hồi nắm đấm, việc tu luyện hôm nay đến đây là kết thúc.

Theo Đường Chân học tập không khiến hắn ngừng tu hành võ đạo của mình. Tô Trầm hiểu rất rõ, con đường Nguyên Khí Sĩ mới là mục tiêu cuối cùng của mình.

Trước đây không lâu, cậu thành công đột phá Đoán Thế cửu trọng, có thể nói đã đứng trước ngưỡng cửa Nguyên Khí Sĩ.

“Còn một năm, thời gian cũng đủ.” Tô Trầm lẩm bẩm.

Mùa hạ mỗi năm đều là khi Tiềm Long Viện thu nhận học sinh.

Tiềm Long Viện là học phủ lớn nhất Long Tang quốc, hàng năm không biết bao nhiêu thiên chi kiêu tử ở Long Tang xé rách da đầu cũng muốn đi vào.

Sang năm Tô Trầm mười sáu, vừa vặn đến tuổi nhập học.

Nếu cậu có thể tiến vào Dẫn Khí cảnh trước lúc này, trở thành một kị sĩ chính thức, sẽ có ích rất lớn đối với việc tiến vào Tiềm Long Viện.

Những năm gần đây, Tô Khắc Kỷ không ngừng gây chuyện cũng chỉ vì muốn gips Tô Khánh sáng tạo cơ hội.

Hắn cũng hy vọng Tô Khánh tiến vào Dẫn Khí cảnh trước lúc đó.

Mà Tô Trầm lại một mực không chịu từ bỏ, cũng là vì cậu không thể đợi đến lúc hai mắt mình khôi phục mới tiếp tục tu luyện.

Đến lúc đó đã quá muộn.

Cơ hội luôn chỉ ưu ái cho người có chuẩn bị.

Lúc đầu Tô Trầm còn lo lắng rốt cuộc mình có thể khôi phục hay không, giờ đã xác nhận thị lực bắt đầu khôi phục, nỗi lo của cậu lại bắt đầu chuyển sang rốt cuộc khi nào mới có thể khôi phục triệt để.

Tốc độ khôi phục hiện giờ dường sao cũng quá chậm.

Tô Trầm cũng không hy vọng khi tới khảo hạch vào Tiềm Long Viện, mình vẫn cận thị nặng như vậy.

Chẳng biết có thể đột phá lớn như lần Yên Xà Bộ không.” Tô Trầm thở dài.

Vừa nghĩ tới Yên Xà Bộ, Tô Trầm đột nhiên nhớ tới Cố Khinh La mà mình đã lâu không gặp.

Những ngày này Cố Khinh La như đang bận chuyện gì, số lần tới sau núi ít đi rất nhiều, từ lần gặp mặt trước đến giờ đã tầm hơn tháng.

“Chẳng biết cô ấy bận cái gì nữa.” Tô Trầm lắc đầu.

Trong lòng nổi lên suy nghĩ, Cố Khinh La đã không tới thăm mình, sao mình không tới gặp Cố Khinh La?

Tới gặp Cố Khinh La!

Suy nghĩ này vừa sinh ra, Tô Trầm đã không thể kiềm chế nổi nhớ trong lòng, quyết định biến thành hành động.

Đương nhiên cậu sẽ không lỗ mãng đi sang, Lâm gia cùng Tô gia không phải bằng hữu. Quan hệ giữa Cố Khinh La và Tô Trầm cũng luôn trong bí mật.

Có điều chuyện này không làm khó nổi Tô Trầm.

[Lời dịch giả] Truyện mới đăng và sẽ đăng tới chương 40 trong ngày hôm nay, tiếp đó sẽ giữ tiến độ ít nhất 5 chương / ngày.

Cứ 10 phiếu kim phiếu hoặc 2000 TLT ủng hộ sẽ đăng thêm 1 chương trong ngày đó:D

Mong các đạo hữu ai có kim phiếu xin hãy đề cử:D

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Âm mưu (2)

Chương 19: m mưu (2)

Dịch bởi Athox

Phía nam Lâm Bắc.

Đại viện Lâm gia tọa lạc tại đây.

Đây là một đại viện diện tích vài chục mẫu, mấy trăm phòng xác, đình viện san sát, chỉ riêng vườn cây cũng đã hơn mười chỗ, khắp nơi đầy những rường cột chạm trổ, vàng son long lẫy.

Tiền tổ Lâm gia trước kia xuất thân thợ săn, sau này một lần đi săn vô tình đạt được một con yêu thú trân quý con non, từ đó phát lên như điều gặp gió, sáng lập gia nghiệp hiện tại.

Nhìn chung ba nhà kia cũng chẳng khác là mấy.

Năm xưa Tô Trường Triệt là một người bán táo đỏ, có lần cho một ông lão sắp chết đói ăn một chút táo đỏ, nhận được Liệt Diễm Tâm Pháp. Tiền tổ của Hà gia năm xưa lại ăn nhầm một loại quả hồng, may mà không chết, ngược lại thành công dẫn khí, lập thành gia nghiệp. Chỉ có tiền tổ Lý gia xuất thân thợ săn gia cầm, luyện được chút năng lực trên sa trường.

Bất kể gặp gỡ ra sao, bọn họ đều nắm giữ vũ lực.

Có lẽ trên thế giới này một số người cũng từng có những kỳ ngộ khác, nhưng không có vũ lực cường đại cũng xác định sẵn thành tựu chỉ có hạn.

Người cầm quyền của Lâm gia hiện tại tên là Lâm Viễn Sơn, sinh được hai trai ba gái.

Giống với đại đa số gia tộc, Lâm gia cũng có nhiều loại sản nghiệp, nhưng sản nghiệp chủ yếu nhất của họ lại vẫn là vườn thú. Người của Lâm gia am hiểu bồi dưỡng các loại dã thú thậm chí hung thú, huấn luyện chúng làm theo điều khiển của mình.

Đưa mắt nhìn khắp Nguyên thú, không mấy người làm được điều này.

Hung thú, tên như ý nghĩa, tính cách hung ác táo bạo nóng nảy, khó lòng thuần phục. Nhưng người của Lâm gia lại ý vào di tích yêu thú lấy được năm xưa, có thể thuần phục một số hung thú, bán lại cho các đại quý tộc, từ đó kiếm được nơi sống yên ổn cho bản thân.

Vườn thú ngay phía sau đại viện Lâm gia, cũng chính là nơi Tô Trầm đang đến.

Dương nhiên cậu không gặp hung thú của Lâm gia, mà do Cố Khinh La ở trong rừng trúc ven hồ gần vườn thú.

Đó là một hồ nước phong cảnh tươi đẹp, bên cạnh hồ sinh trưởng đại lượng cỏ lau trắng, thi thoảng lại thấy thiên nga đen nô đùa. Lúc nhỏ Tô Trầm ham chơi từng chạy tới đây, kết quả bị người của Lâm gia bắt được đưa về Tô gia, sau đó bị phụ mẫu đánh cho một trận. Khi đó ôm vết đau trên mông, Tô Trầm thì không bao giờ tới đây nữa, không ngờ hôm nay lại phải tới rừng trúc bên hồ.

Có điều, Tô Trầm cũng không lo lắng hậu quả.

Cậu là người mù, cho dù bị phát hiện cũng có thể nói là đi nhầm đường.

Chính do có điểm này dựa vào, Tô Trầm mới dũng cảm tới đây.

Đi dọc theo rừng cây thanh tĩnh râm mát, Tô Trầm nhanh chóng ra khỏi rừng.

Phía trước xuất hiện mặt nước mờ hồ.

Đã đến hồ.

Đã không cách nào thấy cảnh sắc mỹ lệ trên hồ, Tô Trầm dọc theo con đường trong trí nhớ, bước từng bước một về phía rừng trúc. Cậu đi rất cẩn thận, đến đây lúc nào cũng có thể có người của Lâm gia tuần tra. Cũng may thính lực của cậu cực kỳ xuất sắc, nơi đây lại là đường mòn trong rừng, ánh mắt bị ngăn cản, cho nên hai nhóm thủ vệ đi qua, lại đều bị Tô Trầm phát giác ra trước, tránh thoát.

Mắt thấy sắp tới rừng trúc ven hồ, Tô Trầm lại nghe bên trái có tiếng chân đạp lên lá rụng.

m thanh không lớn nhưng vẫn bị Tô Trầm dễ dàng bắt lấy. Tô Trầm nhanh chóng trốn tới sau một cây đại thụ.

Tiếng bước chân từ xa chậm rãi tới gần, từ bước chân có thể nghe ra có hai người đến.

Xui xẻo thay, hai người đang đi về phía Tô Trầm. Tốc độ của bọn họ có hơi nhanh, Tô Trầm chỉ hơi do dự một chút đã phát hiện mình bỏ lỡ thời cơ rời khỏi, giờ muốn đi cũng không đi được, chỉ có thể tiếp tục trốn sau gốc cây bất động.

Cũng may hai người chỉ đi tới cách đại thụ không xa, rốt cuộc dừng lại.

Một âm thanh trầm trầm khàn khàn vang lên: “Được rồi, nơi này không có ai, ở đây nói đi.”

Tiếp theo là một giọng nói không lưu loát trả lời: “Gặp phải chút phiền toái, Nguyệt Ô Đề có vẻ biết chút gì đó, đang tra xét Vân Khê Xã.”

“Hắn tra được bao nhiêu?” m thanh khàn khàn kia bèn hỏi.

“Không biết rõ, chỉ biết hắn tra được một tên phó xã trưởng, cùng hắn ăn một bữa cơm. Tối đêm tên phó xã trưởng kia bèn tự sát. Tên kia chết quá nhanh, chúng ta thậm chí không kịp tra hỏi.

“Chết tiết!” m thanh trầm trầm đột nhiên đề cao: “Tên khốn kiếp kia chắc chắn đã tiết lộ một phần bí mật của chúng ta. Hắn biết có nhiều không?”

“Không nhiều, nhưng hắn chủ trì mua Từ Thạch Anh cùng Nham Phấn, còn giúp chúng ta mua bán đặc thù ba lần. Bằng vào những điểm này, với sự khôn khéo của Nguyệt Ô Đề rất có thể sẽ tra ra...”

“Không phải rất có thể mà là nhất định! Thời gian Táng Linh Đài mở ra còn một năm nữa, thời gian này đủ cho Nguyệt Ô Đề lật hết nội tình của chúng ta ra. Tuyệt đối không thể để hắn tra xét tiếp!” m thanh trầm thấp kia phần nộ nói.

Dừng lại một chút, âm thanh trầm thấp lại bổ sung: “Đề Dạ Thứ xuất thủ, xử lý hắn!”

“Rõ!”

Nghe nói vậy, trong lòng Tô Trầm không kiềm nổi hỗn loạn.

Cậu rốt cuộc mới chỉ mười lăm tuổi, nghe tới chuyện đại sự liên quan tới giết người như vậy khó tránh khỏi hoảng hốt, không nhẹn được lui về phía sau một bước. Bước chân rơi vào lá cây bên dưới, âm thanh tuy nhỏ nhưng vẫn phát ra tiếng lạo xạo.

m thanh không lớn nhưng rơi vào tai hai người lại như tiếng sấm bên tai.

“Ai?” Giọng nói trầm thấp gầm lên.

Tô Trầm biết không tốt, co cẳng bỏ chạy, chỉ là sau lưng chưởng phong đã đánh tới, trúng ngay mặt đất sau lưng cậu, một luồng cự lực ập đến hất văng Tô Trầm bay lên.

Trên không trung, Tô Trầm lộn vài vòng hạ xuống mặt đất, phía trước đã nhiều thêm hai người.

Một người thân mặc áo đen, dáng vẻ già nua, một người khác trẻ tuổi mặc áo xanh.

Thấy mặt Tô Trầm, người trẻ tuổi áo xanh kêu lên kinh ngạc: “Tô Trầm? Sao lại là ngươi?”

“Ngươi biết hắn?” Người đàn ông nhiều tuổi hỏi.

“Bầm Tang lão, hắn là tứ thiếu gia của Tô gia, Tô Trầm. Một người mù.” Người trả lời tên là Lâm Giải, từng gặp Tô Trầm mấy lần, cho nên liếc mắt một cái là nhận ra Tô Trầm.

“Mù?” Người già kia nhìn Tô Trầm, chỉ thấy hai mắt cậu ngây ngốc vô thần, ngồi dưới đất liều mạng lui lại phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy đường, ngay đụng vào tán cây cũng không có cảm giác gì, chỉ đổi một hướng khác tiếp tục lùi, chỉ là người như cậu làm sao trốn nổi người khỏe mạnh.

Đúng là một người mù.

Ông lão nhẹ nhàng thở dài nói: “Giết hắn đi.”

“Vâng.” Người trẻ tuổi trả lời một tiếng, đã đi về phía Tô Trầm.

Tô Trầm dường như cảm nhận được nguy cơ, lập tức bùng phát, đột nhiên nhảy lên phi nước đại về phía sau, tốc độ quả thật không chậm.

May là đường chạy của cậu không có cây cối ngăn cản, cho nên cậu cứ thế lao đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài.

Ông lão đang định đuổi theo, người trẻ tuổi đã nói: “Tang lão, tiểu tử này cứ giao cho ta là được. Phía trước có thù vạ của Lâm gia, tốt nhất ngài tránh một chút, tránh cho bị người của Lâm gia nhìn thấy.”

Nghe nói như vậy, Tang lão dừng bước nói: “Vậy thì... giao hẳn cho ngươi.”

Nói xong không buồn để ý tới Tô Trầm, rồi đi --- một Nguyên Khí Sĩ chính thức đối phó với một người mù Đoán Thể kỳ, hẳn không có bất cứ lý do gì để lo lắng.

Nhìn Tô Trầm đang chạy hết tốc lực, Lâm Giải cười dữ tợn một tiếng, nhanh chân đuổi theo phía Tô Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trận đánh đẫm máu

Chương 20: Trận đánh đẫm máu

Dịch bởi Athox

Trong khu rừng, Tô Trầm liều mạng chạy như điên.

Cậu biết mình gặp phiền toái lớn, mình nghe được bí mật của đối phương, chắc chắn đối phương sẽ không bỏ qua cho mình.

Lâm giải là đệ tử đời thứ hai của Lâm gia, mặc dù là chi thứ nhưng cũng đã tiến vào Dẫn Khí cảnh. Đừng nói mình không nhìn được, cho dù hai mắt hoàn hảo cũng không phải đối thủ của Nguyên Khí Sĩ.

Tô Trầm từng thấy Nguyên Khí Sĩ xuất thủ, tình thế lúc đó đã hoàn toàn không cùng một cấp bậc với võ sĩ bình thường, chân chính có thể sử dụng nguyên năng đánh ra công kích vượt qua giới hạn thân thể con người.

Nhất định phải nghĩ cách Tô Trầm thoát khỏi tình thế nguy hiểm đó!

Tô Trầm kêu gào trong lòng, chạy trốn như điên.

Chỉ là càng hoảng càng loạn, mặc dù cậu có thể thấy cây cối nhưng thị lực cực kỳ kém cỏi chung quy không cách nào thấy rõ đường rẽ dưới chân cây.

Một đoạn rẽ đột ngột xuất hiện khiến thân thể Tô Trầm bay lên, cắm đầu xuống đất.

Cậu đang định bò dậy, một cái chân đã giẫm lên lưng.

Giọng nói khô khốc của Lâm Giải vang lên: “Chạy đi, ngươi chạy nữa đi! Sao không chạy nữa? Ta muốn xem xem một tên mù có thể chạy nhanh đến đâu.”

“Có lẽ ngươi nên xem ta đánh nhanh đến đâu!” Tô Trầm cắn răng quát khê, khuỷu tay đánh về phía sau.

Chỉ có điều lưng hẳn bị giẫm lại, khuỷu tay này bất luận góc độ hay cường độ đều chỉ có hạn, Lâm Giải giờ tay lên một chút đã đỡ được đòn này của Tô Trầm, ánh mắt bùng lên quang mang phản nộ: “Hoàn thủ? Ngươi lại dám hoàn thủ?”

Một thằng mù Đoán Thể kỳ dám hoàn thủ với mình mà không phải đau khổ cầu xin tha thứ!

Chuyện này khiến Lâm Giải cảm thấy phẫn nộ.

Nắm lấy cánh tay phải Tô Trầm vận lực, chỉ nghe một tiếng rắc, tay phải Tô Trầm đã bị hấn vận gãy.

“Á!” Tô Trầm kêu lên đau đớn.

Lâm Giải thuận tay nhắc Tô Trầm lên, tay phải hiện lên ánh sáng nhạt, sau đó đánh một quyền vào bụng Tô Trầm.

Một quyền này cực kỳ hùng hồn, Tô Trầm chỉ cảm thấy thân thể như bị đánh tan.

”Thế nào, Huyền Thiên Quyền của ta không tệ chứ? Đây là Nguyên Năng kỹ của ta, chỉ mới là ba thành lực lượng thôi đấy, thật sự dùng toàn lực, cái thân thể nhỏ bé này của ngươi sợ rằng không chịu nổi!” Lâm Giải cười gằn nói.

Nguyên Năng kỹ là khác biệt lớn nhất giữa Nguyên Khí Sĩ cùng võ giả bình thường.

Cùng một loại quyền pháp, được Nguyên Khí Sĩ sử dụng uy lực lớn hơn võ giả rất nhiều, cũng là bởi trong đó bổ sung thêm lực lượng nguyên năng.

Thủ đoạn vận dụng nguyên năng này được gọi là Nguyên Năng kỹ hoặc Nguyên kỹ.

Nguyên kỹ có rất nhiều loại, chênh lệch cũng không thiếu, đương nhiên cũng có cấp bậc cao thấp khác nhau. Nguyên Năng kỹ Huyền Thiết Quyền của Lâm Giải rõ ràng là cấp thấp nhất trong số đó, một số người thậm chí không thừa nhận đây là Nguyên kỹ. Bọn họ cho rằng chỉ có năng lực vượt ngoài bản thân nhân loại, tỷ như phi hành, khống chế ngọn lửa, ẩn thân, vân vân mới gọi là Nguyên kỹ. Như Huyền Thiết Quyền cả võ giả cũng có thể sử dụng, nhiều nhất là thủ đoạn có kèm nguyên năng, chỉ có thể gọi là chiến kỹ.

Nguyên kỹ cũng tốt, chiến kỹ cũng được, dẫu sao dùng để ức hiếp Tô Trầm cũng dư xài. Chỉ dùng một đòn với ba phần sức đã đủ nghiền ép toàn lực của Tô Trầm.

Tô Trầm lại hữu khí vô lực nói: “Xem ra chẳng ra sao cả.”

Lâm Giải biến sắc: “To gan! Vậy cho ngươi thêm phát nữa!”

Lại một quyền đánh lên người Tô Trầm, quyền thế nặng nề khiến Tô Trầm không chịu nổi, hộc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ là phương hướng phun máu tươi không đúng, vừa vọt lên người Lâm Giải, phun khắp mặt mũi hắn.

Lâm giải cực kỳ phẫn nộ.

“Dám làm bẩn ta, ngươi muốn chết à!” Lại đánh một quyền vào Tô Trầm.

Thời khắc này hắn chỉ thuần túy muốn phát tiết, muốn đánh chết tươi Tô Trầm, cho nên không dùng tới người, chỉ dùng vũ lực bản thân không ngừng xuất quyền.

Cho dù như vậy, từng quyền từng quyền đập xuống nặng nề, vẫn đánh Tô Trầm không chịu nổi, choáng đầu hoa mắt, không ngừng nôn ra máu.

Cứ tiếp tục như vậy chính mình chắc chắn sẽ bị Lâm Giải đánh chết tươi!

Lúc này tay phải cậu đã gãy, hai mắt mù, lại bị Lâm Giải đánh tới trọng thương ngã gục.

Nhưng ngay trong thế cực như vậy, trong đầu cậu ngược lại tỉnh táo hơn.

Cậu nhìn Lâm Giải, mặc dù thấy không được rõ nhưng vẫn cảm nhận rõ rệt cơn phẫn nộ của hắn, hắn phát điên rồi.

Hắn đang phát tiết.

Hơn nữa hắn cũng không còn ý thức phòng bị.

Trong lòng hắn, Tô Trầm lúc này đã hoàn toàn không còn lực lượng phản kháng, không thể phản kháng.

Cho dù có cũng chỉ là những đòn đánh yếu ớt bất lực, chẳng đáng nhắc tới.

Nhưng hắn sai!

Nhất định sai!

Tô Trầm nhìn chăm chăm vào hắn giữa những đòn đánh như cuồng phong vũ bão.

Cậu từ bỏ vận khí lên ngực mà đem tất cả lực lượng tập trung trên tay trái, sau đó chậm rãi nhấc lên.

Lâm Giải hoàn toàn không để ý tới hành động của Tô Trầm, vẫn chìm đắm trong từng đòn đánh. Hắn đã tiến vào Dẫn Khí cảnh, có thể phóng thích nguyên năng ra ngoài, có thể cảm nhận tình trạng cơ thể Tô Trầm, khống chế chính xác lực lượng cơ thể Tô Trầm, vừa khiến Tô Trầm đau đớn lại không đánh chết hắn.

“Tên khốn kiếp đáng chết, chịu thêm một lúc nữa đi, ông đây còn chưa dạy bảo xong!” Lâm Giải phẫn nộ gào lên: “Tô gia thiên tài, cũng chỉ thế mà thôi! Còn không mau quỳ xuống dưới ta xin tha!”

“Ta quý xuống, ngươi sẽ tha cho ta ư?” Tô Trầm đột nhiên hỏi.

Lâm Giải ngẩn ngơ, cười nói: “Đương nhiên là không, nhưng ta sẽ rất thoải mái!”

“Thật trùng hợp, ta cũng vậy.” Tô Trầm nói.

Hắn đưa tay.

Hai ngón tay trái như điện đâm thẳng vào hai mắt Lâm Giải.

Dùng hết sức lực mình có!

“Á! Mắt ta!” Trong khu rừng nhỏ vang lên tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Hai con ngươi Lâm Giải đã bị Tô Trầm móc ra.

Cánh tay nắm lấy Tô Trầm đột nhiên buông ra, Lâm Giải ngã ngửa, vệt vàng lui lại phía sau, giữa ngón tay che mặt che đầu chảy một lượng lớn máu.

Tô Trầm nhân cơ hội thoát khỏi không chế, lăn khỏi chỗ cũ.

Lại nghe một tiếng xoạt vang lên, đỉnh đầu lạnh toát, một ánh đao đã lướt qua đỉnh đầu cậu.

Lâm Giải rút một thanh Thiên Dực Đao từ sau lưng, không ngừng quơ lên hô to: “Khôn kiếp! Khôn kiếp! Ta sẽ giết ngươi!”

Đao khí tung hoành, từng luồng lướt qua không trung.

Lâm Giải điên cuồng quơ Thiên Dực Đao, gờ khắc này hắn đã không hề lưu thủ, phát huy toàn bộ thực lực, đao khí tung hoành, cường chế tạo thành một đao vòng giữa khu rừng, miệng không ngừng gào hét: “Ta sẽ giết ngươi!”

Lâm Giải đã hoàn toàn phát điên.

Hắn mù!

Hắn lại đã mù!

Bị một thằng mù móc mất hai mắt!

Tương lai gì cũng đều không còn, tất cả đều đã xong.

Hắn muốn báo thù, muốn giết Tô Trầm.

Cho dù không nhìn thấy ta cũng vẫn là Nguyên Khí Sĩ, có thể giết chết ngươi!

Lâm Giải gào thét từ tận đáy lòng, điên cuồng vùng đao.

Đao dẹt như lưới, tung hoành ngang dọc, cho dù Tô Trầm nhiều lần né tránh, nhưng thị lực của cậu cũng không tốt, một lần không tránh được bị đao khí lướt sát qua thân, lưu lại một vết thương kinh khủng bên hông.

“Á!” Tô Trầm kêu rên một tiếng.

Lâm Giải nghe được âm thanh, vệt vàng vùng đao về vị trí Tô Trầm.

Xoạt xoạt!

Lưng cùng cánh tay trái của Tô Trầm đều đã trúng đao.

Tô Trầm ngã trên mặt đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Cách đó không xa, Lâm Giải vẫn đứng tại chỗ múa may chiến đao, than là Nguyên Khí Sĩ, tinh lực hắn cực kỳ dồi dào, con thịnh nộ lại khiến hắn không tiếc thể lực, xem ra có múa tiếp một hồi cũng không vấn đề gì.

Rốt cuộc thì mình vẫn phải chết ở đây ư?

Cho dù mình nắm được cơ hội duy nhất đó, nhưng cuối cùng vẫn phải thua về mặt cảnh giới à?

Mù đầu với mù, cuối cùng mình lại không phải đối thủ của đối phương.

Tô Trầm cười khổ từ tận đáy lòng.

Hai mắt đã mờ lung, là biểu hiện của bị thương quá nặng, mất máu quá nhiều.

Tô Trầm biết mình sắp không chịu nổi nữa.

Đợi chút!

Hoa mắt?

Tô Trầm đột nhiên ngẩn ngơ.

Cảnh tượng trước mặt đột nhiên xuất hiện một chút biến hoá.

Cảnh sắc vốn mờ mờ lung lung dần dần ngưng thực, tầm mắt Tô Trầm không còn như khói mù lượn lờ nữa mà dần dần rõ ràng.

Trên đỉnh đầu trời xanh thăm thẳm, mây trắng lượn lờ, bên cạnh là cây cối cùng thảm cỏ xanh biếc, còn có Lâm Giải đang phát điên cách đó không xa.

Hoá ra hắn có gương mặt dài, trông thật giống con lừa.

Không ngờ trong đầu Tô Trầm lại toát ra một suy nghĩ nhảm chán như vậy, sau đó con kinh hi mới tới.

Ta nhìn thấy!

Ta có thể nhìn thấy!

Tô Trầm suýt nữa gào to.

Vẫn luôn giữ hy vọng không chịu từ bỏ, luôn đau khổ chờ ngày phục hồi như cũ, luôn mong đợi đột ngột khôi phục, thời khắc này lại thật sự xuất hiện!

Tô Trầm hưng phấn muốn khóc, muốn cười, muốn ngửa mặt lên trời gào thét.

Có điều trước mắt rõ ràng không phải thời điểm để chúc mừng.

Cậu thậm chí còn không kịp chìm đắm trong cảm giác hưng phấn đó, đã thấy một luồng đao quang chém về phía mình.

Lần này thấy rõ, cũng chứng kiến tất cả ánh đao bổ về phía mình.

Trước khi đao quang tới gần, Tô Trầm phát động Yên Xà Bộ, thân thể bắn thẳng lên, linh hoạt như rắn. Đáng tiếc có nhảy lên như vậy vẫn không thể tránh né hoàn toàn, chỉ tránh được chỗ cổ họng trí mạng, luồng đao quang này đã chém thẳng vào ngực hắn, làm bắn ra một đóa hoa máu. Cuối cùng Lâm Giải mới tiến vào Dẫn Khí cảnh không lâu, có thể phóng ra đao khí đã là không tệ, còn chưa đến mức một đao chém Tô Trầm thành hai nửa.

Cho dù như thế, Tô Trầm cũng thấy hai mắt hoa lên, có điều cậu vẫn gắng gượng không phát ra âm thanh, từ từ lui lại, thoát khỏi phạm vi tấn công của Lâm gia.

Thị lực khôi phục, theo đó khiến Tô Trầm cảm giác thể lực của mình cũng như đang khôi phục.

Cậu lặng lẽ nhặt một ngọn trúc bị cắt đứt, khá sắc nhọn ở dưới đất lên, chân đạp Yên Xà Bộ, đi về phía sau Lâm Giải. Hiệu quả Thủy Ngưng Chi của Yên Xà Bộ lúc này phát huy tác dụng, khiến cậu có đạp trên mặt đất đầy lá rụng vẫn không phát ra tiếng động nào.

Hiện giờ, cậu là người mất sáng, còn Lâm Giải là tên mù.

Lâm Giải vẫn điên cuồng múa đao, hoàn toàn không biết kẻ địch của mình đã áp sát.

Tạm biệt!

Tô Trầm tự nhủ trong lòng, thanh trúc nhọn đâm thẳng tới.

Xoạt!

Thanh trúc nhọn đâm xuyên qua cổ Lâm Giải, nhô ra ở phía đối diện.

Thân thể Lâm Giải cứng đờ.

Nhưng hắn vẫn chưa chết, Tô Trầm hân thể rung lên, đột nhiên quát lớn, quay người vung Thiên Dực Đao trong tay.

Đáng tiếc toàn bộ động tác của hắn đều nằm trong mắt Tô Trầm.

Ngay lúc hắn vung đao, Tô Trầm đã lợi dụng Yên Xà Bộ nhẹ nhàng né tránh. Thiên Dực Đao không đánh trúng Tô Trầm, ngược lại do hắn xoay người

quá nhanh khiến vết thương ở cổ xé rách, cái cổ Lâm Giải lập tức bị xé toang nửa bên, máu tươi phun ra như suối. Phần xương cổ còn lại không đủ lực đỡ nổi phần đầu, khiến đầu hấn cúi gập trước ngực.

Chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giấu kín (1)

Chương 21: Giấu kín (1)

Dịch bởi Athox

Bịch.

Thi thể Lâm Giải ngã xuống.

Theo thi thể hấn ngã xuống, một vật lặn ra khỏi thân thể, là một tấm lệnh bài.

Lệnh bài kia được chế tạo từ Diệu Kim, bên trên còn khắc một cánh cửa lớn màu đen. Cánh cửa mở một nửa, phía sau là ánh sáng óng ánh khắp nơi, không nhìn rõ là cái gì.

Tô Trầm ôm lệnh bài này vào trong lòng, lại sờ khắp người Lâm Giải, chỉ tìm được chút vàng bạc, không còn thứ gì tốt. vàng bạc Tô Trầm không cần, cho nên ngay Thiên Dực Dao cũng không cầm, định rời đi.

Vừa đi được vài bước, lại nghe phía trước có âm thanh truyền lại.

Biết không tốt, chắc chắn là thủ vệ Lâm Gia nghe động tĩnh tiến tới, dù sao lúc trước tiếng thét thảm của Lâm Giải cũng gây động tĩnh quá lớn.

Bây giờ mình như vậy, nếu bị Lâm gia bắt được, quả thật là nước rửa khó sạch.

Tiến thì không còn đường, Tô Trầm quả quyết quay đầu chạy ngược lại.

Mặc dù thương thế cực nặng nhưng thị lực khôi phục kích thích cơ thể, dọc đường chạy chứng kiến cảnh sắc phong phú xung quanh, chỉ cảm thấy từng bông hoa cộng cỏ cây cối đều đẹp không sao tả xiết. Sắc thái, ánh sáng, cảnh vật đã lâu không gặp cứ thế trở lại trong mắt, khiến người ta kích động tới muốn rơi lệ. Nếu không phải sau lưng còn có truy binh, Tô Trầm hận không thể quỳ xuống đất thống khoái khóc lóc một hồi, nhìn thứ gì mình thích suốt cả ngày mà không chớp mắt.

Đáng tiếc thời gian đầu khi thị lực khôi phục dùng để giết người, thời gian tiếp theo lại để bỏ trốn, không khôi phá hoại phong cảnh, huỷ mất tâm tình.

Cho nên Tô Trầm chỉ có thể than thở vận mệnh vô thường, không chừng nếu không gặp trận chiến hôm nay, khéo mình đã chẳng khôi phục nhanh như vậy.

Vừa chạy vừa nghĩ, Tô Trầm đã tới bên hồ nhỏ.

Ven hồ cách đó không xa có một căn đình viện, xây ven mặt nước, có một hành lang xây giữa đình viện cùng ven hồ, bốn phía trồng đủ loại hoa sen. Lúc này mới tháng tư, hương sen đã nở, nhụy hoa mềm mại rung động, hương thơm tràn ngập, chính là căn nhà trúc ven hồ đó.

Lúc này trên hàng lang căn nhà trúc, phía cuối có một cô gái đang ngồi, thân mặc váy xanh, đầu giắt Thuý Ngọc Châm, mắt liếc má hạnh, hoa nhường nguyệt then, thời khắc này đang dùng tay chống cằm nhìn mặt nước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tô Trầm chưa từng thấy dáng vẻ của Cố Khinh La, cũng không dám khẳng định là cô, nhưng chứng kiến cô gái quần áo lộng lẫy ngồi một mình bên hồ nhỏ, hiển nhiên không giống người hầu. Thật ra cho dù gặp Cố Khinh La, cậu cũng không dám chắc Cố Khinh La sẽ đối xử thế nào với mình. Dẫu sao thời gian cậu ở cạnh Cố Khinh La cũng rất ngắn, không đủ để hiểu nhau. --- Tô Trầm hiện tại đã không còn ngày thơ tin tưởng rằng chỉ cần là bạn bè nhất định sẽ giúp đỡ.

Nhưng giờ phút này, cậu không còn lựa chọn nào khác.

Cẩn rằng một cái, Tô Trầm phóng về phía gian nhà trúc ven hồ, còn có ý định phát ra âm thanh.

Ngay khi xông ra khỏi rừng, cô gái trong đình nghe tiếng động, theo tiếng nhìn lại, đầu tiên ngăn người sau đó lập tức vui mừng, tiếp đó lại nhìn quanh hai bên.

Chỉ nhìn biểu lộ cùng biểu hiện của cô gái, Tô Trầm đã xác định, cô gái đó chính là Cố Khinh La.

Bên kia Cố Khinh La đã phi thân nghênh tiếp, đi tới bên cạnh Tô Trầm, nắm lấy cậu nói: “Sao cậu lại tới đây? Sao lại bị thương? Trời đất, cậu bị thương nặng lắm.”

“Có gì đợi lát nữa hãy nói, thủ vệ Lâm gia ở phía sau.” Tô Trầm vội vàng la lên.

Cố Khinh La ngạc nhiên: “Đã sớm biết tứ đại gia tộc các cậu bất hoà, không ngờ lại tới mức này. Nguy hiểm vậy sao cậu còn tới gặp ta...”

Rõ ràng Cố Khinh La hiểu nhầm gì đó, ánh mắt nhìn Tô Trầm đã đầy cảm động.

Bất quá có nói mạo hiểm tới gặp cô vốn cũng không sai, dù không có chuyện lúc trước, nếu Tô Trầm bị người của Lâm gia bắt được, cho dù không bị chém thành bộ dáng này cũng chắc chắn không thoát khỏi dễ chịu gì.

Tô Trầm gấp gáp: “Đại tiểu thư của ta ơi, trước tiên cô cứ giấu ta đi đã rồi hãy nói. Ta sắp không chịu được nữa rồi.”

Cố Khinh La cười một tiếng: “Yên tâm, có ta ở đây, bọn họ không dám tra xét đâu.”

Vừa nói vừa dẫn Tô Trầm về gian nhà trúc ven hồ.

Cô làm khách ở đây, đương nhiên không có chuyện Lâm gia không an bài người hầu, có điều Cố Khinh La không muốn người của Lâm gia biết quan hệ của mình với Tô Trầm, cho nên không đi vào từ cửa chính mà tiến vào từ hậu viện, trực tiếp dẫn Tô Trầm tới phòng.

“Được rồi, tới chỗ này của ta là an toàn rồi, cậu...”

Cố Khinh La còn chưa dứt lời, đã thấy Tô Trầm hai mắt trợn trắng, đã ngất xỉu.

Trận đánh với Lâm Gia vốn đã hao hết sức lực của Tô Trầm, lại bị thương nghiêm trọng, kiên trì được đến lúc này đã là kỳ tích. Bây giờ tới ‘địa điểm an toàn’, tâm trạng buồn lòng, đương nhiên hôn mê bất tỉnh.

Cậu bất tỉnh thì nhẹ nhõm, Cố Khinh La lại choáng váng: “Này này, sao cậu lại hôn mê? Cậu còn chưa nói tiếp theo phải làm gì mà. Cậu bị thương như vậy...”

Đại tiểu thư Cố gia xuất thân thế gia vọng tộc, chưa từng chăm sóc một ai, đột nhiên lại gặp một người trọng thương, trong lòng lập tức loạn cào cào, nhất thời không biết nên làm gì cho tốt.

Cuối cùng mặc dù cô chưa từng chăm sóc người nào, nhưng dầu sao cũng là người luyện võ, từng bị thương.

Thương tích trên người Tô Trầm đều là ngoại thương, vì vậy tuy thương thế khá nặng nhưng điều trị cũng đơn giản. Thời khắc này đi tới đi lui vài lượt, dần tỉnh táo lại, cô cũng biết nên làm thế nào.

Cẩn rằng một cái, kéo y phục loang lổ vết máu trên người Tô Trầm xuống.

Đây là lần đầu cô đối mặt với thân thể trần trụi của nam tử, khó tránh khỏi hơi đỏ mặt hột hoi.

Cũng may từng vết thương trông mà giật mình nhanh chóng khiến Cố Khinh La lấy lại tinh thần.

Cô lấy Tử Ngọc Cao gia truyền ra, dùng tay chấm nhẹ, khẽ bôi lên miệng vết thương. Tử Ngọc Cao này là bí dược của Cố gia, hiệu quả cực tốt khi trị ngoại thương, sau khi thoa được cao, vết thương đã cầm máu, ngay cả đau đớn cũng theo đó giảm bớt đôi phần.

Đang xoa thuốc lại nghe bên ngoài có tiếng thị nữ bẩm báo: “Tiểu thư, có hai thủ vệ Lâm gia muốn gặp ngài.”

“Bọn họ tới đây làm gì?” Cố Khinh La hỏi.

Thị nữ trả lời: “Nghe nói vừa rồi trong rừng cây cạnh hồ phát sinh án mạng, có người của Lâm gia chết ở đó.”

Cái gì?

Cố Khinh La ngây ngẩn: “Ai làm?”

“Giờ còn chưa rõ, có điều thủ vệ Lâm gia nói thi thể vẫn còn ấm, đoán chừng hung thủ mới rời khỏi không lâu. Bọn họ đuổi theo đường này, tới đây muốn hỏi tiểu thư một chút xem có phát hiện gì hay không.”

Cố Khinh La trả lời: “Nói với bọn họ, chỗ này của ta không có gì, ta đang luyện công, không tiện bị người khác quấy rầy, để bọn họ tới nơi khác tìm đi.”

“Vâng.”

Thị nữ nghe lệnh rời khỏi.

Thủ vệ Lâm gia bên kia không biết cố kỵ thân phận Cố Khinh La hay tin lời, cũng rời khỏi.

Lúc này Cố Khinh La mới có thể tiếp tục chữa thương cho Tô Trầm.

“Đến thì cứ đến, lại còn giết người của Lâm gia, cần gì phải thế chứ!” Cố Khinh La vừa chữa trị vừa nói thầm “Có điều nguoi mù hai mắt mà vẫn giết người được, cũng hiếm có.”

Trong lúc đang nói, vết thương của Tô Trầm đều đã được cô xoa được cao.

Có điều trị vết đao còn dễ, tới lúc chữa cánh tay bị gãy lại có phần phiền phức.

Cánh tay cậu bị Lâm Giải trực tiếp vụn gãy, loại thương thế gãy xương như vậy không phải bôi chút thuốc là khỏi được, cần xếp lại xương gãy, lấy thanh nẹp cố định, điều dưỡng một chút thời gian mới có thể khỏi hẳn. Được vật cố tốt đến đâu cũng chỉ rút ngắn được thời gian khôi phục chứ không thể nối phần xương đứt gãy lại với nhau, trừ phi tu luyện tới cấp độ huyết nhục gân cốt có thể tái sinh, trực tiếp rút chỗ xương gãy ra, tái sinh xương mới, vậy còn đơn giản hơn.

Cố Khinh La hoàn toàn không có kinh nghiệm chữa trị gãy xương, chỉ có thể kiên trì nối xương cho Tô Trầm, trong lúc đó đương nhiên không tránh khỏi nối sai, cũng chỉ đành làm lại lần nữa. Tô Trầm không bị cô chơi tới hồng cũng là kỳ tích, sau một hồi giầy vò, cánh tay quả thật được Cố Khinh La được Cố Khinh La nối liền.

Nhìn tác phẩm của mình, Cố Khinh La cực kỳ thoả mãn: “Lần này bản cô nương cũng đã biết trị bệnh cứu người rồi nhé. Đáng tiếc cậu bị thương quá ít, không đủ cho bản cô nương diệu thủ hồi xuân.”

Lúc trước còn tức Tô Trầm bị thương quá nặng, giờ trị bệnh cứu người xong lại thấy Tô Trầm bị thương quá nhẹ, không đủ cho mình đại triển thân thủ. Còn chuyện chỗ thuốc Từ Ngọc Cao xoa lên vết đao đủ để trị cho mười người, một chỗ gãy xương nối đi nối lại tới bảy tám lần, Cố đại tiểu thư tự động bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giấu kín (2)

Chương 22: Giấu kín (2)

Dịch bởi Athox

Khi tỉnh lại, trước mắt đã đen kịt.

Bóng tối đó khiến Tô Trầm giật nảy mình, tưởng mình lại mù lần nữa, may mà thấy ánh trắng xuyên qua cửa sổ phủ rèm che.

Hoá ra là trời tối.

Tô Trầm nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này cậu rốt cuộc cũng có cơ hội nhắm nháp tư vị mỹ diệu hồi phục thị lực.

Cho dù trời tối đen nhưng ánh trăng mờ nhạt vẫn giúp thấy bày biện trong gian phòng.

Cậu đang nằm trên một cái giường bằng gỗ đàn hương, trên giường treo bức hình Bách Điều Triều Phượng. Đầu giường là bàn trang điểm làm bằng gỗ đàn hương đỏ, trên đó bày biện một chút son phấn bột nước.. Rèm cửa sổ được làm từ giấy mây mây, trước giường còn tấm rèm được phác hoạ thành hình Ngũ Thái Lưu Ly Châu.

Nơi này.. chắc là khuê phòng của Cố Khinh La.

Cô ấy lại đưa mình tới tận đây?

Cố Khinh La lúc này không ở trong phòng, Tô Trầm thoả thích thưởng thức tất cả mọi thứ trong phòng của Cố Khinh La. Đây không phải thất lễ gì, thật sự là mất đi ánh sáng giờ mới tìm lại được, Tô Trầm không kìm nổi xúc động và trông mong đối với thế giới rực rỡ này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nếu không phải thân đang ở nơi không đúng, Tô Trầm hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài một phen.

Ba năm.

Hơn ba năm khổ sở chờ đợi, giữ vững bản tâm trong bóng tối, rốt cuộc cũng chờ đến giờ khắc này, sao không khiến người ta kích động, sao không khiến người ta hưng phấn.

Tô Trầm không nhin nổi xuống giường, lúc này mới phát hiện thương thế trên người mình đã khá lên nhiều, ngay đau đớn cũng đã giảm bớt, biết là công thuốc của Cố Khinh La.

Ra khỏi phòng, bên ngoài lại là một tĩnh thất, Cố Khinh La đang xếp bằng giữa phòng đỉnh đầu mịt mờ từng luồng khí trắng, lại đang hành công.

Nghe thấy âm thanh, Cố Khinh La không mở mắt, chỉ có khoé miệng nhoẻn một nụ cười: “Cậu tỉnh rồi à, ngồi tạm một lát, tôi sắp xong rồi đây.”

Tô Trầm ừ một tiếng, không quấy rầy, tự ngồi xuống một bên nhìn Cố Khinh La luyện công.

Mấy tháng trước, Cố Khinh La còn giống cậu, chỉ là Dẫn Khí, giờ nhìn lại cô đã dẫn khí nhập thể, rõ ràng đã là Dẫn Khí cảnh, trở thành Nguyên Khí Sĩ chính thức. Từ đó Tô Trầm cũng biết vì sao thời gian vừa qua cô không hề xuất hiện, chắc hẳn bận cùng cố cảnh giới sau khi thăng cấp, không rảnh phân thân.

Chung quy vẫn nhanh hơn mình một bước.

Tô Trầm thờ dài từ tận đáy lòng.

Có điều giờ cũng không sao, hai mắt mình đã khôi phục, thời gian từng mất đi không bao lâu nữa sẽ có thể bù lại. Trong vòng một năm nhất định sẽ tiến vào Dẫn Khí cảnh.

Vừa nghĩ, Tô Trầm vừa quan sát Cố Khinh La hành công.

Cậu vốn chỉ thấy nhàm chán khi chờ đợi, tùy tiện nhìn xem. Nhưng giờ khắc này nhìn qua vài lần lại phát hiện có vẻ không đúng.

Cố Khinh La lúc này đang tu hành, dẫn khí nhập thể, di chuyển khắp toàn thân, tẩy luyện bản thân.

Chuyện này vốn không có gì, vấn đề là giờ Tô Trầm nhìn Cố Khinh La, mơ hồ thấy được khí lưu sinh ra trong mũi khi cô hô hấp.

Cố Khinh La hít vào là khí lưu màu trắng, nhưng khi thở ra khí lưu đã nhạt đi.

Một vài thứ nương theo nhịp hít thở của cô, lưu lại trong cơ thể cô.

Đó là cái gì?

Nguyên năng?

Tô Trầm không biết.

Chỉ là giờ khắc này, cậu run lên bần bật vì phát hiện của bản thân.

Tô Trầm hiểu rõ, người không thể nhìn thấy, nó là thiên địa chi khí, cho dù ai cũng biết nó tồn tại nhưng lại không cách nào nắm bắt.

Nhưng hiện giờ, những luồng khí đó lại hiển hiện rõ ràng trong mắt Tô Trầm.

Tuy rất mơ hồ, tuy khó lòng phân biệt, nhưng lại thật sự tồn tại.

Thậm chí không chỉ như vậy, Tô Trầm cảm thấy ánh mắt mình dường như có thể nhìn xuyên làn da, chứng kiến càng nhiều. Bởi vì cậu dường như thấy được quá trình khí lưu tiến vào, vận chuyển trong cơ thể Cố Khinh La, có điều quá trình này càng thêm mơ hồ, càng không rõ ràng, giống ảo giác hơn hình ảnh thật sự -- Nếu không phải ảo giác này kéo dài tới phần dưới cổ Cố Khinh La mới biến mất, Tô Trầm thậm chí không chắc nào xác định.

Quần áo ngăn cản Tô Trầm quan sát.

Gặp ta, là bất hạnh của ngươi, vì ta sẽ mang cực khổ đến với ngươi. Gặp ta, cũng là vận may của ngươi, vì ta sẽ cho ngươi một tương lai với vô vàn khả năng.. Vậy để ta thay cho ngươi một đôi mắt, để ngươi có thể thấy được càng nhiều, cũng giúp ngươi thấy rõ diện mục chân thật của thế giới này...!”

Đề ta thay cho ngươi một đôi mắt, để ngươi có thể thấy được càng nhiều!

Đề ngươi có thể thấy được càng nhiều!

Thấy được càng nhiều!

Càng nhiều!

Lời nói của lão ăn mày như tiếng sấm không ngừng vang vọng bên tai Tô Trầm.

Đôi mắt Tô Trầm bừng sáng.

Nếu nói, trước đây cậu tin chắc lời lão ăn mày là vì một chút hy vọng tổng bóng tối tuyệt vọng, như vậy khi chứng thực nửa câu đầu không phải là giả, tính chân thực của nửa câu sau cũng theo đó nổi lên.

Lão ăn mày không nói lão.

Không phải hấn làm mình bị mù, mà là thay một đôi mắt cho mình.

Một cặp mắt càng thêm thần kỳ!

Sau ba năm lắng đọng, rốt cuộc cũng thích ứng thân thể Tô Trầm, bắt đầu phát huy tác dụng.

Đáng đã tan, ngọt cuối cùng cũng tới!

Tô Trầm kích động tới mức toàn thân run rẩy.

Mặc dù không biết đôi mắt này rốt cuộc sẽ mang tới những gì cho mình, nhưng Tô Trầm đã nghĩ, có lẽ khôi phục thị lực không phải điểm cuối của cặp mắt này.

Có lẽ tương lai không lâu nữa nó sẽ mang tới cho mình càng nhiều kinh hi.

Về phần hiện giờ, khôi phục được thị lực đã là hạnh phúc lớn nhất, Tô Trầm tạm thời không mong gì nhiều hơn.

Lúc này lại nhìn Cố Khinh La, Tô Trầm rốt cuộc cũng minh bạch vì sao làn da Cố Khinh La trong mắt mình lại có vẻ trong sáng óng ánh. Có lẽ đây không chỉ là vẻ quyến rũ trời sinh của Cố Khinh La mà còn do đôi mắt mình.

Trong lúc suy tư, Cố Khinh La đã hành công xong.

Mở mắt ra, chứng kiến Tô Trầm đang ngồi ở đó, cô cười hi hi: “Ô, long sinh hoạt hồ rồi à. Quả nhiên vẫn là bản cô nương ta cao minh, cứu được cậu. Ủây, ơn cứu mạng này cậu không cần phải nói, bản cô nương ta hành hiệp trọng nghĩa, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh, cứu cậu cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Cô bé vung tay, luôn miệng ta không quan tâm, nhưng về mặt rõ là mau tới khen ta đi.

Tô Trầm thấy vậy đang định lên tiếng, Cố Khinh La lại khoát tay chặn lại nói: “Dẫu sao ngươi cũng có thương tích trong người, không nên cử động nhiều.”

Tô Trầm: “Bên Lâm gia...”

Cố Khinh La lại phát tay: “Chuyện của Lâm gia ta đã biết, người bị cậu giết chết tên là Lâm Giải. Hấn là Dẫn Khí cảnh đấy, rốt cuộc cậu làm thế nào vậy?”

Tô Trầm trả lời: “Ta nhân lúc hấn chưa chuẩn bị...”

Cố Khinh La lại nói: “Chọc mù mắt hấn đúng không, ta biết rồi, bọn họ nói với ta. Lâm Giải kia là người quản lý, cho dù là Dẫn Khí cảnh nhưng cũng không phải thân thể kim cương bất hoại, chưa nói tới hai mắt là chỗ yếu, bị cậu một đòn đắc thủ, lập tức đui mù. Cứ như vậy hai người đều không nhìn thấy gì, cậu thì là lão mù đã mù tới ba năm, hấn thì chỉ mới, so ra chắc chắn không bằng cậu rồi, đương nhiên bị cậu giết chết.”

Cô bé vừa trị bệnh cứu người xong, tận mắt thấy tác phẩm đầu tiên của bản thân long sinh hoạt hồ xuất hiện trước mặt, tâm trạng đang lúc hưng phấn, căn bản không để ý tới tình huống của Tô Trầm, chỉ tự không ngừng tự biên tự diễn.

Tô Trầm thờ dài, mấy lời này theo lý luận thì không sai. Vấn đề là trước khi mình làm mù mắt hấn đã bị đánh thành trọng thương, cũng chẳng thể quyết đấu cùng hấn. Nếu không phải hai mắt đột nhiên khôi phục thị lực, người chết chắc chắn là mình.

Còn nữa, cô nói lão mù là có ý gì?

Ta già hời nào?

Mà cũng có mù nữa đâu?

Cậu vừa há miệng: “Đôi mắt ta...”

Cố Khinh La tiếp tục khoát tay ngắt lời, thao thao bất tuyệt: “Đôi mắt cậu không tốt, tạm thời cứ đợi ở chỗ này đi. Không cần lo lắng, bọn họ không dám lục soát chỗ ta đâu, hơn nữa bọn họ cho rằng ngươi đã nhảy xuống hồ trốn, đang tìm kiếm dọc theo hồ đấy. Lát nữa ta nghĩ cách đưa cậu ra ngoài.”

Tô Trầm phiền muộn: “Này, tốt xấu gì cô cũng để ta nói một câu được không?”

Đã thấy Cổ Khinh La uể oải ngáp một cái, tiếp đó giơ tay lên, cởi một lớp váy áo ra.

Thời tiết đang xuân, Cổ Khinh La mặc không nhiều, cởi lớp áo ngoài lộ ra áo lót màu hồng bên trong.

Tô Trầm nhất thời nhìn đắm đắm.

Một lời không hợp liền cởi quần áo là sao?

Chỉ thấy Cổ Khinh La vắn eo bẻ cổ nói: “Vừa hành công xong, bài xuất khiến cả người dơ bẩn. Bẩn quá đi mất, ta đi tắm đây. Đừng lo nhé, ta phải hết người hầu ra ngoài rồi, nơi này chỉ có ta với cậu thôi.”

Nói xong đã đi sang bên cạnh, thì ra trong một gian phòng khác đã sớm đun một thùng nước lớn, đang để chờ.

Cổ Khinh La vừa đi vừa cởi áo lót, chỉ khoảnh khắc sau thân ngọc thanh thoát đã xuất hiện trước mặt Tô Trầm.

Chân trần bước tới thùng tắm, Cổ Khinh La cất bước định đi vào, lại đột nhiên nhớ ra điều gì, nói: “Đúng rồi, vừa rồi cậu định nói gì?”

Nói xong đã chìm vào trong thùng, nhắm mắt hưởng thụ.

Nhìn ngọc thể chìm chìm nổi nổi trong làn nước, Tô Trầm nuốt một ngụm nước bọt, gian nan đáp lời: “Không, không có gì...”

Tô Trầm rốt cuộc không nói ra chuyện mình đã khôi phục thị lực.

Cậu không dám tưởng tượng nếu Cổ Khinh La biết thân thể mình đã bị cậu nhìn hết sẽ phản ứng ra sao. Nhưng cho dù là bạn bè, quá nửa cũng sẽ không tốt.

Về phần mấy chuyện như nhìn thấy thân thể nhất định phải lấy thân báo đáp, Tô Trầm chẳng buồn nghĩ đến.

Thời đại này dùng võ lực vi tôn, cho dù là con gái, chỉ cần nắm giữ vũ lực cũng sẽ có địa vị tương ứng. Bởi vậy tuyệt đối không có chuyện nhìn thấy thân thể nhất định phải lấy thân báo đáp, ngược lại đàn bà con gái tính cách dữ dằn đâu đâu cũng có. Rất nhiều người sẽ là: Tên giặc kia, dám nhìn trộm bản cô nương tắm rửa? Ta móc hai mắt để ngươi lại thành thằng mù.

Mặc dù Cổ Khinh La tính cách đáng yêu, sẽ không ác độc như vậy, nhưng Tô Trầm vẫn cảm thấy không mạo hiểm mới thoả đáng hơn.

Còn âm thầm có suy nghĩ, nếu Cổ Khinh La một mực không biết, vậy chuyện này không chừng sẽ còn xảy ra... Khụ khụ, Tô Trầm ta người toàn chính khí, sao lại mong chờ loại chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hành hạ

Chương 23: Hành hạ

Dịch bởi Athox

Trong phòng tắm yên tĩnh, Cổ Khinh La nhẹ nhàng giơ bàn tay như ngọc trắng của mình, xoa nắn khắp toàn thân, động tác ưu nhã mê người khó tả.

Cô bé mặc dù tuổi không lớn, nhưng phát triển rất tốt, chỗ nên lồi thì lồi, nên vênh thì vênh, trên người cũng đã có chút vốn liếng.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Tô Trầm, khiến cậu chân đứng không thẳng.

Mặc dù biết nhìn trộm người khác như vậy là rất thiếu đạo đức, Tô Trầm cũng cố ép mình quay đầu không nhìn nữa. Chỉ có điều mỗi lần quay đầu, thân hình ngọc thể uyển chuyển trong làn nước lại như nằm ngang trước mắt, khiến Tô Trầm không kiềm nổi quay đầu trở lại. Đạo đức cùng bản năng chém giết kịch liệt, lúc thì đạo đức thắng lợi, lúc lại bản năng phản kích, suy nghĩ Tô Trầm quanh quẩn trong vòng xoáy tranh đoạt này.

Cổ Khinh La nào biết giờ đang là lúc cậu thiên nhân giao chiến kịch liệt nhất, thấy đầu cậu cứ quay đi quay lại bèn hiếu kỳ hỏi: “Cậu lắc đầu làm gì vậy?”

“À... Cô ta hơi đau nên lắc lắc.” Tô Trầm trả lời, dứt khoát đánh thức suy nghĩ của bản thân.

Ngay sau đó thân hình trong làn nước kia nhộn nhạo uyển chuyển, thân thể lại lướt qua trong tầm mắt, khiến trong lòng Tô Trầm nổi sóng to gió lớn. Mãi

tới lúc một bộ vị nào đó trên người phản ứng mãnh liệt đến mức áp chế không nổi nữa, Tô Trầm mới chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Cổ Khinh La như con sói đói khát.

Nếu là cô nương kinh nghiệm phong phú có lẽ đã nhìn ra biểu hiện khác thường của Tô Trầm, nhưng Tô Trầm tâm tư đơn thuần lại không nhận ra, chỉ hỏi: “Đúng rồi, sao cậu lại đặt tội tên Lâm Giải kia, còn phải đánh tới người chết kẻ sống? Thù hận giữa hai nhà Lâm Tô các cậu lớn đến vậy ư?”

Lời nói của Cổ Khinh La chuyển dời tâm tư Tô Trầm, khiến áp lực nơi hạ thân giảm bớt.

Tô Trầm lấy lại bình tĩnh nói: “Cô hiểu lầm rồi, hai nhà Lâm Tô mặc dù có hiềm khích nhưng chưa tới mức thấy mặt đã báo thù. Chuyện này thật ra có nguyên nhân khác...”

Tô Trầm liền đem chuyện mình đột nhiên nảy ý muốn tới gặp Cổ Khinh La lại đột nhiên nghe được hai người nói chuyện, kể lại cho Cổ Khinh La.

Nghe Tô Trầm nói rõ đầu đuôi, Cổ Khinh La ngồi dậy. Trong làn hơi nước bốc lên, hai gò núi nhỏ khẽ rung động, Tô Trầm nhìn thấy lại một hồi ‘khó chịu’ cổ lại bị rút gân.

Cổ Khinh La đã nói: “Nói vậy còn một người biết là cậu giết Lâm Giải?”

“Ừ.” Tô Trầm gật đầu: “Có điều ta không lo lắng vấn đề này. Tang lão kia rõ ràng không phải người của Lâm gia, bằng không đã không cố kỵ thù vạ Lâm gia như vậy. Chính là vì sợ bị thù vạ nhìn thấy cho nên mới để Lâm Giải tới truy sát ta, còn bản thân rồi đi.”

“Nhưng hẳn có thể thông qua những cách khác để Lâm gia biết là cậu làm.”

“Hắn sẽ không, đừng quên ta nghe được bí mật của bọn họ. Bọn họ có thể mật báo, ta cũng có thể tuyên dương âm mưu của bọn họ. Trừ phi muốn lưỡng bại câu thương, còn không bọn họ sẽ không làm như vậy.” Tô Trầm rất bình tĩnh trả lời.

Nghe vậy, Cổ Khinh La nhẹ nhàng thở phào, ngồi lại trong nước. Hai gò núi mỹ lệ cũng theo đó chìm vào đáy nước, như ẩn như hiện, Tô Trầm thấy vậy tâm tình buồn lòng, đồng thời lại thấy hơi mất mát.

Cổ Khinh La nói: “Đã vậy, cậu phải cẩn thận lão già kia trở lại tìm cậu, giết người diệt khẩu.”

“Cho nên ta mới kể lại mọi chuyện cho cô.” Tô Trầm mỉm cười: “Giờ hẳn có giết ta cũng không diệt khẩu được rồi.”

“Này!” Cổ Khinh La trừng cặp mắt xinh xắn của mình: “Cậu đang kéo ta xuống nước đấy à? Thật thiếu nghĩa khí!”

“Đâu có đâu? Lão già kia có biết ta quen cô đâu mà. Hơn nữa người biết việc này đâu chỉ mình cô.”

Cổ Khinh La ngẩn ngơ: “Ý cậu là...”

Tô Trầm chậm rãi trả lời: “Để lại thêm chút hậu chiêu mới tốt.”

Tên sai vặt ở Ngọc Chân các lúc trước Tô Trầm còn biết nhắc hẳn lưu lại thêm hậu chiêu, tới trên người mình đương nhiên càng không quên.

Cổ Khinh La nghe vậy vỗ tay cười ha hả: “Hay hay hay, ta sẽ làm hậu thủ của cậu. Nếu cậu bị giết ta sẽ loan truyền tin này, phá hoại kế hoạch của bọn họ.”

Ừm... Dẫu sao cô cũng là khách quý của Lâm gia, nóng lòng phá đám như vậy có được không?

Tô Trầm nói: “Có chuyện cần cô giúp.”

“Cái gì?”

“Đưa ta ra ngoài.”

“Giờ sợ là không được, Lâm gia đang kiểm tra chặt chẽ, lúc cậu môn mê đã tới chỗ ta vài lần. Giờ mà ta mang cậu ra ngoài quá nửa là không gạt được. Có điều đợi trời sáng ta tự có cách.”

“Ta cả đêm không về, sợ rằng trong nhà xảy ra nhiều chuyện.”

“Cái này đơn giản, ta giúp cậu đưa thư, nói cậu nghỉ lại nhà bạn.”

“Như vậy phiền cô rồi.”

“Cậu là bằng hữu của ta, khách khí như vậy làm gì?” Cổ Khinh La cố ý vỗ ngực ra vẻ hào hùng. Tô Trầm nhìn cặp ngọc nhũ biến hình dưới bàn tay cô, xoa dẹp vo tròn rồi lại nặn lại như cũ, trong lòng lại dậy bao sóng gió.

Cổ Khinh La nhìn bộ dáng cậu lấy làm lạ lắm bầm một câu: “Chảy nhiều máu vậy à, còn chảy máu mũi nữa, chẳng lẽ lúc trước ta dùng thuốc quá mạnh?”

Tô Trầm “...”

Hai người lại trò chuyện đôi chút, Tô Trầm chợt nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, cô biết Nguyệt Ô Đề cùng Táng Linh Đài không?”

Cố Khinh La lắc đầu: “Không biết. Có điều ta có thể tra xét giúp cậu. Nếu Nguyệt Ô Đề này không phải hạng vô danh chắc cũng không khó tra ra.”

Tô Trầm lập tức lắc đầu: “Tốt nhất cô đừng thăm dò, không ai biết Tang lão còn ai khác ở Lâm gia không. Nếu bọn họ phát hiện chắc chắn sẽ gây bất lợi cho cô. Cô là hậu chiêu của ta, không thể để bại lộ được.”

“Vậy cứ mặc cho đám người đó thực hiện âm mưu à?”

“Cái này... để ta nghĩ cách. Chẳng phải còn một năm nữa à? Nghe giọng điệu bọn họ chắc trong thời gian ngắn sẽ không động thủ.”

Cố Khinh La nghe vậy bĩu môi: “Vậy cũng được.”

Dáng vẻ hết sức đáng yêu, Tô Trầm thấy vậy tâm thần lại xao động một hồi.

Tối hôm đó, Tô Trầm chờ trong phòng Cố Khinh La một đêm

Một đêm này, Cố Khinh La chẳng hề kiêng kỵ gì Tô Trầm, khiến cậu chịu bao đau khổ. Một bên là thân hình mê người, thân thể không ngừng dẫn dụ Tô Trầm, tiểu nha đầu này không ngờ chỉ mặc áo lót đi tới đi lui nói chuyện cùng cậu, hoàn toàn không hề đề phòng. Một bên khác, Tô Trầm lại phải điềm nhiên như không có việc gì, làm như không thấy, thậm chí cố gắng tránh không nhìn vào.

Muốn nhìn lại không dám nhìn, lại phải khắc chế một số phản ứng không tốt của thân thể, lý trí và bản năng xung đột, chân thực và nguy trang đối đầu, quả thật khiến Tô Trầm chịu giày vò một hồi.

Cũng may thân thể trọng thương một mối, khiến Tô Trầm cuối cùng cũng thiếp đi trong trần trọc.

Hôm sau trời vừa sáng, Cố Khinh La đánh thức Tô Trầm, bảo cậu theo mình ra ngoài từ cửa sau.

Theo Cố Khinh La băng qua cánh rừng, Tô Trầm tới một khu rừng khác. Mặc dù chỉ là khu rừng bình thường, nhưng Tô Trầm vừa bước vào đã cảm nhận được dưới chân có chấn động nguyên lực cực mạnh.

“Nguyên lực trận?” Tô Trầm ngân ngẩn.

Đây hiển nhiên là một cấm trận lấy nguyên lực làm nguồn năng lượng, cho nên mới có chấn động nguyên lực mạnh như vậy.

“Xuyt!” Cố Khinh La giơ ngón tay nhắc nhở Tô Trầm.

Kèm theo tiếng thổi đó là từng tiếng thú rít gào cách đó không xa.

Nghe được tiếng gào này, Tô Trầm đột nhiên hiểu ra.

Vườn thú!

Vườn thú của Lâm gia!

Cố Khinh La lại dẫn cậu tới vườn thú của Lâm gia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lam Dạ

Chương 24: Lam Dạ

Dịch bởi Athox

Mỗi gia tộc đều có cấm địa trọng địa của bản thân, cũng như Bát Giác Sơn chỉ của Tô gia, vườn thú Lâm gia cũng là cấm địa của Lâm gia.

Nếu bị phát Lâm gia phát hiện ở đây, vậy không thể dùng lý do đi nhầm đường được.

“Cô dẫn ta tới đây làm gì?” Tô Trầm gấp gấp hỏi.

“Yên tâm đi, bọn họ không phát hiện ra đâu.” Cổ Kinh La tiếp tục đi về phía trước: “Mỗi ngày Lam Dạ đều tỉnh lại lúc này.”

Cổ Kinh La nói xong quay đầu lại nhìn Tô Trầm cười nói: “Lam Dạ tỉnh tỉnh không được tốt, lúc thức dậy hơi thở luôn rất lớn, cho nên lúc này phần lớn người của vườn thú đều lui xa một chút, tránh gặp xui xẻo.”

“Cô nói là nơi này giờ không có ai?” Tô Trầm kinh ngạc.

“Đúng vậy.” gương mặt Cổ Kinh La mỉm cười rực rỡ, như hoa nở rộ, Tô Trầm chứng kiến lại thấy tâm thần rung động.

Cổ Kinh La đã tiếp tục đi tới phía trước: “Vườn thú là trọng địa của Lâm gia, nhưng vườn thú lúc này lại có lực lượng phòng vệ yếu nhất. Đi qua nơi này, thẳng tới phía trước có một con đường nhỏ có thể rời khỏi vườn thú. Chỉ cần rời khỏi nơi này, cậu khác gì trời cao mặc chim bay. Đơn giản không?”

“Ta cảm thấy phải chờ ra ngoài xong hãy nói đơn giản.” Tô Trầm trả lời: “Đúng rồi, Lam Dạ là ai?”

“Lam Dạ?” Cổ Kinh La nghiêng đầu suy nghĩ: “Muốn thấy không?”

Trong thời điểm thêm một chuyện không bằng một chuyện như lúc này, Tô Trầm muốn trả lời là không, nhưng thời khắc này chứng kiến gương mặt hoạt bát động lòng người cùng thần sắc phấn khởi tràn ngập sức sống của Cổ Kinh La, cuối cùng lại không nói nên lời.

Nuốt nước miếng, Tô Trầm trả lời: “Có!”

Cổ Kinh La vui vẻ ra mặt: “Đi theo ta.”

Bước chân tăng tốc, đã dùng tới Yên Xà Bộ chạy về phía trước, vừa chạy còn không ngừng nhắc nhở Tô Trầm: “Cẩn thận, nơi này có tảng đá, cẩn thận, bên này rễ cây khá dày...”

Hành động quan tâm này mặc dù giờ không tác dụng gì nhưng lại khiến trong lòng Tô Trầm cảm thấy ngọt ngào.

Đi thẳng một mạch, bọn họ nhanh chóng tới một ụ đất cao.

Đứng trên điểm cao nhất, Cổ Kinh La chỉ về phía xa nói: “Chú ý bên kia, nghe đi.”

Nhìn theo hướng ngón tay Cổ Kinh La, Tô Trầm chứng kiến một khoảng đất bằng tươi tốt dưới sườn núi, trên mặt đất không ngờ còn một nhóm thú lớn sinh sống, chạy trên thảo nguyên, thi thoảng lại phát ra tiếng rống trầm trầm.

“Song Đầu Liệp, Quý Tham Lang, Khủng Vĩ Quy, Thiên Túc Ngô... Ngay phía trước chúng ta, cách khoảng trăm trượng.” Cổ Kinh La sợ Tô Trầm không biết, cố ý giải thích cho Tô Trầm nghe.

Tô Trầm đã nhìn tới mức biến sắc.

Cổ Kinh La không lừa hấn, cách hấn trăm trượng quả thật có hàng trăm con thú, hơn nữa tất cả đều là hung thú.

Hung thú khác với dã thú, bọn chúng có lực lượng cường đại hơn, lại còn vận dụng được nguyên năng.

Nếu nói dã thú là nhân loại Đoán Thẻ kỳ, vậy hung thú là Nguyên Khí Sĩ cấp thấp trong Thú tộc, có sức mạnh cường đại kinh khủng.

Nói cách khác, hung thú xuất hiện ở đây, bất cứ con nào cũng có thể dễ dàng giết chết cậu. Mà bây giờ trong khoảng đất trũng cách đó không xa là trăm con hung thú như vậy tụ tập. Nếu không biết nơi này là vườn thú, Tô Trầm thậm chí hoài nghi một lần thú triều cỡ nhỏ sắp bộc phát.

Cổ Kinh La lại kéo cậu tới trước một đám hung thú như vậy, chẳng lẽ không biết chữ ‘chết’ viết thế nào à?

Phải biết, giờ bọn họ cách đám hung thú thật sự quá gần.

Trong hung thú, số loài có khứu giác thính giác nhạy bén nhiều không kể xiết, bất cứ con nào phát hiện ra họ, sợ rằng sẽ rất khó khăn.

Cổ Kinh La nhìn cậu một chút, thấy cậu chỉ biến sắc bèn nói nhỏ: “Thôi đi, chán chết. Chỉ nghe ta nói đương nhiên không thấy sợ rồi. Nếu cậu chứng kiến tận mắt, ta tuyệt đối không tin cậu còn đứng được.”

Tô Trầm miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười: “Cô nhảm chán không việc gì làm đi dọa một tên mù, đúng là đủ chán.”

Cổ Kinh La cười ha hả vài tiếng rồi chỉ về phía trước nói: “Bên kia có một đầm nước, Lam Dạ ở đó.”

Tô Trầm đang muốn nói, Cổ Kinh La lại giơ ngón tay lên miệng: “Xuyt, Lam Dạ sắp đi ra rồi.”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nước trong đầm nổi lên từng gợn sóng.

Một vòng xoáy xuất hiện trong đầm, càng lúc càng lớn, một luồng khí tức cuồng bạo cũng theo đó khuếch tán ra xung quanh.

Hung thú xung quanh như cùng ý thức được điều gì, lao nhao gào thét, bỏ chạy tứ tán.

Trong khi trăm con thú bỏ chạy toán loạn, một vật thể khổng lồ đã hiện thân từ dưới đầm nước.

Đó rõ ràng là một con rắn cực kỳ khổng lồ, riêng đầu rắn đã lớn bằng ngôi nhà, hai con mắt xanh mơn mớn như hai cái đèn lồng khổng lồ, phun ra hàn khí màu trắng.

Thân rắn uốn lượn không ngừng nhô khỏi đầm nước, dài đến mức cảm giác như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Khi toàn bộ thân rắn bại lộ trước tầm mắt Tô Trầm, đây rõ ràng là một con rắn khổng lồ dài gần trăm trượng.

Nó to lớn như vậy, cho nên đầu cách xa nhưng lại như gần ngay trước mắt.

“Xi!”

Con rắn khổng lồ ngửa mặt lên trời phun ra lưỡi rắn. Lưỡi rắn màu đỏ giữa không trung tạo thành từng luồng sáng đỏ rực.

“Nó chính là...” Tô Trầm kinh ngạc nhìn con rắn khổng lồ, thậm chí quên giả bộ mình không nhìn thấy gì.

Cũng may Cố Khinh La cũng không để ý, cô nàng chỉ si ngốc nhìn con rắn khổng lồ nói: “Nó chính là Lam Dạ. Cho dù không nhìn thấy chắc cậu cũng cảm nhận được lực lượng của nó đúng không? Nó dài tới một trăm linh tám trượng, mà vẫn chỉ là thiếu niên thôi đấy. Nghe nói Đẳng Xà thành niên dài tới ngàn trượng... Thật không biết Hoàng thú, Nguyên thú sẽ to lớn hùng vĩ tới mức nào.”

“Đây là Yêu thú?” Tô Trầm giọng run run hỏi.

Yêu thú!

Ác mộng của Nguyên Hoang đại lục, giai cấp thống trị chân chính của Thú tộc.

Nếu nói hung thú tương đương với Nguyên Khí Sĩ trong nhân tộc, như vậy Yêu thú tương đương với cao tăng trong Nguyên Khí Sĩ, thậm chí là lãnh tụ, vương giả!

Về phần Hồng Hoang cự thú, Nguyên Thú, bọn chúng đều đã bị thời gian chôn vùi trong cát bụi, không còn tồn tại.

Thú tộc hiện tại là thiên hạ của Yêu thú.

Ừ, là Yêu thú.” Cố Khinh La trả lời.

“Các người nuôi dưỡng Yêu thú ở đây? không sợ xảy ra chuyện à?” Giọng điệu Tô Trầm đã bắt đầu khó nghe.

Yêu thú đấy!

Cho dù là Yêu thú yếu ớt nhất cũng có thể san bằng cả thành Lâm Bắc, huống hồ Đẳng Xà vốn cực mạnh trong số Yêu thú.

Cố Khinh La mỉm cười: “Đừng lo lắng, Lam Dạ sẽ không làm như thế. Nó là Đẳng Xà, là thú hộ thú của Cố gia ta, có ta ở đây nó sẽ không gây chuyện.”

Cố Khinh La nói xong, đã giơ tay lên.

Đẳng Xà vừa rời giường, rõ ràng tâm tình không được tốt, đang tìm mục tiêu trút giận khắp nơi, sau khi nhìn thấy Cố Khinh La, ánh mắt lại đột nhiên trở nên ôn nhu.

Nó tới gần Cố Khinh La.

Khoảng cách trăm trượng, nó thậm chí không cần di động, chỉ vươn thân thể ra đã tựa tới bên người Cố Khinh La, tiện thể liếc mắt nhìn Cố Khinh La.

“Cậu ấy là bạn của ta, người không được bắt nạt cậu ấy đâu đấy.” Cố Khinh La vỗ vỗ đầu Đẳng Xà nói.

Trong mũi Đẳng Xà phun ra hàn khí khinh thường.

Mỗi con Yêu thú đều có trí tuệ, bọn chúng có thể hiểu được lời nói của nhân loại, điểm khác nhau chỉ là có muốn nghe hay không.

Con Đẳng Xà này rõ ràng là chịu chiếu cố cho Cố Khinh La, cho nên thu hồi suy nghĩ, bỏ theo hướng khác.

“Đẳng Xà? Thú hộ thú?” Tô Trầm thì thào nói: “Là vì huyết mạch à?”

“Một phần là thế.” Cố Khinh La trả lời: “Nhưng phần nhiều là vì ở chung trong thời gian dài và thuần dưỡng.”

“Thuần dưỡng?” Nghe được từ này, Tô Trầm ý thức được điều gì: “Đây là lý do vì sao cô ở lại Lâm gia?”

“Đúng vậy.” Cổ Khinh La gật đầu: “Đằng Xà kiệt ngạo bất tuân, lại có trí tuệ, còn có liên hệ viễn cổ với Yêu Hoàng của Thú tộc, cho dù có liên hệ huyết mạch cũng không dễ thu phục. Lâm gia có một thứ rất có ích khi thuần phục các loài thú, cho nên ta phụng mệnh trong tộc, tới hợp tác với Lâm gia, thuần hoá Đằng Xà.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cường địch

Chương 25: Cường địch

Dịch bởi Athox

“Xem ra các người đã thành công.” Tô Trầm nói.

Đằng Xà kia rõ ràng rất nghe lời Cổ Khinh La, chứng tỏ thuần hoá thuận lợi.

Cổ Khinh La lại nói: “Còn kém xa lắm. Lam Dạ giờ mặc dù nghe lệnh của ta, nhưng chỉ giới hạn trong mệnh lệnh bình thường. Một khi gặp những mệnh lệnh nguy hiểm, nó có nghe theo hay không phải xem tâm trạng của nó. Huống hồ cho dù ta có điều khiển được nó như cánh tay mình cũng vô dụng, gia tộc không cần thú thủ hộ cho một người, mà là cho toàn gia tộc... Đối tượng nó cần thần phục không phải ta, mà là toàn bộ Cổ gia.”

Nói tới đoạn sau, giọng cô bé trầm thấp khác thường, ngữ khí trầm trọng, lời nói rõ ràng, chỉ đúng từng trọng điểm. Hiển nhiên những lời này không phải cô nghĩ ra mà do được hun đúc giáo dục hàng ngày, để nâng làm nhiệm vụ theo nhu cầu của gia tộc.

“Tiên tổ cúi đầu với hậu nhân? Vậy thật chẳng dễ.” Tô Trầm khôi khôi nói.

Cổ Khinh La kinh ngạc nhìn Tô Trầm.

Tô Trầm nói không sai, cúi đầu trước Cổ Khinh La dễ, cúi đầu trước Cổ gia lại không dễ.

Nguyên nhân trong đó chính là vì huyết mạch Cổ gia đến từ Đằng Xà.

Xét theo ý nghĩa nào đó, Đằng Xà tương đương với tiên tổ của Cổ gia. Mà xét theo độ tinh khiết huyết mạch, Cổ gia đương nhiên không hơn được tiên tổ Đằng Xà.

Cúi đầu với một người có lẽ chỉ là tình cảm cá nhân, cúi đầu với cả gia tộc lại tương đương với tiên tổ dập đầu với văn bói, thuần huyết lạy tạ huyết, chuyện này làm sao mà được?

May mắn là Yêu thú tuy có trí tuệ nhưng lại không có giới hạn rõ ràng như nhân loại, không có cảm giác vinh nhục. Thuần phục hay không được quyết định do huyết mạch mạnh hay yếu, không liên quan tới thể diện, cho nên muốn hàng phục Yêu thú cũng không phải không thể.

Trong lịch sử Nhân tộc từng có không ít truyện cổ về hàng phục Yêu thú, mỗi chuyện đều được lưu truyền như truyền thuyết.

Đương nhiên, có thể xem như truyền thuyết, ngược lại ý tứ là tỷ lệ thành công của việc này thấp tới mức đáng thương.

Đây cũng là nguyên nhân Cổ Khinh La xuất hiện tại nơi này.

Tuổi thọ của Yêu thú vượt xa nhân loại, một khi Cổ gia thu phục được một con Đằng Xà chân chính, toàn bộ Cổ gia đều được hưởng lợi rất lâu.

Có điều sau khi nghe Cổ Khinh La nói, Tô Trầm lại nghĩ tới một chuyện khác.

Cậu hỏi Cổ Khinh La: “Nhưng cho dù nói thế nào vẫn có tiến triển rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Cổ Khinh La khẳng định lại: “Trước kia Lam Dạ chẳng nghe lời như giờ đâu. Mặc dù còn chưa đạt tới yêu cầu của gia tộc, nhưng chỉ cần tiếp tục cố gắng chắc chắn sẽ có ngày thành công.”

“Lâm gia giúp Cổ gia một ân tình lớn đến vậy, Cổ gia báo đáp ra sao?”

Nghe nói vậy, Cổ Khinh La cười khẽ nói: “Thật ra thứ cậu thật sự muốn hỏi là đây đúng không? Hừ, người của Tô gia đối xử không tốt với cậu, cậu còn quan tâm tới họ như vậy làm gì?”

Tô Trầm thân hiện nói: “Nghe cô nói vậy, ta có thể xác định báo đáp của cd chắc chắn sẽ rất bất lợi cho Tô gia.”

“Là bất lợi với cả ba nhà khác.” Cổ Khinh La trả lời.

Dừng lại một chút, cô mới nói tiếp: “Cố gia cho Lâm gia ba danh ngạch.”

“Danh ngạch gì?”

“Danh ngạch tới Cố gia tu luyện, một lượng tài nguyên phụ trợ tu luyện, bao gồm ba bình Huyết Linh được tề Đăng Xà.”

Nghe được Huyết Linh được tề Đăng Xà, Tô Trầm biến sắc.

Đăng Xà là Yêu thú vô cùng cường đại, ba bình được tề Yêu thú mang ý nghĩa bồi dưỡng được ba cao thủ có huyết mạch Yêu thú.

Mặc dù bây giờ Huyết Linh được tề không được tốt như Thiết Bị Chiết Xuất Huyết Mạch năm xưa, càng không thể truyền thừa, nhưng ba cường giả huyết mạch yêu thú cấp tạp huyết cũng đủ để hoành hành khắp thành lb.

Chẳng trách Cổ Khinh La nói bất lợi cho cả ba nhà, tương lai chắc chắn sẽ thành Lâm gia một mình độc đại.

”Sao không nghe nói gần đây Lâm gia có cao thủ gì xuất hiện.”

Cổ Khinh La trả lời: “Bọn họ còn đang tu luyện tại Cố gia, phải sang năm khi Tiềm Long Viện thu đệ tử mới trở về.”

“Sang năm? Tiềm Long Viện?” Hai mắt Tô Trầm long lánh ánh sáng: “Không phải đòi hai sử dụng mà là đòi ba?”

”Ừ!” Cổ Khinh La gật đầu nói: “Người của Lâm gia nhìn rất xa. Bọn họ cho rằng cho dù cao thủ số một của Lâm gia sử dụng Huyết Linh được tề cũng không thể lấy sức một mình bình định ba nhà khác, ngược lại rất có thể sẽ khiến ba nhà khác liên hợp lại, như vậy được còn không bù nổi mất. Cho nên bọn họ đặt hết hy vọng vào đời sau. Cậu cũng biết mỗi năm khi Tiềm Long Viện chiêu sinh, thành Lâm Bắc mười năm mới có danh ngạch một lần. Sang năm là một lần trong mười năm đấy, mặc dù tất cả chỉ có bốn danh ngạch nhưng cũng đủ cho các nhà tranh đoạt. Mà dã tâm của Lâm gia lại là chiếm hết cả bốn danh ngạch này. Một khi có bốn học sinh Tiềm Long Viện, đời một thời gian sẽ thành bốn cỗ lực lượng cường đại, còn tốt hơn nhiều so với hiện giờ bồi dưỡng bốn cao thủ.”

“Bọn họ chỉ có ba hạt giống, sao lại nghĩ ôm hết bốn danh ngạch?”

“Cố gia cho bọn họ không chỉ Huyết Linh được tề, còn có tài nguyên khác. Kết hợp vào bồi dưỡng một người cũng không phải việc khó. Cho dù không mạnh bằng ba người khác, chỉ cần thắng ba nhà là được.”

“Hiểu rồi. Bốn người là những ai?”

“Lâm Tịnh Hiên, Lâm Nghiệp Mậu, Lâm Thư Nguyệt, Bạch Ly.”

“Bạch Ly?” Nghe thấy cái tên này, Tô Trầm cũng ngẩn ra.

Lại có người không phải họ Lâm?

Đại gia tộc đương nhiên không thể để người bên gia quản lý tất cả mọi việc, nhưng việc tiến cử tuyển thủ hạt giống gần như tất cả đều là người thân theo huyết mạch.

Giờ đột nhiên xuất hiện một kẻ họ Bạch, Tô Trầm lập tức cảm thấy kỳ quái.

“Bạch Ly kia... là người thứ tư?” cậu hỏi.

“Không, hẳn là người đầu tiên.” Cổ Khinh La trả lời.

Sau khi thấy dl, Tô Trầm theo Cổ Khinh La đi khỏi.

Quả nhiên đúng như lời Cổ Khinh La nói, trong thời gian này không có bất cứ người của Lâm gia nào tại vườn thú, dù sao cũng không ai muốn gặp phải Lam Dạ lúc tâm trạng không tốt -- để thuận hoá Yêu thú này, Lâm gia không chỉ dùng cả bảo vật truyền thừa của gia tộc, còn bỏ ra mười một cái mạng.

Dọc theo lối đi mật, Tô Trầm rút cuộc ra khỏi vườn thú.

Đến đây Tô Trầm không cần phải lo lắng về Lâm gia nữa. Cho dù có bị Lâm gia phát hiện cũng không quá nguy hiểm.

Có điều Cổ Khinh La vẫn hộ tống Tô Trầm rời núi, tiễn cậu lên một chiếc xe ngựa mới yên tâm trở về.

Thoát khỏi hiểm địa, tâm trạng Tô Trầm lại chẳng thể vì vậy mà bình tĩnh trở lại.

Những lời Cổ Khinh La nói từ đầu đến cuối luôn vang vọng bên tai cậu, khiến cậu không cách nào bình tâm.

Tiềm Long Viện!

Đúng vậy, chỉ một năm nữa thôi Tiềm Long Viện sẽ chiêu sinh tại thành Lâm Bắc.

Có tận bốn danh ngạch.

Bản thân cho dù mù mắt ba năm cũng không hề từ bỏ cố gắng, là vì cái gì?”

Chẳng phải vì không muốn bỏ qua cơ hội tiến vào học phủ cao nhất Long Tang quốc này sao?

Không ngờ ngay ngày thứ hai sau khi hồi phục thị lực lại nghe được tin dữ như vậy.

Ba cường giả có huyết mạch Đằng Xà, còn một đối thủ không có huyết mạch nhưng được bồi dưỡng bởi đại lượng tài nguyên. Chỉ mình Lâm gia đã uy hiếp đến vậy rồi, những gia tộc khác thì sao? Liệu có cao thủ nào ẩn nấp không?

Còn mình thì sao?

Ba năm qua đi, bản thân phải liều mạng mới giữ được mình, đừng nói gì tới tài nguyên.

Nói thật ra, cậu cảm hận đầu trong đệ tử đời thứ ba ba lần liên tục trong, không phải vì mệnh bao nhiêu, thật sự là do đối thủ quá yếu.

Chỉ khi rời khỏi Tô gia, nghênh đón cậu là vô số cường giả, có lẽ mỗi người đều cường đại vượt quá tưởng tượng của cậu.

Đột nhiên, Tô Trầm phát hiện.

Sau khi khôi phục thị lực, trọng trách chẳng những không giảm, ngược lại càng thêm gánh nặng đường xa.

Một năm sắp tới nhất định phải nhanh chóng gia tăng thực lực.

“Thời gian gian nan như vậy ta còn chịu đựng được, chỉ mấy viên đá cản đường, làm sao ngăn được ta?” Trong xe ngựa, Tô Trầm lầm bầm.

Ba năm trong bóng tối, chuyện quan trọng nhất Tô Trầm học được chính là không được buông tha hy vọng, không được từ bỏ cố gắng.

Hai mắt có mù cũng không ngăn nổi cậu, đối thủ cường đại càng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bán chủ cầu vinh

Chương 26: Bán chủ cầu vinh

Dịch bởi Athox

Sau khi rời khỏi Lâm gia, Tô Trầm không tới Ngọc Chân các mà trực tiếp trở về Lâm gia. Thương thế cậu chưa lành, ngay y phục hiện giờ cũng là quần áo người hầu Cổ Khinh La tìm cho cậu, đương nhiên phải về nhà xử lý đôi chút.

Về đến Tô gia, không muốn kinh động những người khác, Tô Trầm đi theo cửa sau. Cậu đã rất quen đường, có nhắm hai mắt cũng có thể trở về (đây thật sự không phải khoa trương), giờ thị lực khôi phục đương nhiên càng nhẹ nhõm thoải mái.

Không làm kinh động bất cứ ai, Tô Trầm trở lại Trần La Viện.

Kiểm Tâm không có mặt, trong Trần La Viện không có một ai.

Tô Trầm đi thẳng tới phòng trong, cởi hết băng vải nhuộm máu lẫn quần áo người hầu, kiểm tra thương thế bản thân.

Từ Ngọc Cao của Cổ gia quả nhiên thần diệu, chỉ qua một đêm mà vết thương đã đóng vảy, mặc dù nếu hành động chạm tới vết thương vẫn còn đau đớn nhưng đã không ảnh hưởng gì lớn. Điểm phiền phức duy nhất là cánh tay phải, tạm thời không thể dùng sức, sợ rằng phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể khôi phục.

Thế giới này do tu luyện nguyên năng, khả năng khôi phục của mọi người đều rất tốt, ít bệnh tật gì, lại dựa vào các loại linh dược cho nên chỉ cần không bị thương trí mạng, phần lớn đều có thể nhanh chóng khôi phục.

Cho dù vậy, Tô Trầm vẫn cảm thấy mất kiên nhẫn với việc cần vài ngày mới khôi phục được.

Khi biết tình hình bốn hạt giống của Lâm gia, Tô Trầm cảm thấy thời gian không còn nhiều, trong một năm sau đó, cậu phải nhanh chóng gia tăng thực lực bản thân.

Đang lúc suy tư, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng người tiến tới.

Lúc này Tô Trầm toàn thân trần trụi, lại đầy vết thương, quả thật không thích hợp để người khác nhìn thấy. Cũng may trong phòng có tấm bình phong, ta đành nhắc theo quần áo cũ, trốn sau tấm bình phong.

Bên này Tô Trầm vừa trốn xong, bên ngoài đã có hai người cười hi hi bước vào.

Một người trong đó chính là Kiếm Tâm, ba năm không thấy, tiểu tử này cao lên rõ rệt, mặc áo xanh đội mũ nhỏ, khoé miệng còn xuất hiện chút râu.

Một người khác lại là cô bé, mặc bộ đồ nha hoàn, gương mặt tròn trịa, cũng có thể coi là có chút nhan sắc. Tô Trầm không nhận ra là ai, đoán chừng là người vào phủ sau khi cậu bị mù.

Hai người vui vẻ đùa giỡn bước vào buồng trong, chỉ thấy Kiếm Tâm giang hai cánh tay ôm lấy cô bé. Cô bé cười duyên muốn tránh mà không tránh nổi, bị Kiếm Tâm nhào trúng, bị ép tới tới giường gỗ đàn hương ngà voi khắc shoa văn rồng của Tô Trầm.

Hoá ra là một cặp uyên ương vụng trộm, Tô Trầm thầm nghĩ.

Ở trong đại trạch viện một thời gian dài, mặc dù chỉ mới mười lăm tuổi, Tô Trầm cũng nghe được không ít chuyện về phương diện này. Nhất là một người mù, khi mất đi thị lực thường sẽ được đền bù về thính lực. Thính tai, đương nhiên sẽ nghe được một số chuyện người khác không nghe được.

Chuyện nam nữ ăn vụng như vậy không hiếm lạ gì tại các hộ các nhà các viện, trước đó không lâu chẳng phải Nhan Vô Song cũng xử trí một cặp như vậy à. Chỉ không ngờ Kiếm Tâm cũng tham dự, còn chạy tới phòng mình làm càn.

Cho dù Tô Trầm rộng lượng đến đâu cũng hơi bất mãn với tình cảnh này.

Chỉ điều cặp nam nữ kia lòng nóng gian tình, thời khắc này đã lên giường cũng liêu lĩnh làm chuyện phong nguyệt trên giường.

Tô Trầm không ngờ hôm qua vừa thấy Cổ Khinh La lộ thể, hôm nay cảnh tượng chứng kiến lại may mắn thăng cấp, trực tiếp chứng kiến cảnh tượng cầu thả này. Trong lòng khô khốc nhưng lại chỉ có thể cứng rắn kìm nén chờ đợi, thầm nghĩ sau này phải dạy cho tên Kiếm Tâm khốn kiếp này một bài học.

Cuối cùng thiếu niên huyết khí phương cương, chung quy không thể quá bền bỉ, không bao lâu xong Kiếm Tâm đã buông thương.

Cô bé kia ý chỉ mới khôi, lại đã phát hiện đối phương xong việc, không khỏi tức giận đẩy hấn một cái nói: “Cái tên vô dụng này.”

Kiếm Tâm cười ha hả: “Tại mấy ngày rồi không được chạm vào muối muối, không nhịn nổi. Đừng vội, đợi chút nữa ca ca ta trọng khôi hùng phong, nhất định sẽ khiến em dục tiên dục tử.”

Cô bé nghe vậy che miệng cười: “Vậy phải xem cái thứ không nghe lời này của anh mới được.”

Kiếm Tâm đang muốn nói mình chắc chắn sẽ được, cô bé lại cúi đầu phủ phui một chút rồi kêu: “Ai da, hông rồi, cái thứ bản thiêu của anh chảy lên giường tứ thiếu gia rồi.”

Tô Trầm đã thấy giữa hai chân cô bé chảy ra thứ dịch trắng, quả thật rơi xuống giường của mình, trong lòng giận dữ.

Lại nghe Kiếm Tâm nói với vẻ không quan tâm: “Không sao, một thằng mù như hấn thì thấy gì. Lát nữa ta lau một chút là được.”

Tô Trầm ngậy ngậy, cậu biết mấy năm mình bị mù này, Kiếm Tâm bại hoại hơn nhiều, lại không ngờ sau lưng hấn vô lễ với bản thân như vậy, gọi thẳng mình là thằng mù.

Cô bé kia che miệng cười nói: “Có một chủ nhân mù thật dễ hầu hạ, rất nhiều chuyện có thể làm qua loa cho xong nhĩ.”

“Hừ.” Kiếm Tâm lại nhếch miệng nói: “Quả thật rất tiện, có thể thoải mái lười biếng, thậm chí còn tiện cắt xen thêm đôi chút, nhưng cũng vì thế mà giờ chẳng có địa vị. Tứ thiếu gia bây giờ đâu phải tứ thiếu gia năm đó. Ở Tô gia này, em nói xem còn mấy người để hấn trong mắt? Năm ngoái cường ép tranh đoạt hạng nhất thiếu niên của gia tộc, ra sức đánh Tô Khánh, còn đặc tội nặng với phe của nhị lão gia. Theo chủ nhân như vậy, tiền đồ vô vọng, ta cũng chỉ có thể sống lưu manh qua ngày thôi.”

“Xem cái đồ không có chí tiến thủ nhà anh kia. Anh định cả đời bấp bênh như vậy, thế em phải làm sao giờ?” Nha đầu kia đánh Kiếm Tâm một cái.

Kiếm Tâm nhanh chóng cười làm lành: “Anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà. Kiếm Tâm của em là người ôm chí lớn, tương lai chắc chắn có ngày rồng

bay chín cỗi, phát lên như điều gặp gió.”

“Anh chỉ giỏi khoác loác thôi.” Nha đầu lườm hần một cái.

“Anh đâu có khoác loác!” Kiếm Tâm nóng lòng đỡ dành bèn nói: “Nói thật cho em biết, mấy ngày trước anh đã gặp nhị lão gia.”

”Nhị lão gia?”

Tô Khắc Kỳ?

Nha đầu kia cùng Tô Trầm cùng đồng thời sùng sốt, tâm trạng Tô Trầm còn trực tiếp chìm đến đáy.

Nha đầu kia lại hỏi: “Anh gặp nhị lão gia làm gì?”

“Không có gì, chỉ làm ít chuyện giúp ngài ấy thôi.” Kiếm Tâm cười hắc hắc nói.

Nha đầu đã hiểu, chỉ vào Kiếm Tâm nói: “Anh bán rở tứ thiếu gia!”

“Ài, đâu thể nói vậy được?” Kiếm Tâm xem thường: “Đây gọi là chim khôn biết chọn cây mà đậu. Tô Trầm hần tự mình muốn chết, chẳng lẽ anh cũng phải chết theo hần hay sao?”

“Muốn chết? Chẳng lẽ nhị lão gia muốn hạ độc thủ với tứ thiếu gia?” Nha đầu không dám tin tưởng.

Kiếm Tâm lại phát phát tay nói: “Cái này em đừng hỏi nữa. Tóm lại chuyện năm ngoái khiến nhị lão gia hoàn toàn mất lòng tin với tứ thiếu gia, lần này ngài ấy muốn làm thật. Đây cũng là cơ hội cho Kiếm Tâm ta, sau khi mọi chuyện thành công ta chính là đại chủ rợ quỹ Hoài Minh Đường. Đến lúc đó anh sẽ có lời với tam nãi nãi, sẽ cưới em, để em làm chủ rợ quỹ phụ nhân.”

Nha đầu kia nghe vậy trong lòng nở hoa, che miệng cười khanh khách.

Đúng lúc Kiếm Tâm đã lại khôi phục sức sống, hai người lại khởi xướng một hồi đại chiến.

Sau tám bình phong, ánh mắt Tô Trầm lạnh như băng nhìn cặp nam nữ, nội tâm lại cực kỳ bình tĩnh.

Mấy năm nay, Kiếm Tâm chăm sóc cậu lười biếng ra sao, cậu đều biết. Lợi dụng cậu không nhìn thấy gì lên lút vớt lấy chỗ tốt, cậu cũng biết. Tất cả những điều đó Tô Trầm đều nhìn.

Nhưng hôm nay, hành vi của Kiếm Tâm đã vượt ngoài ranh giới cuối cùng của cậu.

Đây là bán đứng.

Bán chủ cầu vinh!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Âm hại

Chương 27: Âm hại

Dịch bởi Athox

Cặp nam nữ kia lần đi lộn lại trên giường của Tô Trầm hơn nửa canh giờ, rốt cuộc cũng rời khỏi.

Đi ra từ đằng sau tám bình phong, Tô Trầm thay một bộ áo trắng, rời khỏi Trần La Viện.

Lần này cậu không đi cửa sau.

Dọc theo con đường lát đá xanh, Tô Trầm tản bộ trong Tô phủ.

Ba năm không thấy, Tô gia vẫn là Tô gia, chỉ là tuy vật vẫn còn, nhưng người dần không phải.

Đi dọc con đường, Tô Trầm chứng kiến không ít người hầu của Tô phủ, trong đó có không ít người Tô Trầm chưa từng gặp. Nghe nói sau khi Nhan Vô Song nắm quyền, trắng trợn lạm quyền, kéo bè cánh đấu đá, loại bỏ không ít người cũ, đổi thành rất nhiều người mới, lấy cái danh đẹp ‘chăm lo việc

nước, bỏ cũ lấy mới, loại trừ thói xấu tiền triều lưu lại'. Tiền triều này chỉ ai, đương nhiên ai cũng hiểu rõ. Bây giờ nhìn lại, quả thật không phải là giả.

Nhưng bất kể người mới hay người cũ, sau khi nhìn thấy cậu đều cùng một biểu hiện, đều là không đếm xỉa.

Trực tiếp đi qua bên cạnh Tô Trầm, hoàn toàn không coi vị tứ thiếu gia này có tồn tại, đầu sao hắn cũng không thấy, cho dù nghe được cảm nhận được có người đi qua cũng chẳng biết là ai, cần gì phải khách khí với hắn cơ chứ?

Đương nhiên, nếu có chủ nhân khác, vẫn phải giả bộ ra vẻ lễ phép. Nhưng hôm nay phần lớn chủ nhân đều ngửa mặt với Tô Trầm, đối xử tốt với hắn sợ rằng ngược lại sẽ phải chịu tốt, ngược lại có khi còn được khen ngợi. Chính vì vậy dọc đường đi này, Tô Trầm không gặp một người hầu nào hành lễ với mình.

Tô Trầm cũng chẳng buồn để ý, chỉ tiếp tục đi tới như ngày thường.

Mãi tới khi đến diễn võ trường mới nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Tứ thiếu gia tới rồi.”

Là Minh Thư.

Cậu nhóc ngốc này có lẽ là người duy nhất không biết dối trên gạt dưới trong Tô phủ. Thấy Tô Trầm đến cũng hứng thú bùng bùng chạy tới đỡ.

“Minh Thư, hai ngày nay ngươi lại bị người ta đánh đúng không?” Tô Trầm cười nói.

“Hả, sao tứ thiếu gia lại biết?” Minh Thư ngẩn ngơ.

Làm sao ta biết? Đương nhiên là thấy vết bầm trên mặt ngươi rồi.

Tô Trầm nói thầm trong lòng, về mặt lại bất biến: “Đương nhiên là đoán. Toàn bộ nhà này, ngoại trừ mẫu thân cùng tam thúc của ta chắc chỉ có ngươi dám nhiệt tình với ta như vậy. Hai người đó đều là chủ nhân, bọn họ không dám làm gì, cái tên không chỗ dựa như ngươi còn dám đối tốt với ta, chẳng phải tự tìm đòn thì là gì?”

Minh Thư nghe vậy cười hì hì nói: “Cũng không sao, chỉ bị đâm mấy cái xả giận, không đánh chết người được đâu.”

Tô Trầm nghe vậy lại thầm thở dài.

Trước đây cậu không nhìn thấy, không biết Minh Thư bị đánh nghiêm trọng đến mức nào, giờ nhìn đáng về Minh Thư, hai mắt đều bị đánh tới tím bầm, đâu phải chỉ đâm mấy cái?

Suy nghĩ một chút, Tô Trầm nói: “Minh Thư, ngươi có đồng ý theo hầu ta không?”

“Theo hầu tứ thiếu gia?” Minh Thư ngây ngẩn: “Thế nhưng, chẳng phải tứ thiếu gia đã có Kiếm Tâm rồi à?”

“Kiếm Tâm có việc của Kiếm Tâm, ngươi có việc của ngươi. Ngươi cứ nói có đồng ý không đi.”

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý!” Minh Thư gật đầu liên tục.

Tô Trầm cười nói: “Vậy được rồi, lát nữa ta sẽ tìm gia gia báo sẽ nhận ngươi. Lần sau nếu có người dám đánh ngươi, cứ nói cho ta.”

“Vâng!” Minh Thư gật đầu lia lịa.

Lúc này Tô Trầm mới bước chân đi khỏi.

“Tứ Tô gia không tu luyện một lúc à?” Minh Thư hỏi.

“Không, ta có chuyện cần làm, ngươi gọi xe ngựa giúp ta, tiễn ta tới Ngọc Chân các.”

Minh Thư vui vẻ đi gọi xe, lát sau lại tay không trở về.

Tô Trầm hỏi: “Xe đâu?”

Minh Thư buồn bã nói: “Tên khốn Mạc Đại Nghiêm kia nói hôm nay trong phủ nhiều người xuất hành, xe ngựa của ngài đã bị thuyên chuyển. Tôi cũng không tin, trong phủ nhiều xe ngựa như vậy lại không có chiếc nào rảnh, nhất định phải dùng xe của ngài. Đây rõ ràng là cố ý bắt nạt tứ thiếu gia.”

Mạc Đại Nghiêm là đầu lĩnh của đám phu xe Tô gia, Minh Thư đương nhiên không làm gì được.

“Đi, chúng ta tới xem sao.” Tô Trầm nói.

Rời khỏi diễn võ trường, rẽ vào một hành lang, chính là vị trí đoàn xe của Tô gia.

Giờ khắc này trong hàng xe, một đồng người đang ngồi đó uống rượu. Đại hán dẫn đầu tuổi chừng bốn mươi, gương mặt phủ đầy râu quai nón, sắc mặt

hung ác, ngực để trần phân nửa, đang giờ bát hò hết không ngừng, chính là Mạc Đại Nghiêm.

Phu xe uống rượu cùng Mạc Đại Nghiêm thấy Tô Trầm tới bèn chọc khế vào hấn nói: “Lão đại, Tô Trầm tới rồi.”

Mạc Đại Nghiêm liếc mắt sang, nhìn thấy Tô Trầm, hừ một tiếng rồi nói: “Không cần để ý tới hấn.”

Bên này Tô Trầm đã tới, nói: “Mạc Đại Nghiêm, xe của ta đâu?”

Mạc Đại Nghiêm buông bát rượu nói: “Hoá ra là thiếu gia. Thật không khéo, hôm nay không biết các lão gia thiếu gia thái thái nải nải quý phu có việc gì, ai ai cũng xuất hành, đều bảo phải dùng xe. Cứ như vậy xe bên ta còn chẳng đủ đây, làm gì còn xe cho người. Hơn nữa, người mù ấy mà, không có việc gì cứ ở nhà đi, ra ngoài cả ngày làm gì?”

Minh Thư giận dữ: “Mạc Đại Nghiêm, người vô lễ với thiếu gia...”

Tô Trầm lại chặn cậu lại, chỉ nói với Mạc Đại Nghiêm: “Các nhà đều có xe của mình, ai muốn xuất hành thì dùng xe của bản thân, không đủ cũng không thể chiếm xe nhà khác, đây là quy củ gia gia đã định, chẳng lẽ người không biết?”

Mạc Đại Nghiêm cười hi hi nói: “Nói thì là thế, cũng không sai, có điều quy củ là chết, người là sống. Một số việc khó tránh khỏi phải tùy cơ ứng biến.”

Tô Trầm hỏi ngược lại: “Nếu ta không đồng ý tùy cơ ứng biến thì sao?”

Mạc Đại Nghiêm lại cười ha ha: “Tứ thiếu gia là chủ nhân, ta chỉ là hạ nhân. Nếu tứ thiếu gia nhất định phải dùng xe, Mạc Đại Nghiêm ta cũng không thể không cho được. Có điều theo quy củ của quý phu, xe là phải giao, nhưng người thì không. Vì thế có thể cho người xe, nhưng lái xe ấy hả, ta cũng chẳng có cách nào.”

Tô Trầm vốn có phu xe riêng của mình.

Tuy nhiên năm đó sau khi Tô Trầm bị mù, người đánh xe cho cậu cũng bị phế chức phu xe, bị phải đi chăn ngựa.

Vốn dĩ không còn phu xe, Tô gia nên phải một người khác cho cậu, nhưng phải biết phu xe của gia tộc lớn không phải ai cũng có thể đảm đương, đều phải là người có công phu, ngoại trừ điều khiển xe còn có trách nhiệm bảo hộ, bản thân đã là nửa hộ vệ. Bởi vậy địa vị cùng lương tháng của phu xe trong phủ tương đối cao, sau khi Tô Trầm mù, lại ít khi ra ngoài, không cần nuôi thêm một người như vậy, vì vậy việc này cũng bị trì hoãn. Tới khi Tô Trầm ra ngoài quản lý Ngọc Chân các, đáng lẽ nên phải người bù cho cậu, nhưng vì đặc tội quá nhiều người, cho nên mọi người đều chọn quên lãng việc này. Vì vậy mỗi lần xuất hành đều là Mạc Đại Nghiêm phải người khác tới đánh xe cho Tô Trầm.

Cũng bởi vậy, lần này Mạc Đại Nghiêm muốn làm khó Tô Trầm, Tô Trầm lại chẳng thể làm gì được.

Tô Trầm chẳng hề tức giận nói: “Không sao, người cứ đưa xe cho ta là được, không cần phu xe.”

“Cái gì?” Mạc Đại Nghiêm ngây người.

Tô Trầm đã quay đầu lại nói: “Minh Thư, người gọi Chu Hoành tới đây, để hấn đánh xe cho ta.”

Chu Hoành chính là người đánh xe năm xưa, khi Tô Trầm bị chọc mù hai mắt.

Minh Thư cũng sững sờ: “Thế nhưng tứ thiếu gia, năm đó hấn không bảo vệ được ngài, bị lão gia giáng chức.”

“Việc năm đó không phải sơ suất của hấn. Lại nói ta dùng ai do ta quyết định, còn không mau gọi hấn tới.”

Minh Thư như vừa tỉnh giấc chiêm bao, chạy vắt chân lên cổ: “Vậy tôi đi gọi hấn.”

Mạc Đại Nghiêm biến sắc: “Chu Hoành bất lực không bảo vệ được chủ, không thích hợp nhậm chức đánh xe. Tứ thiếu gia dùng phế nhân như vậy có vẻ không hợp quy củ?”

“Người đã nói rồi mà, hấn không phải phu xe của Tô gia ta. Nếu đã vậy chuyện chẳng liên quan đến người. Sao nào? ta dùng ai người cũng muốn quản à?” Tô Trầm hỏi ngược lại.

Sắc mặt Tô Trầm lúc xanh lúc trắng một hồi.

Đang lúc này, một giọng cười đột nhiên vang lên: “Tứ ca nói đúng lắm, tứ ca muốn dùng ai, Mạc Đại Nghiêm người quản được sao?”

Theo âm thanh này, sau lưng một người đi tới.

Cho dù không thấy mặt, Tô Trầm cũng biết người tới là ai.

Tô Việt.

Hấn là cháu trai nhị trưởng lão Tô gia Tô Trường Thanh, nhỏ hơn Tô Trầm một tuổi, đứng hàng thứ chín trong đời thứ ba nhà họ Tô, vì thế phần lớn đều

gọi hắn là Tiểu Cửu.

Nhị trưởng lão Tô gia cũng là người ủng hộ đắc lực của Tô Khắc Kỳ, bởi vậy Tô Trầm cũng là một trong số những người không hợp với cậu nhất.

Thấy Tô Việt ở đây, Tô Trầm đã hiểu vì sao đang yên đang lành Mạc Đại Nghiêm lại đột nhiên không phái xe cho mình.

Rõ ràng là Tô Việt giờ trò.

Thời khắc này Tô Việt lên tiếng, Mạc Đại Nghiêm không tiếp tục kiên trì, để người dắt xe ngựa của Tô Trầm ra.

Ngay khi xe ngựa bị dắt ra, Tô Trầm đã thấy Tô Việt móc ra mấy cây cung châm, công khai bỏ vào trong xe ngựa, sau đó thuận tay vạch một cái, trực tiếp rạch mấy đường rách bí mật trên chỗ yếu hại của xe ngựa.

NẾU Tô Trầm cứ thế ngồi xe ra ngoài, không đi được bao lâu càng xe sẽ gãy vỡ, cả bộ xe sẽ sụp đổ. Xe ngựa đổ sụp, Tô Trầm ắt sẽ ngã xuống, tám ván gỗ vỡ vụn, cung châm bên trong sẽ đâm vào người cậu.

Sẽ không chết, nhưng chắc chắn sẽ không dễ chịu

Thủ pháp thật thâm độc.

Khiến người ta không biết nói gì là tất cả những hành động này đều làm ngay dưới mí mắt Tô Trầm.

Người đang cạy ta mù mắt à!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tự làm tự chịu

Chương 28: Tự làm tự chịu

Dịch bởi Athox

Nhìn cỗ xe ngựa bị động tay động chân kia, hai mắt Tô Trầm vẫn trừng trừng như trước, hoàn toàn không lộ vẻ tức giận, như một người mù chân chính.

Một lát sau, Minh Thư dẫn Chu Hoành tới.

Trong ký ức của Tô Trầm, Chu Hoành vốn là hán tử cao to đáng đáp cường tráng, trầm mặc ít nói, làm việc trầm ổn. Nhưng hiện giờ cậu chỉ nhìn thấy một người trung niên vàng vọt xanh xao, gương mặt râu ria xồm xoàm, đáng vẻ chán nản ủ rũ. Có thể thấy những ngày tháng trong chuồng ngựa tuyệt đối không dễ chịu, cho nên khi Minh Thư nói thiếu gia tìm hắn tới đánh xe trở lại, hắn kích động tới không cách nào tự kiềm chế, chạy thẳng về phía Tô Trầm, quỳ xuống trước mặt cậu: “Tội nhân Chu Hoành, ra mắt tứ thiếu gia!”

Tô Trầm lạnh lùng nói: “Chuyện năm đó đã qua, người cũng đã bị trách phạt. Giờ ta vẫn dùng người, người phải làm việc cho cẩn thận đấy.”

Chu Hoành lớn tiếng đáp lời: “Nhất định dốc hết sức làm việc cho thiếu gia!”

“Vậy đánh xe đi.” Tô Trầm nói.

Chu Hoành vội vàng vàng điều động xe ngựa, tuy đã ba năm không chạm vào dây cương, thân thủ vẫn linh hoạt như xưa, nhanh chóng an bài ngựa tốt, ngồi lên chỗ đánh xe, chỉ đợi Tô Trầm bước lên.

Tô Trầm đi vài bước về phía xe ngựa, lại đột nhiên như nhớ ra điều gì, đi về phía Tô Việt, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, còn chưa cảm tạ Tiểu Cửu hôm nay đã giúp ta bênh vực lẽ phải. Nhờ người ta mới không bị người dưới bắt nạt.”

Vừa nói vừa tới cạnh Tô Việt, bái hắn một cái.

Tô Việt phẩy phẩy cây quạt cười nói: “Không cần cảm ơn đâu, tứ ca xin mau lên xe, tránh để lỡ chính sự.”

“Như vậy sao được. Hôm nay nếu không có Tiểu Cửu, sợ rằng ta còn chẳng thể ra khỏi cửa. Ta thấy chẳng bằng vậy đi, Cửu đệ theo ta ra ngoài, ta mời Cửu đệ uống một chén.” Tô Trầm nói ông đã bắt lấy cổ tay Tô Việt.

Cậu đứng ngay trước mặt Tô Việt, xuất thủ vừa đột ngột vừa nhanh chóng, Tô Việt căn bản không kịp phòng bị, bị cậu tóm gọn.

Giương mặt Tô Việt lộ vẻ kinh hoàng: “Không cần đâu, ta còn có việc.”

Vừa nói vừa gấp rút lui lại phía sau, muốn bỏ rơi Tô Trầm.

Chỉ là, luận sức mạnh, hẳn còn kém xa Tô Trầm, làm sao trốn được khỏi Tô Trầm?

Tô Trầm giữ chặt không cho hắn lui lại, gương mặt mỉm cười: “Sao nào? Tứ ca mời người, người lại không nể mặt à?”

Cánh tay như cọc sắt, kẹp chặt Tô Việt.

Tô Việt càng lúc càng kinh hoàng, liều mạng đánh lên tay Tô Trầm “Thả ta ra!”

Tô Trầm lạnh lẽo cười gằn: “Xem ra Cửu đệ thật sự không muốn lên xe rồi. Nhưng ta lại muốn xem Cửu đệ lên xe xong sẽ ra sao... Chu Hoàn!”

Tô Trầm đột nhiên hét lớn.

Chu Hoàn đang ngồi trên xe ngựa giật mình, trả lời theo bản năng: “Tiểu nhân ở đây!”

Tô Trầm không buồn quay đầu lại nhìn, theo âm thanh của Chu Hoàn, nắm lấy tay Tô Việt quăng về phía sau một cái, thân thể Tô Việt bay thẳng về phía xe ngựa sau lưng Chu Hoàn.

Chỉ nghe một tiếng rầm vang vọng, Tô Trầm va thẳng vào trong xe ngựa. Cú va nặng nề khiến chiếc xe vốn yếu ớt ầm ầm sụp đổ, như vậy còn chưa tính, cương chằm trong xe cũng bị kích thích, ghim hết vào người Tô Việt.

“Á!” Tô Việt kêu lên thảm thiết.

“Cửu thiếu gia!” Mạc Đại Nghiêm kinh hãi thất thanh, biến sắc căm tức nhìn Tô Trầm: “TÔ TRẦM, tên khốn nạn nhà ngươi dám...”

Đáp lại là Tô Trầm đạp thẳng một chân xuống, ghim một đầu sâu dưới nền đá xanh, người cũng theo đó bay đi, đánh thẳng tới người Mạc Đại Nghiêm. Sức mạnh hùng hồn đụng cho Mạc Đại Nghiêm thổ huyết tại chỗ, văng khỏi nơi đang đứng.

Thật ra luận thực lực, Mạc Đại Nghiêm còn mạnh hơn Tô Trầm một chút. Hẳn cũng là Đoán Thể cửu trọng, nhưng là Đoán Thể cửu trọng đỉnh phong cực hạn võ giả. Nhưng Mạc Đại Nghiêm không ngờ Tô Trầm lại đột nhiên xuất thủ, hơn nữa thân là người mù còn ra tay hung ác chuẩn xác như vậy.

Lần này không kịp xoay sở, không kịp đề phòng, bị Tô Trầm đánh lén thành công, đụng gãy mất một cái xương sườn, đau tới mức trước mắt hắn tối sầm.

Tô Trầm đắc thế không buông tha người, lật tay tóm lấy tay Mạc Đại Nghiêm uốn một cái, trực tiếp vặn gãy cánh tay phải Mạc Đại Nghiêm. Cho dù Mạc Đại Nghiêm đứng lúc đã ngược lại một cước, nhưng đang lúc đau đớn thân thể vô lực, một cước này chỉ phát huy được phân nửa sức mạnh, bị Tô Trầm cứng rắn chống đỡ, ngược lại đạp thẳng một cước vào đầu gối Mạc Đại Nghiêm.

Rắc, một chân Mạc Đại Nghiêm đã bị Tô Trầm đạp gãy.

Lại cúi đầu đạp thẳng vào mũi Mạc Đại Nghiêm, đụng gãy sống mũi hắn, tiếp đó lại trở tay nắm cánh tay trái Mạc Đại Nghiêm, bẻ gãy cả tay trái hắn, cuối cùng là chân trái.

Chỉ trong chớp mắt, Mạc Đại Nghiêm đường đường Đoán Thể cửu trọng bị Tô Trầm triệt để phế bỏ, nằm trên mặt đất không dám đứng lên, khiến đám phu xe cùng Minh Thụ Chu Hoàn tròn tròn hai mắt.

Lúc này Tô Trầm mới chậm rãi đứng lên nói: “Đây chính là kết cục của kẻ không biết lớn nhỏ, không phân biệt tôn ti.”

“Tô Trầm, chúng ta không phải người của ngươi, ngươi không có quyền đối xử với chúng ta như vậy!”

Khẩn người ta kinh ngạc là trong đám phu xe vẫn còn có người dám to gan hét lớn với Tô Trầm.

“Ngươi nói đúng, ta đúng là không có quyền xử trí Mạc Đại Nghiêm.” Tô Trầm mỉm cười: “Có điều... Thế thì đã sao?”

Thế thì đã sao?

Nghe lời này, đám phu xe cùng thất thần.

Tô Trầm đã giơ chân lên đạp lên ngực Mạc Đại Nghiêm: “Ta quả thật không có quyền xử trí người này, có điều ta vẫn cứ làm đấy, vượt quyền đấy, thậm chí làm hắn bị thương nặng đấy. Thế thì đã sao? Ta phạm lỗi, gia tộc đương nhiên sẽ xử phạt. Có điều Mạc Đại Nghiêm cùng các người giúp tên khốn kiếp này, các người đoán xe, ta sẽ bị xử phạt thế nào?”

Mạc Đại Nghiêm ứ chi đứt gãy, đã không còn sức phản kháng, cùng đám phu xe hoảng sợ nhìn Tô Trầm, ngay tiếng rên cũng bị dọa tới ngưng bật.

“Cấm túc? Phạt trợ cấp tháng? Hay gì khác đây? Không sao cả, ta chịu được.” Tô Trầm trả lời: “Nhưng có một việc có thể khẳng định, đó là bất kể gia

tộc trừng phạt ta ra sao, ảnh hưởng tới ta chắc chắn không thể lớn hơn mức Mạc Đại Nghiêm phải chịu. Đây chính là điểm khác biệt giữa chủ nhân và hạ nhân!”

Một câu nói, chấn động đến mức tất cả không nói thành lời.

Đúng, bất luận Tô Trầm bị trừng phạt ra sao cũng không thể nặng hơn thương thế của Mạc Đại Nghiêm được!

Bởi vì cậu là chủ nhân, là thiếu gia!

Đây là đặc quyền, đặc quyền hợp tình hợp lý!

Tô Trầm đã ngẩng đầu lên nhìn về phía đám phu xe.

Ánh mắt vô thần rõ ràng không có bất cứ tiểu điểm, nhưng lại khiến tất cả mọi người sợ hãi không dám đối mặt.

Tô Trầm thân nhiên nói: “Vì thế, cho dù ta tiếp tục ra tay, có giết các người cũng chẳng có hậu quả lớn lao gì. Nhưng nếu các người làm ta bị thương... Vậy các người đều phải chết!”

Câu nói cuối cùng khiến tất cả đám người lạnh cả tim.

“Vì thế...” Tô Trầm đã nhấc cái chân giẫm lên người Mạc Đại Nghiêm, đi về phía Tô Việt.

Tiểu tử này bị Tô Trầm ném đi, cương châm cắm vào người, lúc này còn đang rên rỉ dưới đất không đứng dậy nổi.

Tô Trầm nghiêng tai, ra vẻ lắng nghe, theo tiếng rên rỉ của rtv đi tới bên cạnh hắn, nắm hắn lên giờ tay đánh ngất rồi mới quay lại nói với đám phu xe: “Vì thế ta hy vọng các người có thể kính nể ta đôi chút. Có kính nể sẽ biết tôn trọng. Mà biết tôn trọng chủ nhân sẽ ít phạm sai lầm, chuyện như vừa rồi cũng sẽ không xảy ra nữa.”

Một phu xe run rẩy nói: “Ngài muốn chúng tôi làm gì?”

Tô Trầm mỉm cười.

Đây mới là thứ cậu muốn nghe.

“Ta cần các người nói thật.” Hắn nói: “Lát nữa các trưởng bối trong gia tộc sẽ tới, nếu ai dám che giấu lương tâm nói dối, tin ta đi... hắn chắc chắn sẽ chết!”

“Đừng đáp ứng hắn!” Mạc Đại Nghiêm hô to.

Xoạt!

Tô Trầm tiện tay quăng một cái, một mũi cương châm vừa nhỏ từ người Tô Việt đã ghim thẳng vào hạ thể Mạc Đại Nghiêm. Vết thương lần này vượt xa những lần trước, Mạc Đại Nghiêm phát ra tiếng kêu đau đớn tới cực điểm, sau đó không chịu nổi, ngất đi.

Tô Trầm lại tiện tay rút một mũi cương châm khác, mỉm cười nhìn đám phu xe.

Đối mặt với công phu ‘nghe âm thanh phân biệt phương hướng’ cực kỳ chính xác này, tất cả phu xe đều cảm thấy hạ thể phát lạnh.

PS:

Chỉ có thể giải thích lại một chút.

Trong truyện từ ban đầu đã nói: Tứ đại gia tộc Lâm Bắc là gia tộc không huyết mạch!

Không huyết mạch!

Gia chủ Tô Trường Triệt dùng một khoản tiền lớn mua một bình hdl, vì thế là tạp huyết mạch. Tạp huyết mạch không thể truyền thừa! Cũng tức là hắn dùng được tể huyết mạch chỉ khiến bản thân hắn nắm giữ huyết mạch, không liên quan gì tới người khác.

Chuyện này thật ra giống với cường hoá huyết mạch trong Vô Tận Vũ Trang. Tạp huyết mạch chỉ giới hạn ở bản thân.

Chỉ có nhân tộc được cường hoá bởi Thiết Bị Chiết Xuất Huyết Mạch năm xưa mới có thể truyền thừa.

Tất cả huyết mạch đều là huyết mạch Thú tộc khiến sinh mệnh có thể vận dụng nguyên năng.

Mà giới tính huyết mạch không tồn tại. Nói cách khác trong quyền sách《 Nguyên Huyết Thần Tọa 》này, khái niệm huyết mạch không phải là ‘ta họ

Trương, Trương gia chúng ta là quý tộc, huyết mạch Trương gia đương nhiên cao quý’. Mà là ‘nhà ta nắm giữ truyền thừa huyết mạch Yêu thú nào đó, còn người thuộc gia tộc không huyết mạch, tương lai cùng lắm là dùng một bình dược tề nhận được tạp huyết mạch, hai bên sang hèn không thể so sánh nổi’.

Về phần Tô Trầm, cũng như vậy.

Đổi cặp mắt, không phải đổi huyết mạch.

Hai chuyện khác nhau.

Thành thật mà nói, những mô tả về huyết mạch còn chưa xuất hiện. Quyển sách này quả thật lấy huyết mạch làm chủ, nhưng không phải đi từng bước một là mà chưa viết đến, giờ mới chỉ là nền mà thôi.

Tôi giải thích như vậy, mọi người đã hiểu chưa?

Không hiểu cũng không sao, đoạn đó là do tôi không viết rõ, giải thích một chút là được. Có điều không cần mắng chửi, mọi người cứ nói chuyện bình thường thôi.

Không thích có thể không đọc, tiểu thuyết mà, không thể thỏa mãn tất cả mọi người được.

Nhất định phải mắng phải chửi, tôi cũng chỉ có thể xóa thôi.

Trước đây tôi luôn muốn nói lý, nhưng lại phát hiện nói không thông. Mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, trên mạng chưa từng thấy ai nói lý mà thông được. Nói tới phát bực còn gây gổ với nhau, ảnh hưởng tới tâm trạng bản thân.

Vì thế giờ đã học khôn, không làm ầm ỹ nữa. Bạn thích nói gì thì nói, phê bình gì tôi cũng tiếp thu. Nhưng nội dung phê bình không đúng, giọng điệu không đúng cũng không thể bỏ đó ảnh hưởng tới nhà tôi được, chỉ có thể xóa đi, mong bạn hiểu cho.

Không hiểu cũng chịu, mời ngài đi chỗ khác mắng, thích đi đâu thì đi, miễn đừng tới chỗ tôi chứng minh là tôi sai nữa.

Mấy năm qua, tôi luôn muốn chứng minh bản thân, lặp lại hết lần này tới lần khác rồi.

16 năm rồi rốt cuộc cũng hiểu.

Chuyện này phải cảm tạ Châu Tinh Trì.

Hôm xem Mỹ nhân ngư, vợ tôi nói với tôi, anh xem Châu Tinh Trì kìa, bao nhiêu người mắng anh ấy, anh ấy có cãi lại không? Có bao giờ phải giải thích gì không? Anh lại cứ cứng nhắc đi nói lý với người ta.

Cũng đúng!

Từ đó trở đi tôi thấy không việc gì phải tranh chấp.

Con người muốn phát triển, phải nhìn lên.

Vì thế hôm nay PS này là muốn nói hai việc. Một có liên quan tới hm. Một thì là nguyên nhân tôi xáo bài. Tôi sẽ không cãi nhau với mọi người, nhưng bị nào xấu tôi sẽ xóa. Bạn thấy thế nào là việc của bạn, tôi làm việc tôi thấy đúng là được. Cho nên cần giải thích tôi sẽ làm, nhưng cãi cò thì không.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Trách phạt

Chương 29: Trách phạt

Dịch bởi Athox

Xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên không thể không kinh động toàn bộ Tô gia.

Người đầu tiên chạy tới là hộ vệ trưởng của Tô gia, Bùi Kỳ Vân. Hắn là cháu ngoại Tô Trường Triệt, Nguyên Khí Sĩ Phí Huyết cảnh, một trong số những người gần với Tô Khắc Kỳ, Tô Hoài Hữu trong đời hai Tô gia.

Hiếm có nhất là người này hành xử coi như công bằng hợp lý, thân là hộ vệ gia tộc cũng không cho phép hắn quá thiên lệch về chính trị.

Thấy người tới đầu tiên là hấn, trong lòng Tô Trầm cũng thoải mái hơn.

Mặc dù Bùi Kỳ Vân không nhiệt tình với cậu như Tô Phi Hổ, nhưng ít ra cũng không kỳ thị chèn ép, còn là người biết xem xét đạo lý.

Thời khắc này Bùi Kỳ Vân tới, thấy dáng dấp của Tô Việt cùng Mạc Đại Nghiêm cũng phải ngáy ngẩn, nhìn về phía Tô Trầm: “Tô Trầm, ngươi làm gì vậy?”

Tô Trầm mỉm cười đáp: “Ta đang làm gì, vài lời khó lòng nói rõ. Chẳng bằng chờ các trưởng bối khác tới đông đủ rồi cùng trả lời, được không?”

Bùi Kỳ Vân giật mình, cuối cùng gật đầu: “Được, chẳng qua ngươi thả Tô Việt ra trước đã.”

“Cái này thì không được, không có hấn ta sợ rằng rất nhiều người sẽ không cho ta cơ hội được nói.” Tô Trầm vừa nói, tay vừa ấn lên hai mắt Tô Việt. “Tin ta đi, một người mù, bị ép quá mức thì có là việc gì cũng dám làm.”

Bùi Kỳ Vân hít một hơi lạnh, vội nói: “Được được, ngươi đừng vọng động, ta giao hấn cho ngươi được chưa? Chúng ta cùng chờ những trưởng bối khác trong gia tộc vậy.”

“Bùi thúc sợ rằng không nhàn nhã như vậy được.” Tô Trầm chỉ đám xa phu phía sau: “Đám người này đều là nhân chứng chuyện hôm nay, ta cần họ làm chứng. Nhưng để phòng ngừa có người rắp tâm bất lương, ý đồ bịa chuyện, xin Bùi thúc cách ly toàn bộ bọn họ, bố trí từng người riêng biệt.”

Đám xa phu kinh hãi, trong bọn họ quả thật có người không bị lời của Tô Trầm hù dọa, ngược lại càng thêm căm thù, chỉ giả vờ cúi đầu. Nhưng Tô Trầm đứng đó nên không cách nào thông đồng, chỉ chờ cơ hội cần ngược lại cậu lần nữa.

Không ngờ Tô Trầm lại có thủ đoạn như vậy, hoá ra lúc trước cậu nói chỉ là để ổn định lại đám người, thủ đoạn chân chính lại chờ lúc này.

Bùi Kỳ Vân bắt kẻ bọn họ nghĩ ra sao, lời của Tô Trầm khiến hai mắt hấn sáng ngời.

Có đủ nhân chứng là tốt rồi, bất kể ai đúng ai sai, chuyện này cũng sẽ không xử oan. Nếu oan có đầu nợ có chủ, vậy có trách nhiệm gì cũng không dính tới người hộ vệ trưởng là hấn.

Cho nên vung tay nói: “Bắt hết bọn họ lại, giam riêng ra, không được phép của ta không cho phép bất cứ ai gặp!”

Đám hộ vệ gia tộc đã tới từ sớm, lúc này tiến tới áp giải đám phu xe đi xuống. Đến lúc muốn bắt Minh Thư cùng Chu Hoành lại bị Tô Trầm ngăn cản. Bùi Kỳ Vân cũng chẳng để ý, hấn nhìn ra mặc dù là Tô Trầm đánh người, nhưng quá nửa mọi chuyện là do đối phương gây ra, bằng không Tô Trầm đã không nói chắc chắn như vậy.

Không bao lâu sau, chủ sự các phòng của Tô gia đều bị kinh động chạy qua.

Tô Thành An tới, Tô Khắc Kỳ tới, Tô Phi Hổ tới, Đường Hồng Nhị tới, Nhan Vô Song cũng tới.

Đám người vây quanh Tô Trầm bàn tán xôn xao, chẳng qua không ai dám tới gần Tô Trầm, vì cậu đang nắm lấy Tô Việt.

Hai ngón tay đặt lên mí mắt Tô Việt, ai nói gì cũng vô dụng.

Tô Trường Thanh chạy tới thấy cảnh tượng này, tức giận tới lệch cả mũi: “Tô Thành An, xem con trai ngươi làm chuyện tốt kìa! Còn không mau bảo nó thả Việt Nhi ra!”

Tô Thành An xấu hổ đáp: “Tên nghịch tử này không chịu nghe lời cháu nói từ lâu rồi. Vừa rồi cháu đã ra lệnh cho nó thả người nhưng nó không chịu nghe, ngược lại còn dùng châm vạch một vết trên mặt Tô Việt.”

“Tô Thành An, ngươi không phải người!” Đường Hồng Nhị gầm lên: “Xây ra chuyện lớn như vậy, ngươi không che trở cho Trầm Nhi thì thôi còn mắng nó là nghịch tử, từ nãy đến giờ ngươi có hỏi chuyện gì xảy ra không?”

Tô Thành An mặt già ửng đỏ: “Nó không nói, làm sao ta biết được.”

“Ngươi cũng biết nó chưa nói rõ cuộc xảy ra chuyện gì đã luôn mồm mắng nó là nghịch tử? Bảo nó yên tâm làm sao được? Ngươi cũng không nhìn xem xung quanh đây bao nhiêu tên khốn kiếp nhìn chăm chăm vào Trầm Nhi! Thả người, còn cơ hội nào cho Trầm Nhi biện bạch?” Đường Hồng Nhị giận giữ nói.

Nhan Vô Song ho nhẹ một tiếng: “Ai da, thái thái nói lời này không được rồi, một gây quất rõ lắm người đấy. Mọi người ở đây thật ra đều là quan tâm tới Trầm Nhi mà.”

“Ngươi căm mồm, tiện nhân, ta đang nói ngươi đấy.” Đường Hồng Nhị chỉ thẳng vào Nhan Vô Song mắng: “Đừng tưởng ta không biết con đi nhà ngươi làm trò gì sau lưng, nếu không phải Trầm Nhi nhà ta cẩn thận, sớm đã bị hại rồi!”

Chuyện tiểu nhị Ngọc Chân các bị mua chuộc Đường Hồng Nhị cũng biết, còn trách mắng con trai vì chuyện này, cho là cậu không nên thả người như vậy mà nên nhân cơ hội làm lớn chuyện, cho dù không lay động được địa vị Nhan Vô Song cũng phải cho ả mất mặt. Nhưng Tô Trầm lại cho rằng làm

như vậy không chỉ khiến Nhan Vô Song mất mặt còn khiến Tô Thành An mất mặt, cuối cùng cự tuyệt.

Thời khắc này Nhan Vô Song bị Đường Hồng Nhị tức tối mắng chửi, tuy ả có quyền to nhưng về mặt danh phận rốt cuộc không bằng Đường Hồng Nhị, chỉ có thể đỏ mặt nhìn Tô Thành An với vẻ mong chờ.

Tô Thành An mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “NGười được lắm!”

Đường Hồng Nhị tính cách mạnh mẽ, không buồn để ý tới câu đe dọa của Tô Thành An, chỉ không hề khách khí cãi cọ với hắn.

Cũng may lúc này, một âm thanh rót cuộc vang lên: “Được rồi!”

Mọi người đồng thời chấn động, cùng quay đầu lại nói:

“Tộc trưởng!”

Đám người tránh ra một con đường, một ông lão đi tới.

Chính là gia chủ Tô gia, Tô Trường Triệt.

Tô Trường Triệt mặc một bộ quần áo màu xanh, chấp tay sau lưng, dáng vẻ mộc mạc, tướng mạo phổ thông, thoạt nhìn như một ông lão bình thường.

Thế nhưng tất cả mọi người trong Tô gia bất kể đang bàn tán ồn ào, tranh cãi tức giận, hay nhỏ giọng xì xào, khi nhìn thấy ông lão này đều ngậm miệng, không dám phát ra một lời.

Tô Trường Triệt không chỉ là gia chủ, là tộc trưởng của toàn bộ Tô gia, còn là người sáng lập nên Tô gia hiện giờ.

Gia tộc thành tựu quật khởi trẻ nhất Lâm Bắc, Tô gia do Tô Trường Triệt dùng sức một mình mạnh mẽ nâng tới hôm nay!

Đi tới cuối lối đi, nhìn Tô Trầm, Tô Việt cùng Mạc Đại Nghiêm trên mặt đất, Tô Trường Triệt khẽ thở dài.

“Đại ca, Tô Trầm nó.”

Tô Trường Thanh bên cạnh đang muốn lên tiếng, Tô Trường Triệt đã phát tay nói: “Được rồi, ta đã biết chuyện rồi. Chuyện này do Tô Việt hại Trầm Nhi trước, phá hỏng xe ngựa, giấu kim châm, Trầm Nhi chẳng qua tự vệ mà thôi. Về phần Mạc Đại Nghiêm, thân làm phó mà khi dễ chủ, lại biết rõ xe ngựa có cơ quan mà không chịu nhắc nhở, tâm địa bất lương, nên chịu trừng phạt.”

Nhưng nói vài lời, Tô Trường Triệt đã thuật lại toàn bộ chuyện xảy ra lúc trước.

Không ai biết hẳn nhận được tin từ đâu, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là đây là lời gia chủ Tô gia nói ra, không ai dám không nghe, càng không ai dám nghi ngờ.

Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Chuyện tốt là Tô Trầm không cần chứng minh sự trong sạch của bản thân, chuyện xấu chính là Tô Trường Triệt dùng phương thức đơn giản nhất thuật lại mọi chuyện, hiển nhiên không muốn chuyện này sinh thêm thị phi. Đối với hắn mà nói, đây là việc xấu trong nhà. Nếu đây là việc xấu trong nhà, đương nhiên xử lý càng kín tiếng càng tốt, càng đơn giản càng hay, tránh sinh ra ảnh hưởng sau này.

Điều này cũng mang ý nghĩa sự tình không đạt tới hiệu quả mà Tô Trầm mong muốn.

Vừa nghe Tô Việt thả cương châm trong xe ngựa muốn hại con trai, Đường Hồng Nhị hung hăng trừng mắt nhìn Tô Trường Thanh. Tô Trường Thanh mặt già đỏ ửng, cúi đầu không nói, chỉ là hận ý trong lòng không vì vậy mà tiêu giảm.

“Huynh đệ tương tàn, thật khiến người ta đau lòng!” Nói ra nguyên nhân kết quả ồng, Tô Trường Triệt nói: “Tô Việt hại Tô Trầm trước, là tự làm tự chịu, cũng đã chịu đau coi như chịu phạt nghiêm khắc. Tô Trầm, con thả nó ra, chuyện này dừng ở đây, con thấy thế nào?”

“Gia gia có lệnh, cháu sao dám không theo.” Tô Trầm quăng Tô Trầm trở lại.

“Thế nhưng đại ca, Mạc Đại Nghiêm mặc dù vô lễ với chủ, Tô Trầm cũng không nên xuất thủ nặng như thế. Đây rõ ràng là phé hấn đi.” Tô Trường Thanh không phục: “Hơn nữa, Mạc Đại Nghiêm không xuất thủ hại nó. Tô Trầm nó có không phục cũng phải báo cho bên trên, sao có thể vượt quyền xử lý như vậy?”

“Còn không phải sợ các người bao che cho nhau!” Đường Hồng Nhị đã quát.

“Hà!” Tô Trường Triệt liếc mắt nhìn Đường Hồng Nhị, Đường Hồng Nhị lúc này mới bắt đầu dĩ cúi đầu im lặng.

Tô Trường Triệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Mạc Đại Nghiêm tuy có sai, tội lại không đến mức đó. Tô Trầm vượt quyền xử trí, trách phạt quá độ, nên bị phạt. Tô Trầm, gia gia phạt con, con có nhận không?”

“Tô Trầm xin nhận.”

“Được lắm, con làm người dưới trọng thương, vậy phạt con 20 gia pháp, 3 tháng mò dịch, nửa năm tiền tiêu hàng tháng, có ý kiến gì không?”

Tô Trầm ngẩng đầu nói: “Có thể đổi một cách trách phạt khác không?”

Tô Trường Thanh gầm lên: “Tô Trầm, ngươi đừng mơ trốn tránh mò dịch!”

Trong ba hình phạt, mò dịch là nặng nhất. Tuy đệ tử Tô Trầm không cần động tay đào mò, nhưng cũng phải ở lại trong hầm mò tối đen một thời gian rất dài, chịu đựng cuộc sống âm u tối đen tới dơ bẩn.

Tô Trầm lại trả lời: “Vậy nếu là trừng phạt Thâm Hồng thì sao?”

Trừng phạt Thâm Hồng

?

Nghe thế, tất cả mọi người ngây ra như phỗng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trừng phạt Thâm Hồng

Dịch bởi Athox

Phía bắc thành Lâm Bắc là một dãy núi đồ sộ trùng trùng điệp điệp.

Phía bắc dãy núi là thảo nguyên vô tận, nơi đó có đại lượng mãnh thú, phía nam lại là quốc gia nhân loại.

Dãy núi chính là đường ranh giới giữa người và thú. Cứ cách một quãng thời gian, lại có đại lượng mãnh thú vượt qua biên giới, nhào sang khu vực nhân loại, cũng chính là thú gọi là thú triều.

Mọi người tổ chức chống lại, ngàn năm chiến đấu, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả ngọn núi, thành ra cái tên Thâm Hồng son mạch.

Cho dù không phải trong thú triều, Thâm Hồng son mạch cũng phát triển đại lượng mãnh thú.

Nơi đây cũng trở thành một trong những chiến trường biên cảnh giữa Nhân tộc và Thú tộc, mặc dù chỉ là chiến trường nhỏ nhất.

Hàng năm, trong thành thị lại có rất nhiều võ giả, Nguyên Khí Sĩ chạy tới đây săn bắn mãnh thú, thu lấy tài nguyên, bao gồm lực lượng huyết mạch quan trọng nhất.

Đây là một trận đấu người chết ta sống, mỗi năm trong thành lại có lượng lớn võ giả hoặc Nguyên Khí Sĩ chết trong Thâm Hồng son mạch.

Trừng phạt Thâm Hồng chính là vớt người phạm sai lầm vào Thâm Hồng son mạch, bắt người này phải sinh sống trong đó một thời gian mới cho phép triệt tiêu tội nghiệt. Về phần thời gian cụ thể ra sao được quyết định do bản thân sai lầm. Nó như phạt tù có thời hạn trong thời đại này, chỉ có điều tính nguy hiểm cực cao. Chỉ một sơ sẩy, tù tội sẽ biến thành tử hình.

Tô Trầm chủ động xin chịu trừng phạt Thâm Hồng, thật sự khiến mọi người giật mình.

Phải nghĩ quần tới mức nào mới chạy tới chỗ ấy.

Đặc biệt là Tô Trầm chỉ mới là một võ giả mới tiến nhập Đoán Thể cửu trọng chưa bao lâu, còn chưa thành Nguyên Khí Sĩ, đã có dũng khí chạy tới Thâm Hồng son mạch.

Nơi này mãnh thú hoành hành bừa bãi, bất cứ con thú nào cũng có thể hành hạ Tô Trầm đến chết.

Mà dựa theo quy củ của Tô Trầm, nếu có đệ tử nào chủ động nhắc tới trừng phạt Thâm Hồng, hẳn sẽ không cự tuyệt.

Bởi đây là nghiêm phạt nhưng cũng là tượng trưng cho dũng khí, đại biểu cho quyết tâm đối kháng Thú tộc của Nhân tộc.

“Không được!” Đường Hồng Nhị đã the thé cuống họng kêu lên.

Tô Trường Triệt cũng cau mày nói: “Con phải tới đó làm gì?”

Tô Trầm trả lời: “Con muốn thu được huyết mạch Vân Bức, chỉ có như vậy con mới có hy vọng cạnh tranh tư cách Tiềm Long Viện sang năm.”

Vân Bức là một loại mãnh thú, loại mãnh thú này trời sinh thị lực cực kém, nhưng lại có thể thông qua sóng âm định vị chính xác. Nếu có thể nhận được huyết mạch Vân Bức, nắm giữ Nguyên kỹ liên quan tới định vị, cho dù là người mù cũng có thể chiến đấu.

Lời này của Tô Trầm đương nhiên là nói dối, thế nhưng dùng để lừa gạt mọi người lại là lý do cực kỳ thích hợp.

Nguyên nhân chân chính thật ra rất đơn giản, cậu chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Tin tức Cổ Khinh La tiết lộ khiến Tô Trầm cảm thấy nguy cơ cực lớn. Cuộc sống trong tương lai có thể sẽ xuất hiện đối thủ vượt quá sức tưởng tượng của cậu, mà bản thân cậu lại vì đui mù mà lỡ mất tròn ba năm. Thời gian ba năm, cậu chỉ cố gắng được để mình bước vào đội ngũ có tư cách tranh đoạt danh ngạch Tiềm Long Viện. Đối thủ mạnh mẽ lên sẽ khiến cho tư cách vĩnh viễn chỉ là tư cách.

Không muốn dừng lại ở mức ‘tư cách cạnh tranh’, Tô Trầm nhất định phải tiếp tục cố gắng.

Thâm Hồng son mạch, chính là lựa chọn tốt nhất.

Nơi này có nguy hiểm, cũng có kỳ ngộ!

Tới Thâm Hồng son mạch là quyết định của cậu từ khi rời Lâm gia. Mà chuyện Tô Việt chẳng qua chỉ là cái cớ cho cậu. Có cơ hội tới Thâm Hồng son mạch, lại có thể thoả sức đánh đối thủ, có sao không làm?

Có điều chuyện này lại khiến những người khác khiếp sợ trước tinh thần không từ bỏ của Tô Trầm

Tiềm Long Viện?

Một người mù vẫn muốn cạnh tranh vào Tiềm Long Viện, học phủ cao cấp nhất Long Tang quốc?

Chí khí nhường nào!

Ngay cả Tô Trường Triệt cũng không nhịn được nói: “Tiềm Long Viện quan trọng với con đến vậy ư?”

Tô Trầm nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Không, thật ra nó không quan trọng đến vậy.”

“Hả?” Tất cả mọi người choáng váng.

Thế là ý gì?

“Nó chỉ là một mục tiêu.” Tô Trầm trả lời: “Một mục tiêu khiến con thúc ngựa không ngừng đi tới, không muốn từ bỏ. Cũng như con tin lời của lão ăn mày, tin rằng đôi mắt con chắc chắn sẽ khôi phục. Cuộc đời luôn phải có mục tiêu, có hy vọng mới có thể không ngừng phấn đấu. Tin rằng thị lực sẽ hồi phục là hy vọng của con, tới Tiềm Long Viện chính là mục tiêu mà con đã lập đề không từ bỏ.”

Nói tới đây, Tô Trầm dừng một chút rồi nói: “Vì thế, con chỉ không muốn dừng lại mà thôi.”

Chuyện Vân Bức là lời nói dối, nhưng thời khắc này lại là những lời thật tâm.

Đối với Tô Trầm, Tiềm Long Viện không phải thứ không thể bỏ qua trong cuộc đời.

Nhưng chính vì có mục tiêu này, Tô Trầm mới động lực thúc ép bản thân không ngừng tiến bộ.

“Vì thế không tiếc đặt mình vào nguy hiểm?” Tô Trường Triệt lại hỏi.

Tô Trầm trả lời: “Thân nam nhi sống ở trên đời, chỉ ở phương xa, há có thể bị hoạ phúc che hai mắt?”

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều chấn động.

Những lời này cũng triệt để đã động Tô Trường Triệt, Tô Trường Triệt thờ dài một tiếng nói: “Ta hiểu rồi... Trừng phạt Thâm Hồng, kỳ hạn trăm ngày, chưa tới thời hạn không được trở về.”

Tô Trường Triệt đã nói, sự tình cũng triệt để định đoạt, Đường Hồng Nhị có phản đối ra sao cũng vô dụng, chỉ có thể ở bên cạnh khóc một mình.

“Cháu xin tuân lệnh!” Tô Trầm mặt không đổi sắc nói: “À đúng rồi gia gia, con còn muốn xin Chu Hoành cùng Minh Thư làm người hầu cho con.”

“Được, không việc gì, cứ quyết định như vậy đi.” Tô Trường Triệt không nhiều lời vô ích, xoay người bỏ đi.

Thấy Tô Trường Triệt đi khỏi, Tô Trường Thanh hưng hăng trừng mắt với Tô Trầm cũng theo đó ly khai.

Tiếp sau Tô Khắc Kỷ, Nhan Vô Song, Tô gia rốt cuộc có thêm một người cảm hận Tô Trầm.

Có điều người nợ nhiều chẳng lo, cũng không quan tâm.

Nhìn bốn phía xung quanh một lượt, Tô Trầm nói: “Bay đâu, dắt xe ngựa của Tô Việt tới đây cho ta.”

Xe ngựa của chính cậu bị huỷ, cần một chiếc xe khác, bèn thẳng thắn dùng xe Tô Việt.

Tuy như vậy có phần không hợp quy củ, nhưng người hầu phụ cận đều đã chạy đi dẫn ngựa đánh xe cho Tô Trầm.

Hôm nay đánh một trận, Tô Trầm dùng thế lối đỉnh triệt để bảo vệ địa vị bản thân.

Tuy còn không đoạ nổi những trường bối trong gia tộc, thế nhưng từ ngang hàng trở xuống, không ai dám hể hăng với cậu.

Chuyến xe ngựa của Tô Việt bị Tô Trầm dắt đi nhanh chóng truyền tới tai Tô Trường Thanh. Tô Trường Thanh trán nổi gân xanh một hồi, cuối cùng chỉ chốt một câu: “Nó muốn, cứ cho nó.”

Đây là lúc sau.

Hiện giờ Tô Trầm ngồi xe đi tới Ngọc Chân các, để Chu Hoành chờ bên ngoài, tự tiến vào trong các.

Được lúc này ngay trên lầu ba, thấy Tô Trầm đi tới, sắc mặt trầm xuống: “Ngài đến muộn.”

Tô Trầm tuy là cậu ấm nhưng Đường Chân trời sinh tính tình nghiêm khắc, khi truyền thụ cho Tô Trầm thường cũng không ngại phê bình. Toàn bộ Ngọc Chân các chỉ có mình hắn có dũng khí chỉ trích Tô Trầm đến muộn.

Tô Trầm chẳng buồn lên mặt kiêu cậu ấm, chỉ chấp tay nói: “Trên đường ta xảy ra chút chuyện, xe hỏng, làm lỡ thời gian.”

Sắc mặt Đường Chân lúc này mới hoà hoãn lại, vuốt râu nói: “Vậy à, thôi bỏ đi. Tới đây, hôm nay ta sẽ dạy ngài...”

Tô Trầm trả lời: “Đại chương quỹ, mấy ngày tới ta sẽ tạm dừng việc học.”

“Vì sao?” Đường Chân nghe vậy ngầy người, cả kinh tới đổi cả giọng.

Thật ra hắn cực kỳ thích học sinh như Tô Trầm.

Tuy Tô Trầm không nhìn thấy, thế nhưng cậu khiêm tốn, hiếu học, lại thông tuệ hơn người, nhiều thứ chỉ cần giảng một lần là nhớ. Bốn tháng học tập, Tô Trầm đã khá có hiểu biết về lịch sử Nguyên Hoang, rất nhiều thứ đều có thể nói rõ đạo lý. Cho dù không cách nào kế thừa khả năng giám định bảo vật của Đường Chân, chỉ ít cũng kế thừa hoặc thức của hắn. Từ góc độ lo lắng của thầy giáo, học thức thậm chí còn quan trọng hơn tài nghệ, bởi vậy Đường Chân luôn coi Tô Trầm như đối tượng để truyền thụ tất cả kiến thức.

Giờ đệ tử hợp ý mình nhất này lại nói không học, sao hắn không sợ hãi, sao hắn không hốt hoảng?

Tô Trầm lại thuật hết những việc vừa xảy ra.

Nghe được Tô Trầm hành hung Tô Việt, đánh đập Mạc Đại Nghiêm, Tô Trầm chủ động nói muốn tiếp nhận trừng phạt Thâm Hồng, hắn càng lúc càng choáng váng.

“Thế nên đại chương quỹ, ta chỉ có thể học tiếp ba ngày nữa. Trong ba ngày này, ta muốn học những tri thức liên quan tới giám định, không chỉ liên quan tới cổ vật mà cả giám định cây cỏ.”

Nếu đã định tới Thâm Hồng sơn mạch, Tô Trầm nhất định phải tìm hiểu một chút kiến thức phương diện này. Cũng may Ngọc Chân các cũng thu mua các loại thảo dược quý hiếm, Đường đại chương quỹ cũng có kinh nghiệm phong phú trên phương diện này.

Chỉ có điều Đường Chân quả thật không vận nổi sức: “Ngài không nhìn thấy gì, ta lấy gì dạy ngài bây giờ?”

Tô Trầm mỉm cười, đứng dậy đi về phía sau, lấy một khối cổ ngọc từ trong quầy hàng ra thuận miệng nói: “Đây là Giải Ngưu Văn Tam Sắc Ngọc đúng không? Đại chương quỹ nói nó chất ngọc trong sáng, phẩm chất thông thấu, tức là có sợi tạp, ngọc có tí vết. Vốn không hiểu thế nào là trong sáng, thế nào là thông thấu, có thể nào cũng là thiếu sót... Giờ rốt cuộc đã hiểu.”

Đường Chân ngầy ngẩn.

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tô Trầm: “Ngài...”

Tô Trầm quay đầu lại, ánh mắt vừa rồi còn vô thần, khi nhìn về phía Đường Chân đã khôi phục linh động cùng sinh khí, lấp lánh hữu thần.

Đường Chân lập tức hiểu ra, tiến tới ôm lấy Tô Trầm hét lớn: “Ánh mắt ngài...”

“Xuyt!” Tô Trầm đã giơ ngón tay lên miệng: “Chuyện này ngoại trừ đại chương quỹ ra, không thể cho ai biết.”

“Ngài định không nói cho người khác biết?” Đường Chân nhanh chóng phản ứng, cảm thấy khó hiểu: “Vì sao?”

Tô Trầm mỉm cười: “Vì ta phát hiện, đôi khi làm người mù ngược lại còn thấy càng nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Âm mưu

Dịch bởi Athox

Bất kể Đường Chân có đồng ý hay không, chuyện Tô Trầm đi Thâm Hồng sơn mạch đều đã thành kết cục đã định, hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Việc duy nhất Đường Chân có thể làm chính là cố gắng dạy tri thức của mình cho Tô Trầm.

Để đề phòng những người khác biết Tô Trầm đã khôi phục thị lực, Đường Chân còn tự thân tới Ngọc Chân các, chuyển các loại dược thảo thu nhận được tới cho Tô Trầm, dạy cậu những dấu hiệu nhận biết, nói cho cậu điểm khác biệt giữa đồ thật và giả cùng phương pháp sử dụng.

Đại chương quỹ truyền thụ hết thầy kiến thức của bản thân không hề lưu giữ, đối với hắn, Tô Trầm biết thêm được một chút, khả năng sinh tồn cũng sẽ cao thêm một chút.

Một người dạy dỗ nghiêm túc, một người học hành chăm chỉ, thời gian trôi qua nhanh chóng, đã hết một ngày.

Tiếng đồng hồ đầu trạm khắc đầu thú bát bảo mạ vàng vang lên coong coong báo giờ, đại biểu cho một ngày bận rộn sắp kết thúc.

Đường Chân nói: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, sáng sớm mai lại tới, tiếp tục học tập. Ngài ôn lại những thứ ta dạy vài lần nhé, ta về trước đây.”

Đường Chân làm việc và nghỉ ngơi luôn luôn đúng giờ, thân là đại chương quỹ, hắn cũng có quyền về sớm hơn những người khác.

Sau khi xuống lầu, báo cho đám tiểu nhị ra về, Đường Chân tự rời khỏi.

Tô Trầm một mình trên lầu, nhìn không rời mắt vào kho tàng trên lầu.

Đây là bài tập mà Đường Chân để lại cho cậu.

Đang lúc ôn tập lại nghe bên ngoài có người làm nói: “Thiếu gia, dưới lầu có người tới làm ăn, tam chương quỹ mời ngài xuống cho ý kiến.”

“Mua bán gì, tam chương quỹ không làm chủ được sao mà muốn ta quyết định? Nhị chương quỹ đâu?” Tô Trầm ngạc nhiên hỏi.

“Là dược tề đuổi thú. Đối phương chào giá hơi cao. Nhị chương quỹ đi nhập hàng không có mặt, đại chương quỹ lại vừa mới về, tam chương quỹ không tiện tự quyết cho nên chỉ có thể tới hỏi ý thiếu gia.” Người làm trả lời.

Dược tề đuổi thú?

Tô Trầm giật mình.

Đây là đồ tốt.

Dược tề đuổi thú là loại dược tề cực kỳ trân quý, nó có thể tỏa ra một mùi hương đặc biệt. Mùi hương này con người chỉ thấy nhàn nhạt, nhưng hung thú ngửi vào lại thấy cực kỳ hỗn loạn, thậm chí ghê tởm kinh sợ, chỉ muốn trốn tránh. Chỉ cần bôi thuốc này lên người, trong vòng ba ngày không hung thú nào chịu để ý tới người này.

Mặc dù Tô Trầm định tiến vào Thâm Hồng sơn mạch là để săn giết hung thú, nhưng rốt cuộc cũng không phải chịu chết, có thứ này lúc nguy hiểm chỉ cần xoa lên người, vậy chỉ cần không phải thâm thù đại hận, hung thú cho dù đang đuổi giết cũng sẽ buông tha cho Tô Trầm, có thể nói là thần dược bảo mệnh.

Có điều dược tề đuổi thú rất khó chế tạo, dược sư bình thường không thể làm được, chỉ có những dược sư chuyên nghiệp mới có thể luyện chế. Cho dù thế cũng cần rất nhiều tài nguyên và thời gian, thậm chí còn không phải ai cũng làm được, cho nên giá cả cực cao, thậm chí có tiền còn không mua nổi.

Không ngờ hôm nay lại có người muốn bán.

Tô Trầm đương nhiên hứng thú, nói: “Mời bọn họ lên đây.”

Được tề đuổi thú là vật phẩm giá trị, đương nhiên không thể bàn bạc dưới lầu, mà lên thẳng phòng khách tầng ba.

Tô Trầm đợi trong phòng khác, một lát sau đã nghe được tiếng bước chân vang lên. Lâu Dịch bước vào trước, tiếp theo là một nam tử trung niên ánh mắt gian xảo, tiến vào phòng khách hết nhìn đông lại nhìn tây.

Tô Trầm trong lòng không vui, mặt không đổi sắc mỉm cười nói: “Là Lâu chương quỹ cùng khách à, mời ngồi. Tô Trầm hai mắt đui mù, không tiện đãi khách, xin thứ cho ta thất lễ. Hương Tuệ, dâng trà.”

Lâu Dịch lại đã nói: “Thiếu gia không cần phiền toái như vậy, để tôi làm là được rồi.”

Vừa vặn thị nữ tên Hương Tuệ bung nước trà tới, Lâu Dịch liền nhận lấy, phát phát tay để thị nữ đi khỏi. Trong phòng khách chỉ còn Tô Trầm, Lâu Dịch cùng nam tử gầy gò kia.

Bên này Lâu Dịch cùng nam tử gầy gò ngồi xuống, lúc nam tử kia ngồi xuống còn hiếu kỳ phát phát tay trước mặt Tô Trầm, như đang thăm dò rốt cuộc cậu có thấy gì hay không, lại bị Lâu Dịch đẩy một cái rồi hung hăng trừng mắt lườm, rõ ràng đang trách hấn vô lễ với thiếu gia. Người kia lại chẳng thêm để ý nhún nhún vai, môi nhúc nhích vài lần nhưng không phát ra âm thanh, có thể thấy không buồn để tâm.

Hành động giữa hai người lập tức khiến Tô Trầm nghi ngờ.

Hình như Lâu Dịch và người này có quen biết?

Ben này nam tử kia ngồi xuống, nói với Tô Trầm: “Vị này chắc hẳn là Tô thiếu gia? Ta tên là Triệu Tứ, được tề đuổi thú là ta bán. Ta đây thích nói thẳng vào vấn đề, tám trăm lượng vàng ròng, ngoài ra ta còn một tám Trúc Lâm Nhân Nhân Đồ của Lý Thuận Nguyên cùng một cái bát lưu ly thời kỳ Quang Huy Thần Triều, cùng bán.

Vừa nói vừa lấy từ trong bọc ra một cuộn tranh, một cái bát lưu ly, đặt lên bàn.

Có lẽ biết Tô Trầm không nhìn thấy, vì vậy có vẻ rất tùy tiện trước mặt Tô Trầm.

“Tam chương quỹ, ngươi thấy sao?” Tô Trầm nhìn về phía Lâu Dịch.

Chỉ thấy Lâu Dịch trả lời: “Vừa rồi dưới lầu tiểu nhân đã xem qua, Trúc Lâm Nhân Nhân Đồ và bát lưu ly đều là đồ thật. Được tề đuổi thú chưa kiểm tra, không rõ thật giả, có điều vị khách này đã đồng ý kiểm tra, chắc không phải là giả. Chỉ là giá tiền người ta ra hơi cao, ba thứ cộng vào lên tới hai ngàn lượng vàng ròng, và lại không bán riêng.”

Triệu Tứ đã cười nói: “Muốn thử chẳng đơn giản à. Giờ thời tiết đang nóng, nhiều muỗi, để các ngươi xem uy lực chân chính của được tề đuổi thú này nhé.”

Nói xong, hắn đã mở bình được tề ra, chỉ thấy ruồi muỗi vốn bay trong phòng khách, lập tức bay ra, chỉ chớp mắt trong phòng đã không còn con muỗi nào.

Triệu Tứ đương đương đắc ý: “Tô thiếu gia mặc dù không nhìn thấy, nhưng chắc cũng nghe thấy tiếng vo ve của ruồi muỗi chứ. Tô thiếu gia, giờ ngươi còn nghe tiếng ruồi muỗi nào không?”

“Quả thật không còn.” Tô Trầm mỉm cười trả lời, trong lòng lại hơi trầm xuống.

Cậu không hiểu cổ vật, mặc dù học tập ở chỗ Đường Chân một thời gian, nhưng còn chưa đạt tới trình độ phân biệt thật giả. Cho nên Trúc Lâm Nhân Nhân Đồ cùng bát lưu ly là thật hay giả, cậu không biết. Có điều lúc trước rõ ràng Lâu Dịch giả bộ không biết người bán hàng này.

Về phần được tề đuổi thú kia, nhìn bên ngoài thì có vẻ phát huy hiệu quả, nhưng Tô Trầm hiểu rõ trên đời này còn có thứ thuốc đuổi muỗi, cũng có hiệu quả tương tự, giá tiền lại rẻ hơn gấp trăm lần. Có điều quan trọng nhất là, bình thuốc mà nam tử kia mở vừa rồi thật ra không phải bình thốc hấn cầm trên tay lúc trước.

Nói cách khác, thứ hắn định bán cho Tô Trầm thậm chí không phải thuốc đuổi muỗi.

Đây là một âm mưu!

Tô Trầm lập tức hiểu ra.

Nói thật ra, âm mưu này chẳng cao minh chút nào, chẳng qua cầm chút hàng giả tới lừa gạt chủ quán, năm nào cửa hàng đồ cổ này chẳng gặp ba hay năm lần? Nhưng cấu kết người trong tiệm bán hàng giả, tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

Có điều bọn họ tưởng Tô Trầm vẫn còn mù lòa, cho nên mặt mũi chẳng buồn giả bộ, khiến cho âm mưu này thậm chí không lừa được Tô Trầm tới một giây đồng hồ, lập tức bị cậu khám phá.

Quả nhiên làm người mù, ngược lại thấy được càng nhiều.

Tô Trầm cười lạnh trong lòng, miệng lại nói: “Quả nhiên là được tề đuổi thú, thú này thật sự rất tốt. Còn hai món cổ vật kia có Lâu chương quỹ, ta đương nhiên cũng tin được. Chỉ có điều giá tiền thì...”

Tô Trầm cố ý ra vẻ do dự một chút.

Triệu Tứ bèn nói: “Ta thấy tứ thiếu gia cũng là người sáng khoái, nếu đã muốn mua vậy một ngàn tám trăm lượng vàng ròng.”

Tô Trầm lắc đầu: “Đúng là ta rất thích, nhưng trong Ngọc Chân các không có nhiều tiền dư như vậy, ta thấy chẳng bằng mai các hạ quay lại, ta chuẩn bị xong vàng ròng rồi sẽ mua.”

Triệu Tứ lập tức lắc đầu: “Không được, ta có việc gấp phải dùng tiền, nếu không đã không bán những bảo bối gia truyền này. Ta không đợi được đến mai.”

Quả nhiên không muốn chờ! Đối phương cố ý chọn lúc này, đại chương quỹ đã về, nhị chương quỹ không có mặt, chỉ còn mình tam chương quỹ quản lý, lại đuổi người làm đi để lừa gạt mình.

Như vậy, chuyện này không liên quan tới những người khác, chỉ có Lâu Dịch tham dự thôi?

Như vậy cũng tốt.

Tô Trầm hoàn toàn yên tâm, miệng lại tiếp tục nói: “Thế nhưng trong cửa hàng giờ không có nhiều tiền như vậy. Có thể mua riêng được không?”

“Không được, muốn mua thì mua cả ba. Không trả được nhiều tiền như vậy thì có thể dùng một phần tài nguyên thay thế, dù sao ta lấy tiền cũng là để mua chút tài nguyên tu hành.” Người trung niên đáp.

Tất cả đều đã tính trước, không đủ tiền thì dùng tài nguyên thay thế, còn lấy cả được tề đuổi thú làm mồi.

Muốn lấy được được tề đuổi thú nhất định phải mua hai thứ hàng giả khác, từ đó khiến tổn thất lớn hơn.

Đúng rồi, đây chắc chắn là Nhan Vô Song giờ trò quỷ. Ban ngày biết mình sẽ đi Thâm Hồng sơn mạch, ban đêm đã lấy ra được tề đuổi thú giả, muốn lợi dụng tâm lý muốn giữ mạng của mình, lại thêm Lâu chương quỹ kết hợp thành nội ứng ngoại hợp, hoàn thành âm mưu này.

Nói thật ra, những điều này đã phù hợp hai điều kiện cơ bản để âm mưu thành công. Một, tìm đúng thứ người ta có nhu cầu sử dụng. Hai, có người bên trong hỗ trợ.

Điểm thất bại duy nhất của bọn họ là sơ suất cực lớn khi thực hiện âm mưu, vì không biết hai mắt Tô Trầm đã sáng trở lại, dẫn tới âm mưu dễ dàng bại lộ.

Nghĩ tới đây, Tô Trầm thở dài: “Lâu Dịch, ngươi là người đại chương quỹ tự mình cất nhắc, ta tin tưởng ánh mắt đại chương quỹ, với tính cách của ngươi hẳn không nên làm việc này. Nhưng ngươi vẫn làm... Là do đứa con trai hư hỏng của ngươi lại gây phiền toái gì à?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Xử trí

Dịch bởi Athox

Khi Đường Chân nghe tin chạy tới, chỉ thấy Tô Trầm đang ung dung uống trà trong phòng khách tầng ba, lại không thấy Lâu Dịch cùng Triệu Tứ.

“Bọn chúng đâu rồi?”

“Đang giam trong phòng phía sau.” Tô Trầm rót một chén trà cho Đường Chân.

Chỉ là hai người phạm, đương nhiên không khó khăn gì với Tô Trầm, giải quyết dễ như trở bàn tay.

Đường Chân nhận chén trà ngồi xuống nói: “Là Lâu Dịch có vấn đề?”

Tô Trầm bảo người làm đưa tin cho Đường Chân, không nói rõ việc này, chỉ nói Lâu chương quỹ dẫn người tới làm ăn buôn bán, giá tiền lên tới hai ngàn lượng vàng ròng, lại cần dùng gấp, cho nên cần đại chương quỹ trở về giám định.

Thế nhưng Đường Chân kinh nghiệm phong phú cỡ nào, vừa nghe xong tin lập tức biết có vấn đề, vội vàng chạy về, chỉ sợ Tô Trầm mua vào.

Giờ lại nghe Tô Trầm nhốt hai người trong phòng sau, càng xác nhận suy nghĩ trong lòng, trực tiếp hỏi có phải Lam Dạ có vấn đề không.

Tô Trầm gật đầu: “Con trai hần lại thua cờ bạc, nợ người ta tới tám trăm lượng vàng ròng, giờ đã bị bắt lại, nói là trong vòng ba ngày không giao tiền sẽ chặt tay chặt chân hần. Thủ đoạn cũ rích nhưng rất hữu dụng.”

“Hãy! Lâu Dịch thật hồ đồ!” Đường Chân đấm ngực dậm chân, tiếc nuối thay cho Lâu Dịch.

u sầu một hồi, Đường Chân mới hỏi Tô Trầm: “Có hỏi được tin tức gì từ tên bán hàng kia không?”

Tô Trầm lắc đầu: “Lần này đối phương cảnh giác hơn rồi, tìm một người không quen biết liên hệ kẻ trung gian phụ trách, cho nên tên Triệu Tứ kia cũng không biết ai là chủ mưu chân chính. Có điều cũng không sao, dù sao người ta đều biết việc này do ai làm là được.”

“Cho dù biết thì cũng làm được gì đâu, không có chứng cứ thì chẳng làm gì được cả.” Đường Chân thờ dài.

“Lần trước có chứng cứ, cuối cùng vẫn phải buông tay đó thôi.” Tô Trầm thần nhiên đáp: “À ta là nữ nhân của phụ thân, phụ thân lại là người sĩ diện, nếu làm lớn chuyện phụ thân cũng mất thể diện. Cứ thế phụ thân sẽ không xử trí nữ nhân kia, ngược lại sẽ càng hận ta... Mặc dù giờ cha đã không ưa ta rồi.”

Đường Chân bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng.

“Có điều, sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hạn.” Tô Trầm trả lời: “Lần trước tha cho ả là vì ả chỉ cầu tài, không ra tay uy hiếp tới tính mạng. Lần này ả muốn cả mạng ta, ta không thể bỏ qua cho ả nữa.”

“Ngài nói gì cơ?” Đường Chân không hiểu.

Tô Trầm giơ cái bình trong tay lên: “Bình này chín là được tề đuổi thú mà Nhan Vô Song để Triệu Tứ bán cho ta. Đương nhiên nó không phải được tề đuổi thú rồi, người đoán xem nó là gì?”

“Là gì?” Đường Chân hỏi.

“Được tề đuổi thú.”

Xoạt!

Đường Chân hít một hơi lạnh.

Đôi được tề đuổi thú thành được tề đuổi thú, nữ nhân này thật sự muốn Tô Trầm chết đi!

Đường Chân vô cùng phẫn nộ đập cái rầm lên bàn: “Con ả khôn kiếp, đáng chết!”

“À sẽ chết, nhưng giờ còn chưa phải lúc.” Tô Trầm trả lời: “Việc khẩn cấp hiện giờ là tìm ra người trung gian kia. Chờ khi ta trở về, có chứng cứ, chúng ta cùng nhau tính nợ với ả đề tiện kia. Thuận tiện xem phản ứng của ông ấy...”

Lời của cậu chưa dứt, nhưng Đường Chân đã đoán được lời Tô Trầm muốn nói mà chưa nói.

Trong lòng thờ dài một tiếng, chỉ hy vọng Tô Thành An không tiếp tục sai lầm.

Miệng lại nói: “Ta hiểu rồi, chuyện này cứ giao cho ta. Đường gia chúng ta mặc dù không có gia nghiệp lớn như Tô gia, nhưng cũng không phải không có ai. Ta nhất định sẽ tìm ra tất cả chứng cứ.”

“Ừm.” Tô Trầm rất yên tâm với cách làm việc của Đường Chân.

Đột nhiên nghĩ ra điều gì, Đường Chân nhìn xung quanh một chút rồi hạ giọng hỏi Tô Trầm: “Chuyện của Lâu Dịch, ngài định xử trí ra sao?”

Tô Trầm trả lời: “Lâu chương quỹ tuy phạm sai lầm nhưng dấu sao cũng có nguyên nhân. Hơn nữa còn do đứa con yêu bị người ta bắt, cũng là bị ép. Chuyện này cứ vậy thôi.”

“Cứ thế tha cho hần? Dấu sao hần cũng đã bán đứng chủ nhân của mình, dù thế nào cũng phải trừng phạt chứ?” Đường Chân ngây người.

Thật ra lúc đầu hần định cầu tình cho Lâu Dịch, không ngờ Tô Trầm còn rộng lượng hơn mình nghĩ, lại hoàn toàn không so đo chuyện Lâu Dịch bán đứng mình, cho nên sau khi kinh ngạc, lời đã tới bên miệng lại nuốt lại, giọng điệu lẫn câu chữ đều thay đổi.

Tô Trầm mỉm cười: “Đương nhiên hần sẽ bị trách phạt rồi, mà cũng không cần chúng ta làm.”

“Cái gì?” Đường Chân không hiểu.

Tô Trầm chậm rãi trả lời: “Đứa con trai quý báu của hân chẳng phải thiếu nợ đang bị nhốt ư? Còn bị tuyên bố không trả tiền sẽ bị chặt tay chặt chân. Ta muốn xem xem, sau khi hết thời hạn có chặt thật không. Nếu không ra tay, vậy tất cả những thứ này đều chỉ là uống phí. Còn nếu ra tay... người nói xem Lâu Dịch sẽ đối xử thế nào với ả Nhan Vô Song giật dây con hân nhảy vào bẫy rập, khiến cho mất cả tay lẫn chân?”

Xoạt!

Đường Chân lại một hơi lạnh.

Hân thật không ngờ tâm tư của Tô Trầm lại tinh tế tỉ mỉ như vậy, mới mười lăm tuổi đã suy tính toàn diện như vậy.

Tô Trầm vốn là thiếu niên thiên tài, lại trải qua ba năm long đong lận đận, chịu bao ảm lạnh của nhân gian, cách đối đãi với sự vật đã sớm vượt qua giới hạn tuổi tác, cực kỳ thành thực, bởi vậy trước khi Đường Chân tới đã sắp xếp xong kế hoạch. Đường Chân chỉ cần chấp hành kế hoạch của cậu là được.

Về phần hiện tại, Tô Trầm muốn đặt hết tinh lực vào trừng phạt Thâm Hồng trước đã. Đợi sau khi từ Thâm Hồng son mạch trở về, Nhan Vô Song, Kiếm Tâm, Tô Khắc Kỷ, những người này cậu sẽ giải quyết lần lượt từng kẻ một.

Bàn giao lại tất cả mọi chuyện cho Đường Chân xong, Tô Trầm thấy sắc trời đã không còn sớm, bèn lên đường về Tô phủ.

Chu Hoành đã sớm chuẩn bị xe ngựa, chờ đợi.

Lên xe, Tô Trầm nói: “Đi theo đường lớn đi, ta muốn nghe âm thanh nơi đó một chút.”

“Vâng thưa thiếu gia.” Chu Hoành lái xe đi thẳng về phía trước.

Tốc độ xe ngựa không nhanh, Tô Trầm ngồi trong xe nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi còn bé, Tô Thành An dẫn mình đi chơi quanh đây.

“Cha, con muốn mút quả kia... Không, con không muốn ăn, con thấy ông lão kia đáng thương quá, muốn cho ông ấy ăn... Sao lại không được cho cho lão ăn mỳ ấy ăn mút quả...”

“Con muốn cưỡi ngựa... Được rồi, cha làm ngựa cho con nhé... Tương lai con muốn cưỡi Yêu thú, làm đại tướng quân thù hộ nhân tộc...”

“Yên tâm đi phụ thân, hài nhi nhất định sẽ cố gắng hết sức, đánh bại bọn Khánh ca nhi, hài nhi là vinh quang cả đời của người mà... Phụ thân, nếu hài nhi không phải giỏi nhất nữa, người còn yêu con không...”

Những lời nói lúc tuổi thơ như vang vọng bên tai.

Nương theo tiếng lộc cộc của xe ngựa, mang tới cho Tô Trầm phiền muộn và hồi ức vô hạn.

Nhẹ nhàng thở dài, Tô Trầm hạ màn xe xuống.

Cậu biết, thân tình đã mất đi đó, sợ rằng khó mà về lại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đàm phán (1)

Dịch bởi Athox

Trở lại Tô phủ.

Tô Trầm trực tiếp trở về Trần La Viện, vừa tới cửa đã thấy Kiếm Tâm đi tới: “Thiếu gia ngài thật là, sao lại ra ngoài một mình ném tôi ở lại nội viện như vậy. Cứ thế ai biết tôi là người hầu của ngài nữa, không khéo còn bảo tôi là ten quét dọn sai vặt của Trần La Viện này nữa.”

Tô Trầm mỉm cười: “Ta chỉ tới Ngọc Chân các thôi, dẫn người theo làm gì. Người à, không phải gã quét dọn sai vặt của ta, mà là đại tổng quản nội vụ của ta mới đúng.”

Kiếm Tâm cười hi hi nói: “Mong được như lời thiếu gia. Hôm nay thiếu gia đại triển thần uy, xem như dương danh lập vạn, ngay cả Trần La viện chúng ta cũng nở mày nở mặt. Hôm nay đám Tĩnh ca kia gặp ta cũng phải khách khí đấy.”

“Chẳng trách giọng điệu tiểu tử người vui mừng như vậy.” Tô Trầm mỉm cười, tự bước vào.

Kiểm Tâm theo sát phía sau: “Có điều nhắc lại cũng lạ, sao thiếu gia biết tiểu tử Tô Việt kia giờ trò trong xe ngựa?”

Tô Trầm dừng bước, nói đầy ẩn ý: “Sao nào? Định tìm hiểu bí mật của thiếu gia à?”

Kiểm Tâm gãi gãi sau ót mỉm cười đáp: “Tôi chỉ hiếu kỳ thôi mà.”

“Được, ta sẽ nói cho ngươi biết. Tô Việt giờ trò trong xe, ta không nhìn được, đương nhiên không biết. Có điều ta không biết, người khác lại thấy được. Có người lén lút nhắc nhở ta nên ta mới biết.”

“Có người nhắc? Là Minh Thư à?”

Tô Trầm trả lời: “Minh Thư lúc đó đi gọi Chu Hoành, khi Tô Việt động tay động chân hẳn không có mặt, làm sao nhắc ta được. Nói thật cho ngươi nhé, là người bên cạnh Tô Việt.”

“Cái gì?” Kiểm Tâm cực kỳ kinh ngạc.

Bên cạnh Tô Việt có người làm việc cho Tô Trầm?

Tô Trầm dường như phát hiện bản thân lơ lửng, nhỏ giọng nói: “Chuyện này ngươi biết là được, đừng hỏi gì thêm.”

“Vâng thưa thiếu gia.” Mặc dù không cam lòng, Kiểm Tâm cũng không có cách nào, chỉ có thể nói: “Thiếu gia còn gì cần dặn?”

Lúc này Tô Trầm đã tới cửa bèn nói: “Không có việc gì nữa đâu, ngươi đi trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Phất tay để Kiểm Tâm rời đi, Tô Trầm đã bước vào trong buồng.

Vừa tới cửa, bước chân của Tô Trầm ngừng lại.

Dừng một chốc, cậu mới quay đầu lại nói: “Kiểm Tâm!”

“Thiếu gia, có chuyện gì ạ?” Kiểm Tâm nhìn lại.

“Lấy cho ta chút nước nóng, đúng rồi, dùng cái chậu rửa mặt đặt kệ thứ hai ấy.”

“Vâng.” Kiểm Tâm lấy làm lạ nhìn Tô Trầm một lát, nhưng vẫn đáp ứng.

Tô Trầm không vào nhà, cứ thế đứng ngoài chờ.

Một lát sau, Kiểm Tâm bung một chậu nước vào. Chậu nung làm bằng đồng, khá nặng, Kiểm Tâm bung cũng khá khó khăn.

Đặt chậu đồng lên kệ, Tô Trầm cũng không bảo hần hầu hạ, để hần tự đi giặt mẩu thân, lúc này mới bước vào trong phòng.

Trước hết mở hé cửa sổ, sau đó lần mò lục lọi đi tới cạnh chậu nước, nắm lấy chậu đồng, mặc cho hơi nước bốc lên mặt mình, lúc này mới từ tốn nói: “Nếu ngươi đã không ra tay ngay, ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện.”

Không có tiếng trả lời.

Tô Trầm mỉm cười, cậu bưng chậu nước xoay người, nước nóng trong chậu vẫn còn bốc khói trắng, khiến Tô Trầm bao phủ trong làn sương mù mờ mịt. Tay nắm chậu đồng như nắm một tấm lá chắn, nước trong chậu thì thoáng lại lay tới phía trước, ra hiệu lúc nào cũng có thể hất tụt.

Mặc dù chỉ là tư thế đơn giản, nhưng lại là tư thái phòng ngự cực hạn.

Tô Trầm lại nói tiếp: “Có thể lặng lẽ lén vào Tô gia, chắc hẳn là cao thủ. Nhưng ta đã về rồi còn chưa động thủ, chắc chắn không phải vì không giết được ta, phần nữa là sợ ta vùng vẫy gây chết kinh động đến Tô gia đúng không? Cho nên muốn một đòn đắc thủ? Đáng tiếc, ta đã có chuẩn bị, ngươi đã không còn cơ hội! Đừng nấp nữa, chúng ta nói chuyện đi, bằng hữu bên cạnh giường.”

Câu nói cuối cùng hoàn toàn phá hủy phòng tuyến trong lòng người đang nấp ở chỗ tối.

Một giọng nói khàn khàn vang lên: “Ta tự thấy năng lực ẩn nấp không tệ, làm sao ngươi phát hiện ra ta?”

Theo giọng nói này, chỉ thấy trong góc tối cạnh giường ngà voi của Tô Trầm, một người áo đen bước ra.

Chẳng trách người này đứng hồi lâu trong phòng mà không ai phát hiện ra. Hần như trời sinh hòa vào bóng tối, dung hợp cùng hắc ám, cho nên như đang ẩn thân.

Nhưng năng lực ẩn nấp trong bóng tối này rõ ràng không phải toàn năng, nếu trước đó có chuẩn bị, quan sát thật kỹ vẫn có thể phát hiện ra. Nếu lại bị người ta gọi nước nóng, vậy càng không mong lừa được ai.

Tô Trầm mỉm cười nói: “Người mù phán đoán xem trong phòng có ai không, không dùng mắt.”

Không sai, người này bị Tô Trầm nghe thấy.

Lúc mới vào phòng, Tô Trầm cũng cảm giác được trong phòng còn một người. Mặc dù người này nín thở, nhưng chỉ cần không tu hành tới Khai Dương cảnh, vậy không cách nào ngừng tiếng tim đập của bản thân. Hoàn cảnh nơi này tương đối yên tĩnh, hai người lại cách nhau không xa, Tô Trầm nhanh chóng nhận ra.

Rõ ràng nghe được có người, lại không thấy bóng dáng một ai, Tô Trầm lập tức ý thức được kẻ tới bất thiện.

Cẩn nhắc tới những chuyện gặp phải mấy ngày nay, Tô Trầm lập tức đoán ra người tới là ai.

Cậu cũng to gan, biết đối phương rất có thể là người Tang lão phái tới giết mình nhưng lại không chạy, ngược lại giả bộ không biết, bố trí đối địch.

Lúc này, sát thủ áo đen bị cậu ép ra hừ lạnh một tiếng nói: “Chẳng trách ngươi giết được Lâm Giải, quả nhiên có chút năng lực. Ngươi muốn nói gì?”

Nghe nói vậy, Tô Trầm cười càng thoải mái.

Không đoán sai, đối phương quả nhiên là người của tang lão. Chuyện xảy ra ngày hôm qua, hôm nay đã phái người tới ám sát, Tang lão này làm việc cũng thật quyết liệt.

Chỉ rất đáng tiếc là, thời gian một đêm cũng đủ cho Tô Trầm chuẩn bị.

“Chuyện ta muốn bàn rất đơn giản, ngay phía đầu giường của ta đây. Ngươi đứng đó một lúc lâu chẳng lẽ chưa xem dưới gối à?” Tô Trầm cười nói.

Người áo đen ngáy ngẩn, cầm lấy cái gối.

Khi cầm gối lên, hắn cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ có bẫy rập gì, nhưng thực sự không có cơ quan gì, chỉ có một lá thư lẳng lẳng nằm đó.

“Mở ra, đọc đi.” Tô Trầm nói.

Người áo đen mở thư, mặt hắn bị miếng vải đen che phủ, không rõ khí sắc gương mặt, nhưng Tô Trầm tin, giờ khắc này sắc mặt người áo đen chắc chắn không tốt.

Vì trong lá thư này ghi lại mọi chuyện xảy ra trong rừng ngày hôm qua.

Cậu ghi hết mọi chuyện vào đó.

“Hừ!” Đọc xong thư, người áo đen xoa tay, bức thư xuất hiện ánh lửa, chớp mắt đã đốt cháy thành tro.

Thật lợi hại!

Tô Trầm thâm nghĩ trong lòng, người này chắc chắn là Nguyên Khí Sĩ, hơn nữa xem hắn xuất thủ nhẹ nhàng thoải mái như vậy, không khéo là Nguyên Khí Sĩ cấp cao hơn Dẫn Khí.

Phí Huyết cảnh hay Khai Dương cảnh?

Khai Dương cảnh rất không thể, lão thái gia của Tô gia giờ cũng là Khai Dương cảnh. Cao thủ cấp bậc này chắc sẽ không hạ thân phận tới ám sát một tiểu thiếu gia của một tiểu gia tộc.

Cùng lắm là Phí Huyết cảnh, khả năng cao là Dẫn Khí cảnh bậc cao.

Tô Trầm thâm tính toán.

Người áo đen không biết lúc này Tô Trầm còn tâm tư tính toán thực lực của mình, chỉ nói: “Ngươi đừng mơ dùng thủ đoạn này lừa ta, chắc phong thư này là át chủ bài cuối cùng của ngươi rồi. Giết ngươi, mọi việc đều xong.”

Tô Trầm cảm thán: “Ngươi bị ngu à? Ngươi không nghĩ xem một người mù làm sao mà viết thư được?”

Người áo đen lại ngáy ra.

Tô Trầm hung hăng bổ thêm một đao: “Hủy chứng cứ nhanh thật. Có điều, thật đáng tiếc... ngay cơ hội tra bút tích cũng mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đàm phán (2)

Dịch bởi Athox

“Nếu như ta chết, âm mưu liên quan tới vị kia của Tang lão cũng sẽ bị truyền ra.”

Tô Trầm nói ngay vào trọng điểm.

Người áo đen hừ một tiếng, không tỏ rõ phản ứng.

Có thể phản ứng ra sao? Sau khi đọc bức thư, lại nghe Tô Trầm, thật ra cũng đã dự liệu được kết quả này.

Giờ hấn ngược lại phải thấy may vì Tô Trầm đủ cẩn thận, phát hiện ra hấn trước khi hấn xuất thủ. Nếu không một khi bị hấn giết chết, toàn bộ kế hoạch của tổ chức sợ rằng đều phải chịu ảnh hưởng nặng nề.

Nghĩ tới đây, người áo đen kia nói: “Ngươi cam đoan không loan truyền chuyện hôm qua, ta có thể không giết ngươi.”

Tô Trầm lộ vẻ mỉa mai: “Quả nhiên là thằng ngu.”

“Ngươi nói cái gì?” Người áo đen nổi giận.

Tô Trầm đã nói: “Ngươi tưởng ta chuẩn bị nhiều như vậy chỉ để cho các ngươi không giết ta thôi à? Nếu thế đáng ra ta nên loan truyền tin tức ra ngoài luôn. Một khi tin tức loan truyền, các ngươi cũng không cần giết người diệt khẩu.”

Người áo đen lập tức nghẹn lời, có điều vẫn cứng miệng đáp: “Vậy ngươi sẽ triệt để đắc tội với chúng ta.”

Tô Trầm mỉm cười: “Nói như thế có gì khác ấy.”

Người áo đen im lặng.

Đúng vậy, đắc tội có khác gì không đắc tội?

Dù sao cũng định tới giết Tô Trầm, sao Tô Trầm lại không thể ra đòn phủ đầu?

Thời khắc này giọng điệu người áo đen kinh ngạc liên tục, rốt cuộc cũng ý thức được người đối mặt với mình không phải thiếu niên bình thường mà là một kẻ đầu óc thông minh đã sớm lập kế hoạch, thu hồi lòng khinh thường, nghiêm mặt nói: “Ngươi muốn gì?”

Tô Trầm rút cuộc cũng buông chấu đồng xuống.

Móc từ trong ngực ra một trang giấy đưa tới: “Ta muốn những thứ này.”

Người áo đen đọc lướt qua: “Một bình độc Yểm Xà, một gốc Thiết Mộc, bốn món Nguyên khí cửu phẩm, một món tấn công từ xa, một món cận chiến, một bộ áo giáp, một đôi giày chiến... Ngươi đang đe dọa chúng ta đấy à?”

Người áo đen tức giận tới phát run.

Nguyên khí là gì?

Đó là vũ khí có thể sử dụng lực lượng nguyên năng!

Lịch sử ngàn vạn năm tiến hóa của Nguyên Hoang đại lục cũng là lịch sử lợi dụng nguyên năng. Từ ban đầu Nguyên tổ Nguyên thú, tới đế quốc Áo Thế sau này, lại tới các tộc lộn xộn bây giờ, người sau không bằng kẻ trước. Mà Nguyên khí chính là phương thức biểu hiện rõ nét nhất trong việc vận dụng nguyên năng của trí tộc, ngoại trừ tu hành.

Một món Nguyên khí ưu tú có thể tăng cường thực lực người sử dụng thêm nhiều, cũng rất quý giá. Cho dù là Tô gia, hiện cũng chỉ có ba món Nguyên khí, hai món cực phẩm, một món bát phẩm.

Nguyên khí phân thành chín phẩm bậc, cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm cao nhất, lại lên trên nữa là thần binh trong truyền thuyết, không đề cập tới cũng được.

Tô Trầm vừa mở miệng đã đòi tới bốn món Nguyên khí, không phải giờ công phu sư tử ngoạm thì là tướng thao thiết, huống hồ cậu còn đòi cả độc Yểm Xà, Thiết Mộc.

Yểm Xà là Yêu thú, trên người quý nhất là nọc độc, có công hiệu mê hồn, gây ảo giác. Tô Trầm vừa mở miệng đã đòi một bình, phải biết muốn lấy nọc

đầy một bình thủy tinh tiêu chuẩn, một con Yểm Xà sợ rằng phải nôn hơn nửa năm mới đủ, hay có thể trực tiếp tìm mười con Yểm Xà giết chết có lẽ cũng có thể đồ đầy. Về phần Thiết Mộc, chất gỗ cứng coi như sắt, sinh trưởng chậm chạp, không tốn ngàn năm không đủ dùng, cho nên muốn kiếm một gốc hoàn chỉnh tất phải là loại sinh trưởng hơn ngàn năm. Thứ này khan hiếm tới mức nào, có thể tưởng tượng được.

Hai thứ này đều là bảo vật trân quý hi hữu, một số phương diện thậm chí còn quý giá hơn Nguyên khí. Chỉ ít Nguyên khí còn tìm được, độc Yểm xà cùng Thiết Mộc ngàn năm lại rất khó kiếm.

Chẳng trách người áo đen kia tức giận tới mức run lên bần bật, hần cười lạnh nói: “Khẩu vị lớn thật, ngươi không sợ ăn lăm vớ bụng à?”

“Ngươi dám đưa ta cũng dám nhận.” Tô Trầm chẳng hề khách khí trả lời: “Trở về nói với người phái ngươi tới, đây là điều kiện của ta, chỉ cần các ngươi đưa đồ, sau này ta sẽ quên hết những gì mình nghe được.”

Người áo đen lập tức lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi, khẩu vị của ngươi quá lớn rồi. Không cần về bẩm báo điều kiện này đâu, Tang lão chắc chắn không đồng ý.”

Tô Trầm suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy bớt một món Nguyên khí đi.”

Người áo đen không nhin được nói: “Không phải chuyện Nguyên khí, là độc Yểm Xà cùng Thiết Mộc thật sự quá khó kiếm. Cả bình độc rắn, cả gốc Thiết Mộc, thế mà nước ừng nghĩ ra được. Cho dù thủ lĩnh cũng không chịu bỏ giá lớn như vậy.”

Hần người nói vô ý, Tô Trầm lại người nghe hữu tâm, thời khắc này vừa nghe đối phương nói lập tức hiểu, bốn món Nguyên khí cửu phẩm căn bản không phải chuyện đại sự gì với đối phương, cho dù là độc Yểm Xà cùng Thiết Mộc thậm chí cũng không phải không lấy ra nổi. Vấn đề của bọn họ chỉ là có đáng giá hay không mà thôi.

Trong tình huống bình thường, kinh tế của một tổ chức liên quan trực tiếp tới thực lực quy mô của họ.

Cho nên nghe xong lời này, Tô Trầm lập tức ý thức được thế lực tổ chức này tuyệt đối không nhỏ.

Đã biết đối phương là tổ chức lớn, Tô Trầm cũng biết mình nên dùng thái độ nào khai thác.

Cậu lập tức ra vẻ ôn hòa nói: “Thật ra mấy ngày nữa ta sẽ tới Thâm Hồng sơn mạch.”

“Ngươi nói cái gì?” Người áo đen kia kinh ngạc.

Tô Trầm đã nói: “Ta yêu cầu những thứ này cũng là vì hành trình ở Thâm Hồng sơn mạch thôi. Ngươi cũng biết đó, nếu ta chết... tin tức kia sẽ lan truyền. Và lại mấy vị mà ta ủy thác trách nhiệm sẽ không quan tâm ta chết vì nguyên nhân gì. Nói rõ hơn thì, nếu ta bị hung thủ giết chết dẫn tới kế hoạch của quý tổ chức bị tiết lộ, vậy chẳng phải quá oan uổng à?”

“Không thể không đi ư?”

“Ta cũng chẳng có lựa chọn nào khác.” Tô Trầm nhún vai nói: “Ai bảo ta phạm sai lầm, bị gia tộc trừng trị thôi.”

Lúc này lại đem chuyện ban ngày kể lại một lượt.

Đương nhiên cậu không nói trừng phạt Thâm Hồng là do mình yêu cầu, càng không nói mình dám đi Thâm Hồng sơn mạch cũng là vì đoán chắc sẽ gỡ được đám người áo đen một khoản, chỉ nói mình bị gia tộc áp bách, bị ép bắt buộc đi chỉ có thể đi vào.

Nghe chuyện này, người áo đen cũng ngây ra như phỗng, không ngờ trong nhà Tô Trầm còn nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Lúc đầu chuyện này chẳng liên quan gì tới bọn họ, nhưng cuối cùng lại thành ra một khi tiểu tử này xảy ra chuyện, kế hoạch của tổ chức cũng bị ảnh hưởng.

Mẹ nó, rõ là lừa đảo!

Người áo đen thầm mắng trong lòng.

Chuyện lừa đảo hãm hại luôn là sở trường của tổ chức, không ngờ lần này lại bị một thiếu niên mười lăm tuổi bức ép.

Nhưng chuyện đã đến nước này, hần cũng chẳng có cách nào, nghĩ một hồi rồi chỉ có thể nói: “Chuyện này ta phải về bẩm báo lại, bàn bạc thêm rồi mới có thể quyết định.”

“Không vấn đề, nhưng tốt nhất mau mau lên.”

“Ngày mai khoảng giờ này ta sẽ tới gặp ngươi.” Người áo đen nói, thân thể đã dung nhập vào hắc ám, cứ thế biến mất không còn tăm tích.

Tô Trầm ngây người nhìn khoảng đất trống, như không có cảm giác gì, một lúc lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm: “Rốt cuộc cũng xong.”

Đây là lần đầu tiên cậu tính toán một kế hoạch thực lực vượt quá xa bản thân, chỉ cần đi sai nửa bước rất có thể kết cục sẽ là dầu thân hai nơi. Nguyên

nhân chính vì vậy, trong lòng Tô Trầm cũng cực kỳ lo lắng. Khi đôi mắt còn không cảm thấy, tới lúc nguy cơ qua đi, ngược lại chân cẳng run rẩy.

Có điều tâm trạng sợ hãi này chỉ tồn tại trong nháy mắt rồi bị Tô Trầm gạt ra sau đầu.

Ánh mắt cậu cực kỳ kiên nghị: “Muốn thành đại sự ắt phải mạo hiểm. Bất kể kết quả ra sao, ta cũng sẽ không hối hận!”

Muốn có thu hoạch ở Thâm Hồng sơn mạch lại không thể dựa vào gia tộc, vậy cũng chỉ có thể dựa vào những người thần bí này.

Người áo đen không ngờ, từ lúc đầu, Tô Trầm đã đang chờ bọn họ, tính toán bọn họ.

Giờ chỉ xem tình hình đối phương trở về nắm bắt ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bảo hổ lột da

Chương 35: Bảo hổ lột da

Dịch bởi Athox

Tối hôm sau, người áo đen kia lại xuất hiện trong phòng của Tô Trầm.

Tô Trầm chờ tổng phòng đã lâu, thấy hắn tới bèn chỉ khay trà trước người nói: “Tôi uống trà đi, ta đun cho ngươi lâu rồi đấy, loại Tử Vân Thanh tốt nhất.”

Người áo đen kia thấy vậy chẳng hề khách khí, cứ thế đi tới giờ chén trà uống một hơi cạn sạch.

Thấy hắn như vậy, Tô Trầm thâm an tâm hơn nửa, biết chuyện này đã có cửa.

QUả nhiên, người áo đen kia uống trà xong bèn nói: “Những điều kiện ngươi đưa ra quá bất hợp lý, cấp trên không đồng ý. Có điều việc ngươi phải tới Thâm Hồng sơn mạch cũng có chút ý kiến. Nếu tiểu tử ngươi chịu phối hợp chắc có thể giúp ngươi một chút.”

“Nói vậy là sao?”

Người áo đen lại rót nước trà uống rồi mới nói: “Tổ chức sẽ không đồng ý cho không ngươi Nguyên khí. Nhưng cần nhắc mức độ hung hiểm của Thâm Hồng sơn mạch, có thể tạm thời cho ngươi mượn mấy món sử dụng, sau khi về phải trả lại.”

“Cũng được. Có điều nếu vậy các ngươi trả giá ít quá!”

Người áo đen khẽ nói: “Tiểu tử, đừng quá tham lam. Ngươi tưởng cho ngươi mượn Nguyên khí không nguy hiểm à? Vạn nhất ngươi chết trong núi, chẳng phải chúng ta mất sạch à?”

“Vậy hào phóng hơn chút đi, cho thêm chút đồ tốt giữ mạng không được à? Dù sao quý tổ chức sản nghiệp lớn, chắc chắn sẽ có những thứ giữ lại vô dụng, mất đi thì tiếc, chẳng bằng giao chúng cho ta, không chừng có thể tận dụng.”

Người áo đen kia ngậy ra, một lát sau mới nói: “Lại bị ngươi nói trúng rồi.”

Nói xong ném một cái bao sang.

Mở ra xem, bên trong là một chiếc chiến giáp, một thanh chiến đao, một cây kèn, một đôi giày chiến, một đồng được tề, vài hạt châu màu đen cùng một túi Nguyên thạch hạ phẩm.

“Trong bình là được tề trị liệu, chỉ cần không phải vết thương trí mạng uống vào là có thể khôi phục. Có điều mấy bình này đều là sản phẩm thất bại, uống xong mặc dù cũng có thể khôi phục nhưng lại tạo thành một số ảnh hưởng xấu đối với thân thể. Còn ảnh hưởng xấu thế nào mỗi bình lại khác, không nói ra được. Có thể sẽ tiêu chảy, cũng có thể suy yếu mấy ngày nhưng chắc chắn không chết... Vật thất bại cũng cso tồn nghiêm.”

”Hạt châu đen tên là Liệt Hồn Pháp Châu, có thể phóng thích xung kích tinh thần, trực tiếp tấn công ý thức tinh thần của đối phương. Có điều đây cũng là một loại sản phẩm thất bại, mặc dù nó thật sự có tác dụng công kích tinh thần nhưng bản thân người sử dụng cũng phải chịu thương tổn tương đương... Nó không phân địch ta.”

“Chiến Giáp Tử Linh dùng Tử Linh Thạch rèn luyện chế thành chiến giáp, sau khi kích hoạt có thể hình thành một lồng chắn Nguyên năng. Cho dù vòng bảo hộ Nguyên năng vỡ nát, bản thân chất liệu cứng rắn của nó vẫn có tác dụng bảo vệ. Có điều Chiến Giáp Tử Tinh này chỉ là sản phẩm hồng, phía

trước của nó bị hỏng một phần cho nên vòng bảo hộ của nó không hoàn chỉnh, chỉ có thể bảo hộ phái sau, không che được trước người.”

“Súng Lửa Liệp Hòa, một tác phẩm cuồng huyền tưởng thất bại, ý tưởng gốc là một loại nỏ đặc biệt lấy Nguyên năng làm động lực, nhiều nhất có thể bắn liên tục tám phát đạn huyền thiết. Nhưng làm xong rồi mới phát hiện thứ này tạp âm quá lớn, lực phản chấn lại cực kỳ kinh khủng, điểm chết người nhất là tầm bắn có hạn, vượt qua mười trượng không còn chính xác nữa. Rõ ràng là vũ khí tầm xa nhưng lại chỉ có thể dùng gần, có thể nói là Nguyên khí kém cỏi nhất.”

“Giày Chiến Đạp Vân, có kèm theo một loại Nguyên kỹ, sau khi kích hoạt gia tăng tốc độ, bay lượn tiêu dao. Thứ này không tệ, cũng không bị tổn hại gì, chỉ có điều đã quá cổ xưa, không thể vận dụng được lâu nữa, chắc không bao lâu sau sẽ hỏng.”

“Chiến đao tên là Mặc Vân, thân đao dùng máu của Yêu thú chế thành mực vẽ lên, ghi chép một loại Nguyên kỹ mạnh mẽ tên là Huyết Đồ, một khi phát động uy lực cực kỳ cường đại, đây cũng là món Nguyên khí bất phẩm duy nhất. Thanh đao này đã bị hư hỏng trong chiến đấu, mặc dù vẫn có thể sử dụng, nhưng mỗi lần sử dụng đều hấp thu thể năng người dùng, bất lợi nếu đánh lâu dài.”

“Tổ chức các người coi ta là bãi rác à? Rác rưởi gì cũng vứt vào chỗ ta?” Tô Trầm cười lạnh nói: “Đưa tới nhiều đồ như vậy, không có cái gì thực sự tốt à?”

“Có mà, Nguyên thạch.” Người áo đen trả lời.

“...”

Nguyên khí cần Nguyên Khí Sĩ mới có thể thật sự phát huy tác dụng, tu vi Tô Trầm không đến, khó lòng sử dụng, vậy chỉ có thể dùng Nguyên thạch thay thế.

Nguyên thạch ẩn chứa Nguyên lực, có thể dùng để thao tác sử dụng các loại khí giới Nguyên lực, cũng có thể dùng để khôi phục Nguyên lực bản thân. Nhưng do Nguyên lực trong Nguyên thạch chứa tạp chất, chỉ có thể dùng để khôi phục chứ không thể dùng để tu luyện.

Nguyên thạch cũng không phải vật tự nhiên mà do sinh mệnh có trí tuệ đem Nguyên lực bản thân truyền vào trong một loại đá đặc biệt tạo thành -- ban đầu mục đích của nó là để dự trữ Nguyên lực.

Chính vì vậy, mỗi Nguyên Khí Sĩ đều có thể sản xuất Nguyên thạch.

Nhưng do một viên Nguyên thạch hạ phẩm cần một Nguyên Khí Sĩ Dẫn Khí sơ cấp mất nguyên một ngày truyền Nguyên lực mới có thể hoàn thành, cho nên nó cũng được định giá theo giá trị lao động của một Nguyên Khí Sĩ sơ cấp. Lại thêm công dụng của Nguyên thạch rộng rãi, dần dần phát triển thành tiền tệ thông dụng trong giới Nguyên Khí Sĩ, mà Nguyên thạch hạ phẩm chính là đơn vị cơ sở nhất của loại tiền tệ này.

Trong túi có hơn một trăm viên Nguyên thạch hạ phẩm, nếu không tiêu xài quá mức cũng đủ, đây cũng là phần giá trị nhất mà tổ chức này đưa ra.

Mặc dù đồng đồ không phải thiếu sót thì cũng hư hỏng, nhưng Tô Trầm đã thấy đủ. Dầu sao Nguyên khí không phải rau cải trắng, nếu không phải đồ thiếu sót sắp hỏng chắc đối phương đã chẳng cho mượn nhiều Nguyên khí như vậy.

Tối hôm đó, Tô Trầm đang chuẩn bị hành trang cho ngày hôm sau, đột nhiên cảm thấy mu bàn tay nóng lên, một ấn ký nhỏ màu đỏ hình rắn sáng lên trên trên mu bàn tay cậu.

Đây là ấn ký Yên Xà mà Cố Khinh La để lại cho Tô Trầm, tác dụng không lớn, chỉ có thể khiến người cũng có ấn ký phát hiện ra đối phương trong phạm vi nhất định, là Cố Khinh La cố ý để lại cho Tô Trầm.

Thấy ấn ký sáng lên, Tô Trầm biết Cố Khinh La đã tới.

Đẩy cửa phòng bước ra, Tô Trầm đi về phía sau núi.

Một đường đi thẳng tới cạnh thác nước róc rách, chỉ thấy Cố Khinh La đang ngồi đó nâng cằm, dáng dấp buồn bực ngán ngẫm, không biết đang nghĩ điều gì.

Thấy Tô Trầm tới, Cố Khinh La hưng phấn nhảy tới đón: “Rất cuộc cậu cũng tới.”

“Hôm nay tìm ta có chuyện gì à?” Tô Trầm hỏi.

Cố Khinh La ra vẻ thân bít gần Tô Trầm: “Rất cuộc ta cũng biết Nguyệt Ô Đề là ai rồi.”

“Ồ?” Tô Trầm hào hứng đáp: “Là ai?”

Cố Khinh La xoa người, chấp tay sau lưng đi vài bước: “Cậu hỏi ta thì ta phải trả lời à? Bản cô nương ta đây vì tra tin này phải phí bao công sức đấy, còn chưa nghe được lời cảm ơn nào hay hay.”

Tô Trầm cười nói: “Cổ đại tiểu thư thần thông quảng đại, chút chuyện con con này có đáng là gì, chẳng phải dễ như trở bàn tay ư?”

Trầm kè ngàn cách không bằng nịnh nọt, Cố Khinh La nghe vậy vui vẻ ra mặt, quay đầu lại nói với Tô Trầm: “Coi như cậu biết cách nói.”

Cô nhảy tới, ghé sát bên tai Tô Trầm nói: “Ta thăm dò được, Nguyệt Ô Đề này hóa ra là tổng thống lĩnh Thiên Cơ Vệ thành Trường Bản.”

Tổng thống lĩnh Thiên Cơ Vệ thành Trường Bản?

Tô Trầm cực kỳ kinh hãi.

Thành Trường Bản là thủ đô của Long Tang quốc, mà Thiên Cơ Vệ là một nhánh quân đội có lực lượng và quyền lực đặc biệt; chuyên phụ trách tình báo, ám sát, giám sát, an toàn của quốc gia; quyền thế cực lớn. Tổng thống lĩnh Thiên Cơ Vệ càng là đại quan trọng thân địa vị hiển hách, quyền cao chức trọng, có thể nói là trọng thần của quốc gia.

Không ngờ địa vị Nguyệt Ô Đề lại cao như vậy, hơn nữa tổ chức thân bí này dám ám sát cả Nguyệt Ô Đề, bất kể thực lực hay sự quyết đoán đều cường đại vượt ngoài dự liệu của Tô Trầm.

Hợp tác với tổ chức này đâu chỉ là bảo hồ lột da!

Chỉ là giờ Tô Trầm đã không có đường lui.

Hay nên nói, từ khi cậu nghe được âm mưu kia, cậu không còn sự lựa chọn nào khác. Hoặc bị đối phương xử lý, hoặc phải cố tự vệ, thậm chí lợi dụng ngược lại đối thủ.

Bên này Cố Khinh La đã nói: “Đám người này thậm chí dám ám sát cả tổng thống lĩnh Thiên Cơ Vệ, quả thật to gan.”

“Đúng là to gan, có điều đã dám có ý đồ này vậy phân nửa cũng có một số thủ đoạn. Khinh La, sau khi về tốt nhất cô gửi mật tin, nhắc nhở vị Nguyệt đại nhân này đôi chút.”

“Không cần vậy đâu, Nguyệt Ô Đề thân là tổng thống lĩnh Thiên Cơ Vệ, hàng năm không biết bao nhiêu người muốn ám sát hắn, nếu dễ thành công như vậy thì đã thành công từ sớm rồi. Có viết thư gửi chắc cũng chẳng khiến hắn tăng cường phòng vệ đâu, ngược lại còn dẫn tới phiền phức.” Cố Khinh La lắc đầu nói: “Không khéo lại có đại lượng Thiên Cơ Vệ tới tra hỏi cậu, hỏi xem sao cậu biết tin tức này, có phải thông đồng với kẻ ám sát kia không? Một khi lòn chuyện, rơi vào tai tổ chức kia, cậu sẽ rất nguy hiểm.”

Cố Khinh La xuất thân cao quý, cực kỳ quen thuộc lý giải cách làm việc của đám người thượng tầng, biết đối phương chắc chắn sẽ không tin tưởng người chỉ vì người viết một lá thư. Có viết thư cũng chỉ là tự tìm phiền toái cho mình.

Tô Trầm lúc này mới như tỉnh giấc mộng: “Là ta sơ sót rồi, hóa ra với Nguyệt Ô Đề ta có nhắc nhở hay không cũng chẳng có gì khác.”

“Có điều...” Tô Trầm đột nhiên nhớ ra điều gì, nói: “Đã như vậy, sao tổ chức này còn như gặp phải đại địch? Thậm chí chịu để ta đe dọa?”

Cố Khinh La biết kế hoạch của Tô Trầm, lúc này nghe vậy cũng ngây ngẩn.

Hai người cùng chìm vào suy tư.

Một lát sau Tô Trầm nói: “Liệu có phải việc bọn họ thật sự để ý vốn không hải Nguyệt Ô Đề có phòng bị hay không? Mà là...”

Hai mắt Cố Khinh La sáng lên: “Mà là Táng Linh Đài?”

Ám sát không phải mục đích, Táng Linh Đài mới là.

“Rốt cuộc đó là nơi nào?” Hai người đồng loạt hỏi câu này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiễn biệt

Dịch bởi Athox

Thời gian trừng phạt Thâm Hồng đã đến.

Ngày hôm đó, ngoài thành Lâm Bắc, người của Tô gia tụ tập cùng nhau.

Bọn họ đến tiễn biệt, cũng là tới giám thị.

Tô Trầm đeo một cái túi lớn, bên trong chứa lượng lớn đồ ăn Tô Phi Hồ cùng mẫu thân cho cậu, bao gồm một thanh chiến đao bằng thép tinh, một bộ giáp da, một cái nỏ. Mặc dù không phải Nguyên khí nhưng đều là trang bị tốt.

“Cha, Trầm Nhi không nhìn thấy gì, ngài thật sự nhẫn tâm để nó tiến vào Thâm Hồng sơn mạch như vậy ư? Thế này là để nó đi vào chỗ chết đấy!

Đường Hồng Nhị còn chưa hết hy vọng, vẫn muốn thuyết phục Tô Trường Triệt.

Ông lão ung dung thờ dài nói: “Không phải ta muốn nó chết mà là chính nó chọn con đường này.”

“Nhưng ngài có thể ngăn cản nó mà!”

Tô Khắc Kỷ cũng cười: “Tẩu tử nói vậy sai rồi. Nhân tộc ta có thể có chỗ đứng sinh tồn giữa bao tộc, trước nay đều phải dựa vào bốn chữ vũ dũng kiên cường, cho dù gặp bao khó khăn hiểm trở cũng không tránh lui. Tô Trầm một lòng hướng võ, vì cậu võ đạo không tiếc mạo hiểm, chính hợp với tính thần đó, sao lại ngăn cản chứ? Hơn nữa, mặc dù Tô Trầm mất mù nhưng nó ra tay đã thương Tô Việt, đánh Mạc Đại Nghiêm tàn phế, thủ đoạn đó đâu kém gì người bình thường. Năm ngoái con ta tranh tài với nó trên lôi đài chẳng phải cũng thua à. Có thể thấy Tô Trầm thật sự có bản lĩnh, lần này tới Thâm Hồng sơn mạch chưa chắc đã không thể còn sống trở về.”

Nói xong lời cuối còn không kiềm nổi cười lạnh trong lòng, giọng điệu đậm vẻ châm chọc mỉa mai.

“Tô Khắc Kỷ!” Đường Hồng Nhị gằn từng chữ trong răng: “Những năm gần đây ngươi vẫn luôn chèn ép con trai ta. Nếu không phải ngươi con ta cũng chẳng phải đi tới nước này, Đường Hồng Nhị ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Nói xong lại muốn nhào tới, những người khác phải ngăn lại.

Cho dù thế Tô Khắc Kỷ cũng bị đáng về này của Đường Hồng Nhị làm cho giật nảy mình, vội vàng lui lại vài bước nói: “Sao lại nói thế, liên quan gì tới ta cơ chứ. Rõ ràng là ta có ý tốt khuyên cô ta thế mà lại nghe rằng giương vuốt với ta như thế. Rõ là hảo tâm mà bị coi như lòng lang dạ thú.”

Về mặt uỷ khuất.

Đứng xa xa chứng kiến cảnh này, Tô Trầm nắm lấy tay Tô Phi Hồ đang đứng tiến mình: “Tam thúc, cháu đi chuyến này không lo gì khác, chỉ lo cho mẫu thân của cháu. Cháu không có ở bên, phải phiền tam thúc người đề ý giúp con, xin đừng để mẫu thân con làm việc người ngốc ngếch gì.”

“Yên tâm đi.” Tô Phi Hồ trả lời: “Quan trọng là cháu ấy, phải tự cẩn thận. Cháu không nhìn được, đi đường cũng phải tự lực tìm tòi. Đừng ăn bậy, trong bao quần áo đã để đủ lương khô cho cháu rồi, mặc dù hơi nặng nhưng vẫn tốt hơn ăn uống linh tinh.”

“Không sao đâu ạ.” Tô Trầm cười nói: “Giết chết hung thú đương nhiên sẽ có đồ ăn.”

“Ai da, ta đang lo cháu đi giết hung thú gì gì đây. Cháu ấy, cứ ngoan ngoãn sống trong đó tới hết thời hạn đi ra là được, cùng lắm chịu khổ một chút, vẫn tốt hơn bỏ mạng rồi!”

“Cháu hiểu mà.” Tô Trầm đáp ứng, quay người đi về phía dãy núi.

Cậu đi không nhanh, nhưng bước chân vững vàng, từng bước một, cuối cùng biến mất trong rừng.

Nhìn con trai tiến vào vùng đất kinh khủng kia, sau này sinh tử khó lường, Đường Hồng Nhị hai chân mềm nhũn, cô quắp ngồi dưới đ

Thâm Hồng sơn mạch kéo dài vạn dặm, rừng cây rộng lớn khôn cùng.

Xuất phát từ nơi này đi thẳng vào, ven đường là vô số ngọn núi to to nhỏ nhỏ, địa hình phức tạp, con đường gập ghềnh, thế núi hiểm ác.

Đi được khoảng một ngày, Tô Trầm tới một ngọn núi.

Đứng trên núi, cậu nhìn về phía xa, khắp nơi đều là biển cây xanh lục mênh mông bát ngát, ngoại trừ tán cây không nhìn thấy bất cứ người hay thú gì.

Ngọn núi không cao, chỉ khoảng hai mươi trượng, ba phía đông tây bắc đều là vách đá, không thể trèo lên được, chỉ có thể lên núi theo hướng nam, dưới chân núi là một dòng sông nhỏ uốn lượn chảy qua.

“Ở đây đi, một trăm ngày sắp tới có thể sống ở đây.” Tô Trầm khá hài lòng với địa hình nơi này.

Sau đó cậu buông cái túi nặng nề xuống, lấy từ bên trong ra một tấm lưới. Lưới được dựng bên dưới vách núi, như vậy khi Tô Trầm nhảy từ trên vách đá xuống có thể dùng tấm lưới dây thừng này để giữ mạng.

Sau đây Tô Trầm lại lấy từ trong túi ra một cái bình phở, vẩy một ít lên mặt đất, chính là dược tề dẫn thú của Nhan Vô Song. Loại thuốc này chỉ cần không chế lượng sử dụng thật ra là một loại mồi nhử rất tốt, tác dụng của nó cũng chính là đây.

Sau đó việc Tô Trầm phải làm là chờ hung thú tới cửa.

Không lựa chọn đi sâu vào, lần đi săn này Tô Trầm áp dụng cách ôm cây đợi thỏ, chính là ngồi đợi con mồi tự tới cửa.

Làm vậy chỗ tốt nhất chính là an toàn, có thể lợi dụng ưu thế địa hình, lấy khoẻ mạnh đấu mệt mỏi. Khi hung thú tiến vào, nhờ đứng chỗ cao, Tô Trầm có thể sớm phát hiện ra tung tích hung thú, phán đoán xem có thể chiến đấu hay không. Nếu dụng phải đối thủ không cách nào địch nổi, Tô Trầm sẽ dùng tấm lưới dây thừng nhanh chóng trốn thoát.

Đây cũng là một trong những chiến thuật mà Tô Trầm thảo luận cùng Đường Chân trong ba ngày vừa qua.

Tô Trầm đầu sao cũng chỉ Đoán Thế kỳ, mà hung thú thấp nhất cũng tương đương với Nguyên Khí Sĩ Dẫn Khí cảnh, cho dù có bốn món Nguyên khí, Tô Trầm cũng phải cẩn thận đề phòng. Vạn nhất trong rừng bất cẩn đụng phải một bầy hung thú, vậy kẻ chết chỉ có thể là cậu.

So sánh ra, phương pháp ôm cây đợi thỏ mặc dù hơi ngốc nhưng rõ ràng an toàn hơn nhiều.

Đương nhiên, cái này cũng phải cảm ơn được tề dẫn thú của Nhan Vô Song nên mới dùng được chiến thuật này. Nhan Vô Song chẳng những không hại được Tô Trầm, ngược lại giúp cậu một đại ân.

Chờ được một lúc, con thú đầu tiên rút cuộc cũng tới.

Một con Cừ Vĩ Hồ.

Đây là dã thú, không phải hung thú.

Mặc dù vậy, con thú hình thể khổng lồ nặng chừng một tấn này vẫn rất khó đối phó, không phải ai cũng có thể ngăn cản được.

Đối mặt với con thú lớn này, Tô Trầm không sử dụng Nguyên khí mà lựa chọn tay không tác sát đại chiến với nó.

Tô Trầm đã Đoán Thế cửu trọng, về mặt sức mạnh không kém hơn Cừ Vĩ Hồ, Diễm Hồ Quyền của Tô gia cũng đi theo con đường cương mãnh, cho nên một người một hồ chiến đấu cực kỳ bạo lực. Không có biến hoá di chuyển quá nhiều, chỉ là người một quyền ta một trào, công đối công, quyền quyền đều đánh vào thịt, chỉ xem ai không chịu nổi trước.

Cuối cùng Tô Trầm dựa vào thể phách cường hãn của bản thân cứng rắn đánh chết con Cừ Vĩ Hồ kia, trên người cũng bị vuốt hồ cào trúng, vết thương không ít.

Tô Trầm lại chẳng hề để ý, trực tiếp cầm cương đao phân giải xác hồ, sau đó đặt lên giá bắt đầu nướng ăn.

Thịt hồ đại bổ, ăn vào vừa vận khôi phục sức mạnh.

Thú ăn thịt người, người cũng ăn thú, giữa người và thú thật ra là là quan hệ tài nguyên tương hỗ.

Lựa chọn trừng phạt Thâm Hồng không chỉ vì ở đây có vô số trận đấu đếm cũng chẳng hết, có thể rèn luyện bản thân, quan trọng hơn là nơi này có rất nhiều tài nguyên muông thú. Cho dù là dã thú cấp thấp nhất, thịt của nó cũng là đại bổ.

Tối hôm đó, Tô Trầm ăn no thịt hồ, người đắp da hồ, vượt qua đêm đầu tiên tại Thâm Hồng son mạch.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Huyền ảnh sơn miêu

Dịch bởi Athox

Trên đỉnh núi, Tô Trầm chờ suốt ba ngày.

Có điều ba ngày qua tất cả đều là dã thú, không tới một con hung thú.

Điều này khiến Tô Trầm hoài nghi, liệu có phải bản thân chọn nơi này có lệch đôi chút không, có lẽ phải tiến thêm chút nữa mới ổn.

Có điều càng đi sâu vào càng nguy hiểm, đương nhiên số lượng hung thú bên trong sẽ càng nhiều nhưng nguy hiểm cũng theo đó tăng thêm. Làm không khéo một lần thu hút liền ba hay năm con hung thú, cái mạng nhỏ của bản thân cũng khó lòng bảo toàn.

Thắng lợi luôn ưu ái cho người kiên nhẫn, cho nên tốt nhất là kiên nhẫn chờ ở đây.

Lần đời này lại là bốn ngày.

Tối ngày thứ bảy.

Trời tối người nghỉ ngơi, gió núi lạnh thấu xương.

Tô Trầm đang say giấc nồng trên đỉnh núi.

Một con mèo núi nhẹ nhàng linh hoạt hạ xuống vách núi.

Nó dùng tư thái ưu nhã đi trên núi, cứ thế từng bước tới gần người đang ngủ say, hai mắt xanh lục nhìn chăm chăm vào mục tiêu, quỷ quyết âm trầm khó tả.

Tới sau lưng mục tiêu, nó giơ chân trước, ba móng vuốt sắc bén lấp lánh dưới ánh trăng.

Ngay lúc móng vuốt sắp đâm vào gáy mục tiêu, sau lưng Tô Trầm đột nhiên loé lên một vòng bảo hộ, chặn đứng móng vuốt của nó, đồng thời Tô Trầm nhanh chóng quay người, một luồng đao mang sắc bén bùng lên.

Con mèo núi kia hét lên một tiếng nhảy lên, tốc độ đột nhiên tăng vọt, tạo thành từng luồng tàn tạnh liên tiếp, lui lại phía sau. Đao quang lướt sát qua thân thể mèo núi, mang theo một đóa hoa máu đỏ tươi.

“Ngao!” Con mèo núi kêu lên thảm thiết, lộn vài vòng trên không trung rồi rơi xuống đất.

Giữa ngực bụng là một vết thương không quá sâu.

Một đao tập kích vừa rồi chỉ chém rách da nó.

“Huyền Ảnh Sơn Miêu?” Thấy mục tiêu đánh lên mình, trong lòng Tô Trầm không khỏi trầm xuống.

Hung thú!

Rốt cuộc cũng xuất hiện.

Mặc dù vẫn luôn mong đợi được chiến đấu với hung thú, nhưng khi hung thú thật sự xuất hiện, tâm tình Tô Trầm khó tránh khỏi căng thẳng.

Huyền Ảnh Sơn Miêu sức chiến đấu chính diện không mạnh nhưng tốc độ lại nhanh tới kinh khủng, là một loại hung thú cực kỳ khó đối phó.

Thời khắc này con mèo núi thấy thấy mình đánh lên không thành lại còn bị thương nhẹ, rõ ràng đã nổi giận.

Nó nhe răng với ta, đột nhiên lao tới, nhào về phía Tô Trầm từ không trung.

Tô Trầm đã sớm đoán được chiêu này, thân hình nghiêng sang, né được đòn tấn công của mèo núi, chiến đao trên tay phải chém xuống. Huyền Ảnh Sơn Miêu quả thật nhanh nhẹn tới cực điểm, thân thể đang tên không trung còn có thể quay mình đổi hướng, cứ thế uốn éo thoát khỏi đao thế của Tô Trầm, đồng thời giương vọt cào lên cương đao, hất văng đao ra.

Điểm khác biệt lớn nhất của Hung thú và dã thú là đã có thể vận dụng Nguyên năng cường hoá bản thân.

Mặc dù cường độ thân thể của Huyền Ảnh Sơn Miêu là yếu nhất trong số Hung thú nhưng vẫn không thể coi thường, móng vuốt có thể đối kháng với đao thép, thân hình còn nhanh chóng tới kinh người, rõ ràng có Nguyên kỹ loại tốc độ, khi di chuyển trên không trung có thể tạo ra ảo ảnh trùng điệp, khiến người ta khó lòng phân biệt thật giả, chẳng trách gọi là Huyền Ảnh Sơn Miêu.

Thời khắc này con mèo núi dùng móng vuốt đẩy cương đao ra, mượn lực đó, thân hình lại chuyển hướng giữa không trung, kéo ra từng luồng ảo ảnh, khiến người ta không cách nào thấy rõ vị trí.

Một khắc sau, con Huyền Ảnh Sơn Miêu đã xuất hiện phía sau Tô Trầm, đánh thẳng vào lưng cậu.

Thế công lần này vừa nhanh vừa mãnh liệt, Tô Trầm căn bản không kịp né tránh, ngay lúc vuốt mèo sắp trúng đích, trên người Tô Trầm lại loé sáng, vòng bảo hộ kia lại xuất hiện sau lưng Tô Trầm. Huyền Ảnh Sơn Miêu cào trúng vòng bảo hộ, chỉ làm loé lên một vết sáng lấp lánh mê ly. Tô Trầm đồng thời lật tay chém một đao, lần này Huyền Ảnh Sơn Miêu có đề phòng trực tiếp kéo ra một loạt ảo ảnh né tránh, chiến đao chỉ chém tan tành ảnh, không chạm được tới một sợi lông mèo.

Có điều suýt nữa thụ thương như vậy lại kích phát hung tính của Hoang thú, con mèo núi đã cực kỳ phẫn nộ.

Nó lại gào lên chói tai, thân hình vừa hạ xuống lại nhảy lên, tốc độ lại tăng thêm vài phần so với lúc trước.

Tô Trầm thấy thế, vội vàng sử dụng Yên Xà Bộ né tránh.

Yên Xà Bộ là tuyệt học Cổ gia, Tô Trầm còn luyện tập tới mức đỉnh phong của vô huyết, nhưng so với Huyền Ảnh Sơn Miêu, tốc độ này rõ ràng chưa

đủ nhanh. Tô Trầm không né tránh kịp, móng vuốt của mèo núi đã cào lên cánh tay trái cậu, ba móng sắc bén xoạt một tiếng cào sâu vào cánh tay tạo thành ba vết máu sâu. Trước khi Tô Trầm chém đao tới nó đã lại tránh lui, tiếp đó lại bay tới tấn công, lần này là tấn công chính diện, tốc độ nhanh tới mức người ta không cách nào thấy rõ.

Mắt thấy lại là một đòn trí mạng, trên chân Tô Trầm đột nhiên nổi lên vết sáng.

Chỉ trong phút chốc, tốc độ Tô Trầm tăng lên, thân thể hoá thành một luồng sáng bay khỏi, tránh thoát khỏi trào này.

Lúc này Tô Trầm mới thở phào, vừa rồi là cậu sử dụng Nguyên kỹ trên diễn võ trường kết hợp cùng Yên Xà Bộ mới khó khăn lắm tránh được nhát cào này của mèo núi.

Một khắc ấu, mèo núi kia lại đánh tới, Tô Trầm cũng phát động Yên Xà Bộ cùng Nguyên kỹ Đằng Vân, so đầu tốc độ cùng con mèo núi.

Một người một mèo người tới ta lui, trong nháy mắt đã chiến đấu vài chục hiệp, nhất thời không ai làm gì được ai.

Tô Trầm cũng coi như thật sự hiểu được sự cường đại của hung thú, nếu trên tay không có Nguyên khí, với thực lực Đoán Thể kỳ của bản thân quả thật không có tư cách giao thủ cùng hung thú.

Có điều càng như vậy càng phải rèn luyện bản thân.

Đối mặt với cường địch, tăng cường bản thân, đây chẳng phải mục đích chuyển đi này của mình ư?

Nghĩ tới đây, bước chân Tô Trầm càng thêm nhanh chóng, đao trong tay múa nhanh tới mức nước giọt khó vào.

Chỉ có điều tốc độ Huyền Ảnh Sơn Miêu thật sự nhanh tới kinh người, không ngừng kéo ra từng luồng ảo ảnh giữa không trung, khiến người ta muốn thấy rõ chân thân cũng khó.

Chẳng lẽ phải vận dụng thanh Mặc Văn Chiến Đao hoặc Súng Lửa Liệt Thủ mới có thể thủ thắng ư?

Không được, phải biết con mèo núi này chỉ là hung thú hạ đẳng, cùng đẳng cấp với tên Lâm Giải kia.

Đối đầu với một hung thú hạ đẳng đã phải dùng hết át chủ bài, vậy sau này phải làm sao?

Hơn nữa quá mức ỷ lại vào Nguyên khí cũng mất đi ý nghĩa rèn luyện bản thân.

Giờ tốc độ bản thân tương đương với con mèo núi này, thực lực xấp xỉ đối phương, phải chiến đấu trong tình huống này mới có thể rèn luyện tăng cường bản thân mức độ lớn nhất!

Nghĩ tới đây, Tô Trầm cắn răng tiếp tục chiến đấu, ra sức nắm bắt tung tích con Huyền Ảnh Sơn Miêu kia.

Con mèo núi còn đang bay tới bay lui giữa không trung, kéo theo từng luồng tàn ảnh, mắt thường không cách nào bắt được bóng dáng nó.

Ngay lúc này, hai mắt Tô Trầm đột nhiên bùng sáng kỳ dị.

Sau đó Tô Trầm liền thấy thời gian lúc này như chậm lại, tất cả cảnh tượng xung quanh đều trở nên chậm rãi.

Bóng dáng Huyền Ảnh Sơn Miêu không còn không thể nắm bắt, dần dần trở nên rõ ràng trong mắt cậu.

Tô Trầm có thể thấy rõ quỹ tích di động của Huyền Ảnh Sơn Miêu, thậm chí có thể thấy được khi lướt trên không trung nó vẩy đuôi để khống chế phương hướng, có thể thấy được từng sợi râu trên khoé miệng nó, có thể thấy được móng vuốt sắc bén của nó lướt qua kko trung, xé tan không khí, có thể thấy gương mặt dữ tợn của nó...

Xoạt!

Một ánh đao hiện lên, chém thẳng vào đuôi Huyền Ảnh Sơn Miêu.

“Ngoaooooo! Huyền Ảnh Sơn Miêu phát ra tiếng kêu thê thảm nhất kể từ khi chiến đấu đến giờ.

Vết thương lần này nặng hơn lúc trước nhiều.

“Vấn hơi châm” Tô Trầm lại không hài lòng lắm.

Mặc dù đôi mắt bắt được tung tích mèo núi, nhưng tốc độ xuất thủ của mình lại không nhanh lên khiến cho một đao kia rõ ràng chém vào đầu con mèo núi nhưng cuối cùng lại rơi vào đuôi nó.

Có điều không sao, đao tiếp theo chắc chắn sẽ chém chuẩn hơn.

Tô Trầm lại múa đao chém tới.

Con mèo núi nhảy lên tránh né, lại tạo thành từng luồng tàn ảnh trên không trung.

Chỉ có điều Tô Trầm lại một lần nữa tìm chính xác vị trí của nó, xuất đao từ sớm, chém thẳng lên con đường mèo núi phải đi qua. Con Huyền Ảnh Sơn Miêu tốc độ quá nhanh, muốn giảm tốc cũng không được, cái đuôi lại đã bị chém, khó lòng đổi hướng, cứ thế lao thẳng vào đường đao của Tô Trầm.

“Ngao ô!” Huyền Ảnh Sơn Miêu kêu lên điên cuồng, đầu đã bị thương nặng.

Không đợi nó khôi phục tinh thần, Tô Trầm dùng một đòn Diễm Hồ Quyền hùng hồn hữu lực đánh thẳng vào phần bụng tương đối mềm của mèo núi, đánh cho con mèo núi hai mắt tối sầm, chiến đao lại đã chém xuống, hung hãn tấn công Huyền Ảnh Sơn Miêu. Cho dù hung thú da dày thịt cứng lúc này cũng bị thương nặng, không cách nào kiên trì, ngã nhào trong vũng máu, không đứng lên nổi.

“Người nhảy nữa đi?” Tô Trầm dùng chiến đao chỉ vào mèo núi lạnh lùng nói.

Huyền Ảnh Sơn Miêu há miệng lần cuối.

Chiến đao chém xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyền Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thị giác vận động

Dịch bởi Athox

Sau khi giết chết Huyền Ảnh Sơn Miêu, Tô Trầm bắt đầu vận chuyển Thuật Hô Hấp.

Sinh mệnh có Nguyên năng sau khi chết, Nguyên năng trong thân thể sẽ tiêu tán.

Tu luyện lúc này sẽ làm ít lợi nhiều.

Có điều nếu nói tăng lên rất nhiều lại chưa chắc, một số người thậm chí cho rằng những lời đó chẳng qua chỉ là bịa đặt, nguyên nhân chính là việc tu luyện cạnh thi thể như vậy mỗi người mỗi khác, khen chê cũng bất đồng.

Tô Trầm không biết rốt cuộc có hiệu quả hay không, chỉ vận chuyển một chút rồi ngừng lại, cũng không cảm thấy có gì thay đổi.

Sau đó chính là thu hoạch chiến lợi phẩm.

Toàn thân hung thú đều là báu vật, da thú có thể bán, thịt có thể ăn, máu và xương cốt có thể dùng để luyện chế được thể huyết mạch, nếu có Nguyên tinh lại càng là bảo bối tu luyện cực tốt.

Có điều con mèo núi này chỉ là Hung thú hạ đẳng, kỳ lạ kết thành Nguyên tinh không tới một phần ngàn, cho dù có luyện chế thành được thể huyết mạch cũng chỉ là cấp thấp nhất, giá trị có hạn, mang theo cũng không tiện, dứt khoát từ bỏ.

Ngoài ra chiến đấu với con mèo núi này còn tốn hai viên Nguyên thạch, trừ đi giá trị Nguyên thạch, Tô Trầm phát hiện mình còn lỗ một chút.

Thứ nhất là vì lúc đầu giao đấu với mèo núi quá lâu, dẫn tới tiêu hao nhiều hơn, thứ hai là vì không cách nào mang theo quá nhiều tài nguyên.

Nếu có nhẫn không gian thì tốt.

Có điều với Tô Trầm, lỗ vốn cũng không sao, quan trọng là những kinh nghiệm quý báu mình thu được sau trận chiến lần này.

Đây là lần đầu tiên cậu đối kháng chính diện với Hung thú kể từ khi chào đời tới giờ, thật sự hiểu được sự cường đại của Hung thú, cũng biết được chênh lệch giữa mình và chúng, gây dựng được lòng tin khi đối phó với huyết thống, cũng rèn luyện được năng lực thực chiến của bản thân.

Ngoài ra, quan trọng nhất chính là đôi mắt cậu lại xuất hiện điểm đột phá mới.

Từ trước tới giờ, đôi mắt Tô Trầm đã xuất hiện ba lần biến hoá.

Lần đầu tiên biến hoá, Tô Trầm cảm nhận được ánh sáng, thế giới không còn bóng tối vô cùng vô tận nữa.

Lần thứ hai biến hoá, Tô Trầm rốt cuộc thấy được mọi vật, triệt để khôi phục thị lực trước kia.

Hai lần biến hoá khiến Tô Trầm trở lại tiêu chuẩn người bình thường.

Còn lần biến hoá thứ ba này lại mang tới một thể nghiệm chưa từng có cho Tô Trầm, khác hẳn với người thường.

Thị giác vận động.

Đúng vậy, Tô Trầm phát hiện đôi mắt mình không chỉ bắt được những vật thể di động với tốc độ cao, khiến tất cả vật thể di động đều trở nên chậm đi trong mắt cậu, còn có thể nhìn càng rõ ràng, chính xác, cho dù một con muỗi bay qua phía trước mũi trượng, Tô Trầm cũng có thể nhìn thấy, thậm chí thấy rõ dấu vết vỗ cánh của con muỗi.

Đây chính là thứ lão ăn mày nói ư, để mình thấy được càng nhiều?

Hắn nói không sai, sau ba năm trắc trở, rốt cuộc cũng khổ tận cam lai!

Mặc dù đã sớm đoán được đôi mắt này khả năng còn có phát triển mới, nhưng khi giờ khắc này tới, trong lòng Tô Trầm vẫn không cách nào nén nổi kích động.

Hôm đó, cậu không dẫn dụ hung thú tới, mà đứng trên đỉnh núi thử nghiệm thị giác vận động của mình.

Sau một ngày thí nghiệm Tô Trầm đã hoàn toàn hiểu rõ phương thức sử dụng thị giác vận động của mình.

Thị giác vận động có thể đóng và mở, mỗi khi đóng lại mọi thứ trong tầm mắt sẽ khôi phục bình thường.

Sử dụng thị giác vận động trong thời gian dài sẽ khiến hai mắt mệt mỏi, nhưng chỉ cần đóng lại, cảm giác mệt mỏi sẽ giảm bớt, cũng sẽ dần dần khôi phục.

Khi hai mắt mệt mỏi quá độ, đóng thị giác vận động, tầm mắt bình thường cũng sẽ bị ảnh hưởng, sẽ tạm thời bị mờ đi. Nhưng có thể khôi phục, cảm giác mờ đó sẽ nhanh chóng tiêu trừ.

Ngược lại, nếu để yên không sử dụng thị giác vận động, giữ cho đôi mắt khỏe mạnh, cho dù thị lực ngày thường cũng sẽ gia tăng. Mặc dù biên độ tăng không lớn nhưng đã khá hơn thị lực lúc trước của Tô Trầm nhiều.

Cuối cùng thị giác vận động chỉ là thị giác, không ảnh hưởng tới thời gian, cũng không ảnh hưởng tới hành động của bản thân, nó chỉ khiến người ta chứng kiến được những vật thể di chuyển tốc độ cao, còn ứng đối ra sao vẫn phải dựa vào chính mình, cũng như khi đối phó với con mèo núi vừa rồi.

Cho dù vậy cũng đủ cho Tô Trầm hưng phấn không thôi.

Phải biết như vậy tương đương với một loại Nguyên kỹ nhãn thuật, giờ lại Tô Trầm lại thoải mái nhận được không tốn chút công sức.

Mặc dù thị giác vận động không trực tiếp gia tăng sức chiến đấu, nhưng khả năng phụ trợ tác chiến của nó cũng không tệ.

Huống hồ Tô Trầm tin tưởng, đây còn chưa phải cuối cùng, đôi mắt mình có lẽ còn tăng cường.

Dù sao cậu chưa từng quên cảnh tượng trong phòng của Cố Khinh La.

Liệu có ngày nào đó ánh mắt mình có năng lực nhìn xuyên thấu không?

Liệu có ngày nào đó ánh mắt mình sẽ có thêm nhiều năng lực hơn không?

Tô Trầm không biết, nhưng cậu rất mong chờ.

Chưa có ngày nào như hôm nay, khiến Tô Trầm tràn ngập lòng tin đối với tương lai!

Những ngày tiếp theo, Tô Trầm lại ‘câu cá’ trên đỉnh núi như trước.

Ngày thứ mười hai, Tô Trầm đợi được một con Lão Nha Cự Hùng.

Lão Nha Cự Hùng lực lượng cường hãn, thân thể cứng rắn vô cùng, lực lượng mạnh hơn Huyền Ảnh Sơn Miêu không biết bao nhiêu lần, chỉ tùy ý vỗ xuống, cả tảng đá núi cũng phải vỡ vụn. Nó còn có chiến kỹ có thể phóng ra từ răng nanh tương tự như công kích băng đao khí. Hung thú cận chiến đột nhiên có thủ đoạn đánh xa, khiến Tô Trầm không kịp đề phòng, suýt nữa trúng chiêu.

Chiến đấu cùng con Lão Nha Cự Hùng này lại hao phí phần lớn thời gian của Tô Trầm, trong lúc đó lần lượt sử dụng Từ Tinh Chiến Giáp, Đạp Vân Chiến Ngoa, cuối cùng phải vận dụng cả Mặc Văn Chiến Đao mới giành được thắng lợi.

Mặc Văn Chiến Đao không hổ là Nguyên khí bát phẩm, bản thân đã cực kỳ sắc bén, khi Tô Trầm kích hoạt Nguyên kỹ Huyết Đò, chỉ thấy một luồng đao đỏ ngầu phóng tới tận trời, con Lão Nha Cự Hùng mà Tô Trầm chém mấy chục đao vẫn không làm gì được, lần này lại bị một đao chém thành hai nửa.

Có điều tác dụng phụ của chiến đao này cũng thật quá mạnh, chỉ một đao đã hút đi phần lớn thể lực của Tô Trầm, khiến hắn suýt nữa đặt móng ngồi xuống đất.

Tô Trầm ước chừng, nếu bản thân sử dụng khi còn khoẻ mạnh, tối đa cũng chỉ có thể phóng thích Huyết Đồ ba lần. Nếu không sử dụng Huyết Đồ lại có thể vung vung chém chém gần nửa canh giờ.

Đây rõ ràng là một vụ lỗ vốn, mặc dù tài nguyên con gấu này cung cấp phong phú hơn con mèo núi kia nhiều nhưng đánh trận này cũng tiêu tốn của Tô Trầm tới bốn viên Nguyên thạch.

Nhưng trận đánh này cũng khiến Tô Trầm được lợi không nhỏ, thông qua trận chiến cùng con gấu này, Tô Trầm chẳng những có kinh nghiệm chiến đấu cùng đối thủ thiên về lực lượng, còn gia tăng sức mạnh bản thân trong khi độ sức.

Nhất là sau đó được ăn thịt gấu, lượng lớn thịt gấu bao hàm tinh hoa hưng thú cứ thế bị Tô Trầm nuốt xuống, sau đó thông qua rèn luyện và chiến đấu phát huy ra, không ngừng tăng cường thực lực Tô Trầm. Chỉ hơn mười ngày, Tô Trầm đã cảm thấy mình như thoát thai hoán cốt, thực lực lại tăng cường.

Ngày thứ mười lăm sau khi tiến vào Thâm Hồng sơn mạch, Tô Trầm gặp phiền toái lớn nhất từ khi tiến vào Thâm Hồng đến giờ -- hai con Hắc Lân Thú cùng tới.

Tô Trầm không hề do dự nhảy xuống vách núi, mượn tấm lưới dây thừng bỏ trốn mất dngi.

Hai con Hắc Lân Thú khiến Tô Trầm lãng phí một ngày -- để không khiến hai con Hắc Lân Thú đuổi theo, Tô Trầm không thể không tới một chỗ xa bố trí lại.

Ngày thứ mười tám ở Thâm Hồng sơn mạch, Tô Trầm đánh chết Liệt Diễm Báo, nhưng trước khi chết Liệt Diễm Báo phóng ra Liệt Diễm Cầu khiến Tô Trầm bị thương không nhẹ, cũng khiến cậu hiểu kết cục của việc chủ quan. Sau đó Tô Trầm sử dụng một viên đan dược của người áo đen, thương thế mới nhanh chóng khỏi hẳn, nhưng cái giá phải trả là cậu ôm bụng cả ngày.

Ngày thứ hai mươi mốt, Tô Trầm lại giết chết một con Huyền Ảnh Sơn Miêu, lần này cậu không sử dụng Tử Tinh Chiến Giáp, không lỗ vốn nữa.

Ngày thứ hai mươi lăm, Tô Trầm gặp phải Vân Đàm Thú, đây là một loại hưng thú cường đại có Nguyên kỹ hoá thân mây mù, Tô Trầm không địch nổi, lại nhảy núi chạy trốn.

Ngày thứ hai mươi chín, Tô Trầm lại gặp Hắc Lân Thú, trước tiên né tránh sau đó dụ dỗ giết một con. Có điều con Hắc Lân Thú kia phản kích trước lúc chết, phát động Nguyên kỹ bắn hết lần phiền trên người ra. Lần này Tô Trầm đã có kinh nghiệm, kịp thời quay lưng nghênh địch, mở vòng bảo hộ đỡ được đòn này. Có điều tiếp đó con Hắc Lân Thú thứ hai chạy tới, Tô Trầm tạm thời không có sức tái chiến, lần thứ ba nhảy núi chạy trốn, Hắc Lân Thú truy đuổi không tha, sau khi đuổi giết cả ngày bị Tô Trầm giết ngược lại.

Cứ như vậy, Tô Trầm chiến đấu tại Thâm Hồng sơn mạch, khát uống máu hưng thú, đói ăn thịt hưng thú. Theo từng trận chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu cùng thực lực Tô Trầm đều tăng trưởng nhanh chóng.

Trước khi tiến vào Thâm Hồng sơn mạch, cậu mới bước lên Đoán Thể cửu trọng không lâu, kiểm tra tình nguyên được kết quả là Bạch Tinh chín mươi. Nhưng tiếp đó ăn lượng lớn thịt hưng thú cùng chiến đấu không ngừng, Nguyên lực của đám hưng thú đã chuyển hoá thành lực lượng của Tô Trầm, không ngừng đẩy cao thực lực của cậu. Chỉ trong thời gian một tháng, Tô Trầm đã tăng thêm chừng ba Bạch Tinh. Cứ theo đà này, nếu không có gì bất ngờ, tới khi trùng phạt Thâm Hồng kết thúc cậu cũng lên tới Đoán Thể đỉnh phong.

Có điều mọi chuyện hiển nhiên không thuận buồm xuôi gió mãi như vậy.

Tô Trầm nhanh chóng gặp phiền toái mới.

Dược tề dẫn thú không còn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Định thần liệt hồn

Dịch bởi Athox

Vẫy vẫy cái bình trong tay, miệng bình rơi xuống vài giọt chất lỏng, sau đó không còn động tĩnh.

Tiện tay vứt cái bình sang bên, Tô Trầm nhìn bốn phía.

Phương xa vẫn là núi cao mênh mông, rừng sâu bát ngát, không thể thấy được điểm cuối, chút được tề đó chắc cũng chẳng thu hút được hung thú gì.

Không hề do dự, cồng tui đồ trên mặt đất lên, Tô Trầm đi xuống chân núi.

Tô Trầm quyết định đi tiếp vào trong.

Đi sâu vào trong núi rõ ràng nguy hiểm sẽ càng lớn, nhưng đã không còn được tề dẫn thú, lại không muốn lãng phí thời gian còn lại, Tô Trầm nhất định phải đi tới nơi có nhiều Hung thú hơn. Và lại cậu cũng không thể dùng phương thức an toàn nhất để chiến đấu mãi được.

Một tháng trôi qua tương đương với ba mươi ngày rèn luyện, Tô Trầm đã có kinh nghiệm sinh hoạt trong rừng núi nhất định, cũng có lòng tin đối mặt với càng nhiều khiêu chiến.

Đi dọc con đường trong rừng, hành trình của Tô Trầm đã kéo dài ba ngày.

Trong ba ngày qua, Tô Trầm không gặp được Hung thú nhưng lại gặp các loại phiền toái khác nhiều không kể xiết, thậm chí vài lần suýt nữa mất mạng. Có một lần bất cẩn phá huỷ một tổ côn trùng, kết quả khiến cả đàn trùng độc truy sát. Còn một lần gặp một gốc cây nhìn rất bình thường, lại đột nhiên toả ra kịch độc, suýt nữa khiến Tô Trầm dính độc. Cuối cùng vẫn may Tô Trầm phản ứng đủ nhanh, kịp thời trốn thoát, cho dù vậy chất độc đó vẫn khiến Tô Trầm tê liệt hơn nửa ngày.

Càng khiến người ta không biết nói gì là ngay cả uống nước trong suối cũng có thể bị tập kích. Dưới nước có một loại cá kích thước không lớn nhưng lại cực kỳ hung ác, đột nhiên lao từ dưới nước lên cắn xé mục tiêu, bất kể mục tiêu là gì cũng muốn cắn đứt một mảng da thịt. Nếu bầy cá đủ đông, cho dù hung thú cũng bị ăn sạch trong chớp mắt.

Tô Trầm chứng kiến một con Thiết Cốt Sơn Tiêu bị ngàn vạn con cá mạnh mẽ cắn xé, ăn sạch tới không còn mảnh xương vụn nào.

Trong Thâm Hồng sơn mạch này những thứ đáng sợ đâu đâu cũng có.

Mặc dù vậy, Tô Trầm lại không hề lùi bước mà tiếp tục tiến tới.

Những ngày tiếp theo, Tô Trầm lần lượt gặp mấy đợt Hung thú, cuối cùng còn may, không gặp phải con gì quá mạnh, đều bị Tô Trầm tuần tự giải quyết.

Ngày thứ năm mươi sáu sau khi tiến vào dãy núi, Tô Trầm lại gặp nguy cơ.

Một con Bích Mục Nộ Viên cản đường cậu.

Con vượn to lớn cao chừng một trượng này là loại cực mạnh trong số Hung thú hạ đẳng, lực lượng không yếu hơn Lão Nha Cự Hùng bao nhiêu, tốc độ lại nhanh hơn con gấu đó nhiều, nếu phục kích trên đỉnh núi Tô Trầm sẽ lựa chọn tránh lui.

Nhưng giờ lại gặp nhau giữa đường.

Không thể lùi bước, không thể tránh né, chỉ có gặp nhau giữa đường dùng giả thắng.

Tô Trầm cơ hồ không hề do dự lấy ngay nỏ ra, bắn thẳng vào con vượn lớn. Mũi tên đánh vào người Bích Mục Nộ Viên như bắn vào tấm thép, không thể xuyên qua làn da vượn của nó, ngược lại khiến Bích Mục Nộ Viên rống lớn về phía Tô Trầm.

Tiếng rống này truyền tới tai Tô Trầm khiến cậu chấn động, trước mắt choáng váng.

Nguyên kỹ!

Bị tiếng gầm Nguyên kỹ này chấn nhiếp, Tô Trầm đứng đó không thể di động.

Cậu chẳng hề e ngại, trực tiếp đối nỏ thành Súng Lửa Liệp Thú, bắn một phát về phía con vượn lớn.

Ầm!

Trong khói lửa mù mịt, trên người con vượn lớn bùng lên một đóa hoa máu.

Đau đớn khiến con vượn càng thêm phần nộ, nó gầm lên nhào về phía Tô Trầm, chỗ nó lao qua cây cối lao nhao sụp đổ.

Lúc này Tô Trầm cũng đã khôi phục năng lực hành động, cậu vừa lui lại vừa bắn liên tục về phía con vượn, lực phản chấn mãnh liệt khiến thân thể cậu run lên từng hồi.

Ba tiếng súng vang lên liên tục, trên người con vượn lại chỉ xuất hiện một đóa hoa máu.

Độ chính xác quá tệ.

Bích Mục Nộ Viên đã xông tới bên cạnh Tô Trầm, tát thẳng xuống người cậu.

Tô Trầm thi triển Yên Xà Bộ né tránh, có Đạp Vân Chiến Ngoa gia trì, thân hình như làn khói nhẹ, đồng thời vung đao chém về phía con vượn. Mặc Văn Chiến Đao hiện lên ánh sáng đỏ thẫm, chém lên người con vượn, Nguyên kỹ cường đại đi kèm Nguyên khí bát phẩm gần như bỏ đời con vượn.

Nhưng con vượn này cũng thật hung mãnh, gầm lên một tiếng, lại một nguyên kỹ định thân.

Thân thể Tô Trầm cứng đờ, bàn tay con vượn đã đập lên người Tô Trầm, đúng ngay vị trí trước ngực không có phòng ngự, cho dù có áo giáp, Tô Trầm cũng bị đánh cho phun máu.

Cậu nhanh chóng thối lui, vừa bay ngược vừa nâng súng lên, lại bắn bốn phát, lần này nhắm thẳng vào vết thương, hai phát trúng đích, chỉ thấy vết thương trên người con vượn lại nổ tung tạo thành hai vết máu lớn.

Con vượn kêu đau không ngừng, lại lao tới, một chương vỡ ra, Tô Trầm xoay đao, Huyết Đồ lại bùng lên chặt đứt cánh tay con vượn.

Chỉ có điều inh mệnh lực của con vượn cũng thật cường hãn, trúng hai phát Huyết Đồ vẫn không chết, ngược lại hai mắt Tô Trầm mơ hồ, sắp không chống đỡ nổi nữa.

Song ngay lúc này con Bích Mục Nộ Viên lại nhảy lên, cánh tay còn lại vỗ thẳng xuống đầu Tô Trầm.

Tô Trầm chân đạp Yên Xà Bộ đang định né tránh, lại thấy con Bích Mục Nộ Viên kia lại há miệng, biết không tốt, nó lại định sử dụng Nguyên kỹ định thân.

Ngay lúc con vượn kêu to, Tô Trầm ném ra một vật.

Liệt Hồn Pháp Châu.

”Gào!” Tiếng gầm kinh tâm động phách vang lên, cùng lúc đó Liệt Hồn Pháp Châu cũng toả ra ánh sáng vô hình, đánh ra bốn phương.

Tiếng rống Định Thân.

Kỹ năng Liệt Hồn.

Hai thủ đoạn công kích thần hồn cùng bộc phát, Tô Trầm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, như có gì đó đang kéo lấy linh hồn bảo thân, khiến cậu đau đớn không thôi.

Cậu không nhịn nổi, ôm đầu kêu thảm.

Trong đầu như có thứ gì đó đang làm loạn, điên cuồng cắn xé cậu. Ngay lúc Tô Trầm cảm thấy không thể chịu nổi, chỗ hai mắt truyền tới một luồng khí thanh mát. Luồng xung kích thần hồn khiến cậu như muốn phát cuồng như tìm được chỗ thoát, lao hét về phía cặp mắt cậu.

Đau đớn biến mất.

Tô Trầm ngác nhiên, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy con Bích Mục Nộ Viên còn đang ngửa đầu kêu gào.

Nó cũng trúng Liệt Hồn Pháp Châu, cũng đang chịu nỗi đau liệt hồn.

Tô Trầm biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, vung Mặc Văn Chiến Đao, lại phát động Huyết Đồ.

Xoạt!

Máu tươi bắn lên ngập trời.

Bích Mục Nộ Viên ầm ầm ngã xuống, thân thể Tô Trầm lung lay mấy lần, cũng theo đó ngã sấp xuống, không đứng dậy nổi nữa.

Nằm trên mặt đất giữa khu rừng, Tô Trầm chỉ cảm thấy mình ngay đầu ngón tay cũng không cử động nổi.

Trận chiến này thời gian không dài, nhưng lại cực kỳ gian khổ.

Để giải quyết con thú này, bản thân phải dùng hết bốn loại Nguyên khí, còn bị ép phải dùng một viên Liệt Hồn Pháp Châu.

Cảm giác thần hồn nứt toác đó, sau khi hưởng thụ một lần, sẽ tuyệt đối không muốn cảm nhận lần thứ hai.

Quả nhiên Thâm Hồng sơn mạch nơi nơi đều là nguy hiểm, cho dù đây chỉ là phần ngoài rìa mỗi bước đều khó khăn, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp.

Có điều cuối cùng vẫn là do thực lực mình quá yếu.

Nếu có thể lên tới Dẫn Khí cảnh thì tốt.

Chỉ có lên tới Dẫn Khí cảnh, mình mới có thể chân chính vận dụng Nguyên năng, nắm giữ Nguyên kỹ, mới có khả năng vô hạn.

Trước mặt Nguyên kỹ, võ kỹ như dhq chỉ là vật phẩm.

Có điều xét theo tình huống hiện tại, tới khi trùng phạt Thâm Hồng kết thúc cậu có thể tiến tới Đoán Thể đỉnh phong đã là không tệ, còn muốn đột phá tới Dẫn Khí cảnh thì đừng nghĩ. Tích lũy chưa đủ Nguyên lực, không thể nào dẫn khí nhập thể, khai mở đan hải.

Trong lúc tiếc nuối, Tô Trầm nhìn thấy thi thể Bích Mục Nộ Viên không hiểu sao xuất hiện một số điểm sáng nho nhỏ.

“Đó là cái gì?” Tô Trầm kinh ngạc.

Cậu cố gắng muốn ngồi dậy, chỉ có điều thân thể không còn chút sức lực nào, không nghe sai khiến, chỉ có thể nằm nhìn thi thể con vượn toát ra từng điểm sáng, tất cả chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn rồi đều biến mất trong không trung.

Như một giọt nước hoà vào biển lớn.

Một điểm sáng rơi xuống trên mặt Tô Trầm, nảy nảy mấy cái trên mặt cậu rồi cứ thế bay lên biến mất.

“Chẳng lẽ đây chính là Nguyên năng?” Tô Trầm như hiểu ra gì đó.

Nguyên năng không thể dùng mắt thường thấy được. Câu nói ‘Hung thú sau khi chết sẽ có Nguyên năng tiêu tán’ chỉ là do Nguyên Khí Sĩ cường đại dùng thông qua cảm ứng của bản thân đối với Nguyên năng đưa ra kết luận.

Cũng như mọi người không nhìn thấy không khí nhưng đều biết không khí có tồn tại.

Nhưng giờ điểm sáng Tô Trầm tận mắt chứng kiến rất có thể là Nguyên năng.

Có phải hay không, cứ thử là biết.

Tô Trầm chờ đợi.

Rất nhanh, lại một điểm sáng bỗng bành lơ lừng, rơi xuống người Tô Trầm, rơi trên cánh tay.

Tô Trầm nhìn thấy điểm sáng kia, bắt đầu vận hành Thuật Hô Hấp, tập trung vào điểm sáng kia.

Thế là điểm sáng không nảy ra nữa.

Nó nhấp nhô vài lần trên da Tô Trầm, sau đó như rất không cam lòng, dung nhập vào cơ thể cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Điểm sáng Nguyên năng

Dịch bởi Athox

Nhìn ánh sáng tiến nhập thể, Tô Trầm cảm nhận được một luồng hơi ấm rất nhỏ tiến vào cơ thể. Cảm giác này rất mờ nhạt thậm chí khiến Tô Trầm hoài nghi liệu hơi ấm này rốt cuộc có phải ảo giác của mình không.

Nhưng theo luồng hơi ấm này, cánh tay phải của Tô Trầm giật giật.

Cậu đã có thể giờ tay lên được.

Hai mắt Tô Trầm bùng sáng.

Chẳng lẽ là Nguyên năng thật?

Nhưng nếu là Nguyên năng thật, vậy sao mình lại nhìn thấy được?

Tô Trầm cảm thấy khó hiểu.

Tô Trầm nhớ lại dị trạng của hai mắt khi bản thân trúng cả Định Thần và Liệt Hồn.

Chẳng lẽ trúng công kích thần hồn khiến hai mắt mình lại tiến hoá?

Do hấp thu năng lượng công kích thần hồn? Hay do bị kích thích?

Tô Trầm không biết, chỉ có thể chờ sau này chậm rãi tìm hiểu.

Nhưng Nguyên năng này rõ ràng không thể tồn tại lâu dài trong không khí, từ khi bắt đầu xuất hiện lại không ngừng tiêu tán.

Thấy cảnh tượng đó, Tô Trầm đột nhiên tỉnh ngộ, đó là vì bản thân Nguyên năng không tồn tại với hình thức đó.

Đó là Nguyên năng do người sử dụng ngưng tụ trong quá trình tu luyện kéo dài vô số ngày tháng, mỗi điểm sáng nhìn như đơn giản thực chất đều là Nguyên năng do kẻ sử dụng tinh luyện vô số ngày đều mới hình thành, là Nguyên năng thể rắn chân chính.

Sau khi người sử dụng chết đi, Nguyên năng mất đi lực ước thúc, sẽ rời khỏi thân thể người sử dụng, tất cả Nguyên năng từng bị cô đọng cũng mất đi ước thúc, lại phát tán ra ngoài, trở lại trạng thái vốn có của chúng.

Quá trình tiêu vong của những điểm sáng này thật ra là quá trình từ cô đọng tới phát tán.

Đôi mắt Tô Trầm không nhìn được cảnh Nguyên năng trở về bản nguyên, nhưng ít ra khi nó ngưng kết Tô Trầm có thể chứng kiến.

Đây là cơ hội!

Trong đầu loé lên suy nghĩ này.

Cậu biết mình nên làm thế nào.

Giơ tay lên, Tô Trầm lại chạm vào một điểm sáng trên không trung, toàn lực phát động Thuật Hấp Nạp.

Điểm sáng như một giọt nước nhỏ nhấp nhô trên da Tô Trầm, giây dựa như rất không muốn bị Tô Trầm hấp thu. Nhưng theo Tô Trầm kiên trì cùng bản thân không ngừng phát tán, lực chống cự càng lúc càng yếu, cuối cùng dung nhập vào thân thể Tô Trầm.

Cảm giác mờ nhạt quen thuộc lại xuất hiện.

Sức lực Tô Trầm lại khôi phục một chút.

Tô Trầm trong lòng hò hét, chỉ hấp thu một điểm sáng này có lẽ tương đương với lượng Nguyên năng bản thân tu luyện rất nhiều ngày mới có được.

Rốt cuộc tương đương với bao nhiêu ngày?

Tô Trầm không biết, nhưng cho dù thế nào, quan trọng nhất là không thể bỏ qua cơ hội!

Mặc dù lúc trước khi giết chết Hung thú cậu cũng sẽ vận chuyển Thuật Hấp Nạp, nhưng khi đó không nhìn thấy, chỉ vận hành không mục đích, có hấp thu được hay không, hấp thu được bao nhiêu, đều xem vận may.

Giờ đã có thể nắm thẳng vào, hiệu suất gia tăng rất nhiều.

Tô Trầm bắt đầu toàn lực hấp thu điểm sáng bay trong không khí.

Nguyên năng của Bích Mục Nộ Viên biến mất rất nhanh, không bao lâu sau đã tan hết, cuối cùng Tô Trầm chỉ hấp thu được tám điểm Nguyên năng.

Cho dù chỉ là tám điểm Nguyên năng cũng đã khiến Tô Trầm cảm thấy khác biệt.

Điểm rõ nét nhất là thân thể cậu vốn đang thoát lực giờ đang khôi phục.

Lúc đầu, sau khi cậu sử dụng tới ba lần Huyết Đồ không nằm dưới đất nửa ngày khó mà khôi phục, còn giờ mặc dù vẫn thấy mệt mỏi rồi nhưng đã có thể đứng lên đi lại.

Có điều tác dụng chân chính của Nguyên năng không phải khôi phục thể lực mà là cường hoá cải tạo bản thân. Cái gọi là khôi phục thể lực thật ra là thân thể được cường hoá, thể lực tăng trưởng. Thể chất một người mạnh lên, sức chịu đựng cùng khả năng khôi phục cũng theo đó tăng trưởng, biểu hiện của tăng trưởng đương nhiên là khôi phục thể lực.

Nói cách khác, sau khi hấp thu sử dụng tám điểm Nguyên năng này, thân thể Tô Trầm được tăng cường tương đối rõ ràng.

Tô Trầm phấn tích một chút, có lẽ tăng thêm chừng một Bạch Tinh.

“Quá tuyệt vời!” Tô Trầm hưng phấn kêu to.

Chỉ giết một con hung thú đã tăng thêm lực lượng một Bạch Tinh, đây quả thật là đánh quái cày kinh nghiệm, còn có gì tốt hơn?

Cảm giác hưng phấn chưa từng có tràn ngập trong lòng Tô Trầm, lần đầu tiên Tô Trầm cảm thấy mong chờ đối với tương lai đến vậy!

Những ngày tiếp đó, Tô Trầm tiếp tục rèn luyện tại Thâm Hồng sơn mạch. Cậu cũng không vì phát hiện mới này mà đắc ý quên mình, vẫn rất cẩn thận di chuyển săn bắn trong khu rừng. Tô Trầm hiểu rõ, bản thân có lẽ đã có tiềm lực vô hạn, nhưng tiềm lực vẫn chỉ là tiềm lực, mình vẫn chỉ là một con gà yếu ớt.

Một con gà yếu ớt phải dùng tới bốn món Nguyên khí mới có thể đi lại ngoài rìa Thâm Hồng sơn mạch.

Cho dù chỉ chú quan một chút cũng có thể khiến tương lai bản thân triệt để chôn vùi.

Cho nên Tô Trầm vẫn rất chú ý, cẩn thận hành động.

Ngày thứ năm mươi chín sau khi đi vào Thâm Hồng sơn mạch, Tô Trầm lại gặp một con Lão Nha Cự Hùng.

Có lẽ do thực lực tăng cường, có lẽ vì từng có kinh nghiệm giao đấu với loài gấu này, tóm lại lần này Tô Trầm chiến thắng thoải mái hơn trước nhiều.

Sau khi giết chết con gấu, quả nhiên Tô Trầm lại thấy điểm sáng phát tán.

Lần này đã sớm chuẩn bị, Tô Trầm thu nhận được mười một điểm sáng, nhiều hơn ba viên so với lần trước, còn lại toàn bộ phát tán biến mất.

Tô Trầm biết đây tốc độ hấp thu này đã gần cực hạn của bản thân.

Tô Trầm để ý thấy Lão Nha Cự Hùng trước lúc chết phát tán ra khoảng năm trăm điểm sáng. Giả thiết mỗi mười điểm Nguyên năng tương đương với một Bạch Tinh, như vậy tu vi Lão Nha Cự Hùng tương đương với năm trăm Bạch Tinh, như vậy cũng khớp với thực lực Hung thú hạ đẳng bình thường.

Còn năng lực hấp thu của bản thân thì khoảng hai phần trăm.

Giết chết một con Hung thú, thu hoạch được hai phần trăm tu vi, còn gì tốt hơn?

Có lẽ được trời cao chiếu cố, mấy ngày tiếp theo Tô Trầm lần lượt gặp được ba Hung thú thực lực tương đối yếu, đều tùy tiện giải quyết.

Khi hấp thu những điểm Nguyên năng cuối cùng, Tô Trầm cảm thấy mình dường như lâm vào một trmagi thái quý dị nào đó, thân thể như đã ăn no, có hấp thu thế nào cũng không thể tăng cường.

Tô Trầm biết, điều này đại biểu mình rốt cuộc cũng đạt tới Đoán Thể đối phương, đã tiến vào trạng thái bình cảnh.

Trong trạng thái này, bất luận cậu cố gắng ra sao, hấp thu thế nào cũng không thể khiến bản thân tiến thêm một bước, trừ khi cậu đột phá được bình cảnh.

Tiến vào Dẫn Khí cảnh!

“Phù! Rốt cuộc cũng đến bước này.” Tô Trầm thở dài một hơi.

Lúc đầu chỉ nghĩ sau khi trùng phạt Thâm Hồng kết thúc nhiều nhất đạt tới Đoán Thể đối phương, không ngờ lại phát hiện ra điểm sáng Nguyên năng, đây nhanh tốc độ tiến bộ, khiến cậu sớm đạt tới bước này.

Như vậy việc tiếp theo cậu cần làm là súc tích lực lượng, trùng kích dẫn khí.

Nhân tộc phát triển đã vài vạn năm, tới giờ đã có kinh nghiệm tương đối thành thục trong việc vận dụng Nguyên năng.

Trùng kích Dẫn Khí là cảnh cửa thấp nhất, cũng là cảnh giới duy nhất không cần mượn nhờ lực lượng huyết mạch cũng có thể đột phá trăm phần trăm, riêng phương pháp khai mở đan hải đã phát minh tới hơn một ngàn loại.

Bởi vì độ khó không lớn nên Tô Trầm cũng không định về gia tộc mới tăng cường bản thân, quyết định tấn thăng Dẫn Khí ngay trong Thâm Hồng sơn mạch này.

[Lời của Dịch giả] Chương sau Tô Trầm sẽ chính thức trở thành Nguyên Khí Sĩ. Hành trình của "người mù" này giờ mới chính thức bắt đầu, các khoản nợ sẽ cũng sẽ dần được tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Huyết Thần Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.